

နှစ်ခြင်း

အရုပ်ချင်း
တယ်လီဗွီ

BURMESE
CLASSIC

ဒီတော့အဲဒါကလေးပေါ့

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြားတာဝန် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့အသေးစား

- ပြည်ပအားကိုးပုလိန်ကို အစိုးပြင်ငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ပင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်ညီညွတ်စေရန် ဦးတည်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

ဒီတော့အဲဒါကလေးပေါ့ (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း သတ်မှတ်၍ တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စားစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု၊ စွယ်စုံသောသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ အတိတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
- အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ခပ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်တက်မြှောက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

အရပ်ချင်း လယ်လုပ်သီ

BURMESE CLASSIC .com

နတ်ရွာမိုး

၁၉၅-၈၃

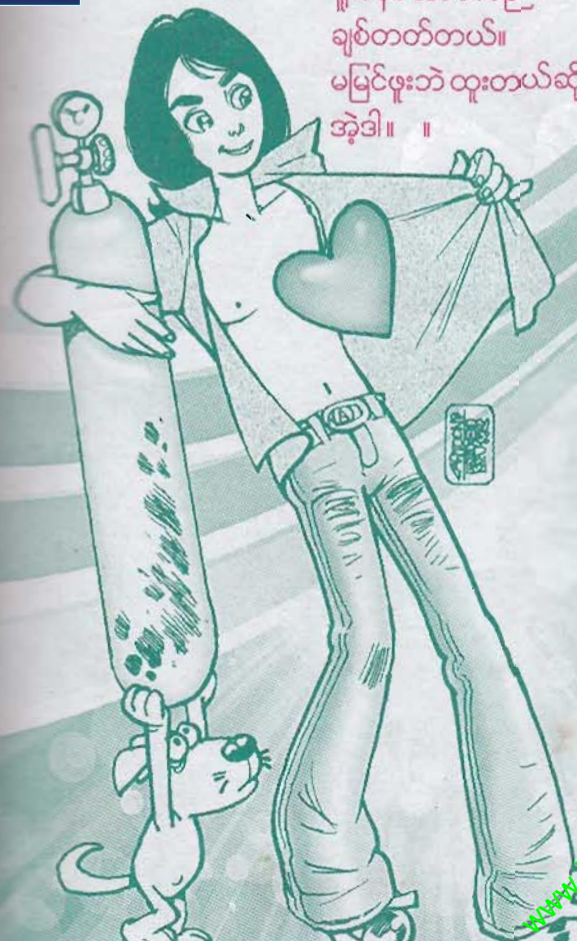
အရှင်ချင်းတယ်လီပသီ/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၁၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာမိုး

အမှတ်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၇၈၅၁၂၊ ဗျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၄၀၂၁၂၊
ထုတ်ဝေသည့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၂၀၀) ကျပ် ၊
ထုတ်ဝေသည့် - - - ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ် (၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ထွက်နှင့်ဗျက်နာဖုံးပုံနှိပ် - - - အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရိုက်ကူးခြင်း - - - အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ် (၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

ရှိမှန်းသေချာရက်ကယ်နဲ့
ငါတစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးတာထူးတယ်။
အောက်စီဂျင်နဲ့
ငါ့နလုံးသားပေါ့။
ဒီနှစ်ခုကြောင့်
ငါအသက်ရှင်ဖူးတယ်
ရှုံးနေအောင်လည်း
ချစ်တတ်တယ်။
မမြင်ဖူးဘဲ ထူးတယ်ဆိုတာ
အဲ့ဒါ။ ။

ဆိတ် ငြိမ်ရပ်ကွက်...။

ခမ်းနားထည်ဝါသော ခြံအဝင်ဂိတ်တံခါးနှင့် အမြဲတမ်း ပြုစုထားသော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းက ပနံရလှသည်။ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးယူယထားသော သစ်ပင်ပန်းမာလာများနှင့် ခေတ်မီလှပသော နှစ်ထပ်ခွဲ တိုက်သစ်ကြီးက ဤလူနေမှုကို ပိုင်သသူ၏ နေအင်အားကို အပြင်ပန်းအားဖြင့် ပြသထားသည်။

ကျွမ်းကျင်သော ဥယျာဉ်မှူးက ခြံဝင်းအတွင်း၌ တန်ဖိုးကြီးသစ်ပင်လှများနှင့် ရောင်စုံပန်းများကို မျက်စိပသာဒ ရသအောင်

စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားပုံကိုက အနုပညာဆန်နေသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ ငေးမောရသော သည်ခြံကြီး၏ အဝင်ဂိတ် တံခါးတိုင်၌ ကြေးဝါကို ထွင်းထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု မြှုပ်နှံထားသည်။ (Diamond Villa)စိန်ဂေဟာဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ထွင်းထားသည့် သိုးဆောင်းအကွရာ စာလုံးတွေက ရှေးပန်းစာလုံးတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဤခြံကြီးပိုင်ရှင်တို့သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ထို့ပြင် ရှေးအိမ်ဟောင်းကြီးကို ဖျက်သိမ်း၍ ခေတ်မီလှပသော တိုက်သစ်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားခြင်းက မျိုးဆက်သစ်တို့က စီးပွားတက်သည်ထက်တက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်းလည်း အပြင်ပန်းအားဖြင့် ပြသထားရာ ရောက်နေ၏။

“အူဝဲ. . အူဝဲ. . အူဝဲ. . ”

ဤခြံကြီး၏ကောင်းကင်ယံကို တိတ်တဆိတ် ထိုးခဲ့၍ အူဝဲသံလေး တက်လာသည်။ ခြံကြီးအတွင်းရှိ ကျေးငှက်ပန်းမာလာနှင့် လိပ်ပြာ၊ သစ်ရွက်တို့ကအစ ခဏတာ ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဤခြံဤအိမ်ကြီး၏ အသစ်ဆုံးသော မျိုးဆက်ကလေး၏ အော်သံ၊ ခေါ်ထူးသံအစ ဖြစ်သည်။ ထိုငိုသံသာသာကလေးက ခမ်းနားသောအခန်းတစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအူဝဲသံကလေးက ဤဂေဟာကြီးဆီသို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် သယ်ဆောင်ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးရုံဆေးခန်းသုံး ခေတ်အမိဆုံးသားဖွားခန်းလို ပြင်ဆင်ထားသော ထိုအခန်းထဲ အူဝဲဆိုသော အသံ

လေး ထွက်လာဖို့ ဝိညာဉ်တစ်ခု လောကထဲက ထွက်ပေးခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ်. . . သမီးလေးကွယ့်”

သားဖွားမီးယပ် ပါရဂူကြီး၏အသံ။

အူဝဲ. . အူဝဲ. . အူဝဲ. . ဟူသောအသံနှင့်အတူ သမီးအသံ

လေးက သာလိုက်တာဟု နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရှိုက်ရင်း ပြုံးလျက် ငြိမ်သက်သွားသော မိခင်တင်တင်စိန်။

လောကထဲ သမီးကလေးခန္ဓာကို တမင်ဝိညာဉ်ဆက်၍ အသက်သွင်းပေးခဲ့သလိုပါပင်။

“ဟမလေး. . . ခေါ်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ သမီးတင်တင်. . . အို. . . အမေ့သမီးလေး”

“အူဝဲ. . အူဝဲ. . အူဝဲ”

“မောင့်ကို ထားခဲ့ပြီလား တင်တင်ရယ်”

“အူဝဲ. . အူဝဲ. . အူဝဲ”

ထိုအူဝဲသံလေးနှင့် အော်ဟစ်ငိုယိုသံများက စိန်ဂေဟာကြီး၏ ကောင်းကင်ယံထဲ တစ်ခဲနက် ထွက်လာသည်။

စောစောက ငြိမ်သက်နေသော သစ်ရွက်၊ လိပ်ပြာ၊ ပန်းမာလာနှင့် ကျေးငှက်တို့ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာလေသည်။ ဤသည်တား အပြင်ပန်း လှပချမ်းမြေ့နေသော စိန်ဂေဟာခြံကြီး၏ ပူဆွေးသောကနှင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်း စရဏထားသော အတွင်းခန်းဖြစ်တော့သည်။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

တစ်ပြိုင်နက်၌... (အထက်ပါခြံကြီးနှင့် မိုင်ရာချီဝေးသော နေရာ၌) ပြိုဟ်နက္ခတ်၊ တာရာ၊ ရာသီခွင်ယှဉ်၍ ကမ္ဘာထောင့်ကြား ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုလည်း (မိနစ် အနည်းငယ် စောလျက်) ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသည်။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ခင်း၊ ဝါးထရံ တာထားသော အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးနှစ်ဖက် ထောင်၍ ပက်လက်အနေထား မိခင်က ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကြီးများနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို အံ့ကြိတ်၍ ကိုက်ထား၏။ အသံမထွက်ဘဲ လည်ချောင်းထဲက တအင်းအင်းသံကသာ ဝါးထရံ ကို ပဲ့တင်ကန်နေ၏။ အရပ်လက်သည်ကြီးက သူမဗိုက်ကို လိုအပ်သလို နှိပ်နယ်ရင်း...

“ညှစ်ညှစ် ခွေးအုံ... အားထည့်ပြီး ညှစ်စမ်း”
လင်ဖြစ်သူ ကိုထွန်းခင်၏ပုဆိုးကြမ်းကို ရင်ညတ်စည်း၍

လက်နှစ်ဖက်က အားကိုးတကြီး ဆုပ်ရင်း အသံတိတ် ညည်းနေသော မိခင်က မျက်နှာဖြူဖြူရဲလာအောင် ညှစ်နေသည်။

“အစ်. . အစ်. . အီး. . အစ်. . အစ်”

“ပရတ္တိယံဘဏန္တဿ၊

နိသိန္နဌာန ဓေါဝနံ။

ဥဒကမ္ပိ ဝိနာသေတိ၊

သဗ္ဗမေဝ ပရိဿယံ”

မီးနေခန်းအပြင်က အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်သံကြားရ၏။ ကိုထွန်းခင်များ ပြန်လာသလားဟု ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျအောင် နာကျင်ခြင်းကြားမှ မဒွေးအုံ တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်လေးမှာပင်. . ကိုထွန်းခင်၏ အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်မိသလိုရှိ၏။ အားရှိသွားသည့်ခဏ ညှစ်ချလိုက်၏။

“အီး. . .”

“ဖရွတ်”

“ဟယ်! . . ယောက်ျားလေးတော့၊ အင်္ဂါစုံတဲ့အပြင် တစ်တုံး တစ်ခဲကြီးပါအေ”

ပြောရင်း ဒေါ်သက် ချက်ကြိုးဖြတ်သည်။ ဇောက်ထိုး ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ လက်သည်ကြီးက ဖတ်ခနဲ တင်ပါးကို တစ်ချက် ရိုက်လိုက်မှပင် အူဌဲဟု အသံပြိုကြီးနှင့် တစ်ချက်သာအော်ပြီး ပြန်လည်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်နေစဉ် လက်သည် ဒေါ်သက်လက်ထဲ၌ အသံလုံးဝမထွက်သော်လည်း မျက်နှာမှိုက်ရင်း ခြေလက်တွေ လေကို ကန်ကျောက်နေပုံက သန်စွမ်းခွက်လက်လှသည်။ အနီးထွေး၍ မိခင်နို့အုံဘေး ချပေးမှ မိခင်ကို မျက်စိ

ဖွင့်ကြည့်ရင်း မြင်ရသလို ခပ်ကြာကြာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟယ်... ဟယ်... ပြုံးတယ်... ပြုံးတယ်၊ အမေသက်... ပြုံးတယ်”

“ဟဲ့... ဒီကလေး အဆန်းပဲ၊ ငါ့တစ်သက် ကြုံဖူးပေါင် ခွေးအုံရယ်”

ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်သွားသော နာကျင်မှုများ သားလှ မျက်နှာနှင့် မွေးမွေးချင်း အမေကိုပြုံးပြသော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု ပီတိများသည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ သော (ကားသမားကိုထွန်းခင်၏ စပယ်ယာ) မောင်ပြား၏သတင်း စကား၌...

“ဟင်!... ဒုက္ခပါပဲ... ကိုထွန်းခင်ဆုံးတာ ခွေးအုံကို ပေးမသိစေနဲ့... လုံးဝမသိစေနဲ့၊ သွေးနုသားနုဟဲ့”

ဟုတ်ကဲ့... တစ်ပြိုင်နက်လိုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သော ဤ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုသည် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သော်လည်း ဤ ဇာတ်လမ်း ပေါ်ပေါက်လာရေးအတွက် “အသက်” ဟု ခပ်တည် တည်ပြောလျှင်...

‘ရှေ့ပင်း’

အရုပ်ချင်း တယ်လီပတ်စ် ၁၅

ဘုရားပန်းတောင်
ကြာကြာခံ
ကြာကြာလန်းအောင်
ဝယ်ခြမ်းနေကြရသူများ
မြင်စမ်းချင်လှသည်။
သူမဈေးဝယ်ခန်း
ခက်ရမ်းရမ်း
ခပ်ဆန်းဆန်းကို။ ။

(တစ်)

ဤသို့ဖြင့်...

စတုတ္ထမြောက် နှင်းငွေ့မှုန်များ စိန်ဂေဟာခြံကြီးကို လွှမ်းခြုံ
ဆွတ်ဖြန်းပြီးသကာလ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ နှင်းကြွင်းနှင်းကျန်များ
ထဲ ကြေကွဲနှောင်းမြေ အလွမ်းငွေ့တွေ ရောစွက်နေဆဲ ဝေဝဲဆဲပါ
ပင်။

မနေ့ညဉ့်က ကျင်းပခဲ့သော သမီးလေး ‘တင်တာရာမုန်’
လေးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ညစာစားပွဲသည် အသိမ်းအထုပ် လေးလေးလှ
သော အိမ်ဝန်ထမ်းများကြောင့် မြက်ခင်းပေါ်၌ ဘာမျှမကျန်ခဲ့။

မာလီ ဦးချာလီနှင့် တပည့်များက သူရိုမြက်ခင်းကိုပင် ပြန်သထားကြပြီးဖြစ်သည်။

နံနက်နှင်းကြွင်းကြား မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဗိုလ်မရုပ်ကလေး အသက်ဝင်နေသလို ဂါဝန်ခြေနင်းလှလှလေးနှင့် မွေးနေ့လက်ကျန် မိုးပျံပူဖောင်း တစ်ထွေးကြီးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော သမီးလေးတင်တာရာမူန့်ကို ဖေဖေမိုးမြင့်နောင် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဪ... သူ့မေမေကို ကျုံ့ထားသလိုပါလား။ တင်တင်ရယ် မြင်စေချင်စမ်းပါတယ်။ ဝေ့ဝဲလာသောမျက်ရည်ကို အနားတိုးလာနေသော သမီးငယ် မမြင်စေရန် လက်ခုံနှင့် သပ်ဖယ်လိုက်ရသည်။

“ဖေကြီး... ဒီပူဖောင်းတွေ လွှတ်တင်လိုက်ရင် မေကြီး ဆော့လို့ရလားဟင်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့!”

“မေကြီးက နတ်ပြည်မှာနေတာတဲ့၊ နတ်ပြည်က မိုးပေါ်မှာလို့ ဘွားမှုန့် ပြောတယ်”

လက်ညှိုးဖောင်းဖောင်းလေး မိုးပေါ်ထိုး၍...

“ဟိုးဟာက မိုးမှုတ်လား... ဒါက မိုးပျံပူဖောင်းလေ၊ မိုးပေါ်ကို သူတို့ ပျံသွားရင် မေကြီးနဲ့ တွေ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးလေးရယ်”

“လာ... ဖေကြီး၊ မီးနဲ့အတူတူ လွှတ်ရအောင်”

သမီးလေး ပြောဆိုနေပုံက ရင်ထဲနင့်နေသော်လည်း သူက တော့ အပြုံးမျက်နှာကို ရအောင်ချိတ်ဆွဲထားရလေသည်။

“မင်း တကယ်လို့ ကောင်းရာဘုံဘဝက လွမ်းကြည့်နေရင်

မောင်တို့သားအဖကို မြင်နိုင်ပါတယ်ကွယ်”

ပူဖောင်းကို အတွဲလိုက်ပင် အတူတူ လွှတ်တင်ပြီးနောက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ပျော်နေသော သမီးလေးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်သုတ်ရလေသောအဖြစ်။

သူတို့သားအဖကို အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာရှိ သစ်ပင်တွေကြားမှ မျက်ရည်လည်၍ ကြည့်နေသူက ဤစိန်ဝေဟာကြီး၏ အရှင်သခင်မကြီး ဒေါ်စိန်မှုန့် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး တင်တင်စိန်ကို ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရသော မဟာမိခင်ကြီး။ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ ရှိနေသော သမီးလေးအား သူ့ချစ်သူ အင်ဂျင်နီယာလေး မိုးမြင့်နောင်နှင့် ခမ်းနားစွာ ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည်။ မိုးမြင့်နောင်ကလည်း လင်ကောင်းသားကောင်း ပီသလှသည်။ သမီးလေးကို တုန်အောင်ချစ်ပေသည်။ သားသမီး မယူသင့်၊ အသက်အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု မိသားစုဆရာဝန်ကြီး တားမြစ်သည့်ကြားက ချစ်လင်နှင့် ချစ်သောမေမေအတွက် မျိုးဆက်သစ်လေးကို အသက်ပေး၍ မွေးဖွားပေးခဲ့သော သမီးအား ဒေါ်စိန်မှုန့် လွမ်းဆွတ်နေသည်။

သည်မြေးအနှစ်လေးကို ဒေါ်စိန်မှုန့် ဝိညာဉ်နှစ်ခုစာ ချစ်သည်။ သမီးတင်တင်စိန်၏ ဝိညာဉ်ပါ အဆစ်ပေါင်းထည့်၍ လိုလေသေးမရှိအောင် ပုံအောချစ်ရသည်ပေါ့။

တင်တာရာမူန့်လေး မျက်နှာတစ်ချက် မမှုန့်စေရ။ အကုန်ရစေရမည်။

လက်ညှိုးလေးညွှန်ရာ ရွှေအတိ ပြီးစေသတည်း။ အသရေအတိ ညီးစေသတည်း။

“မြေးကလေး လက်ညှိုးညွှန်တာ အကုန်ဝယ်စမ်း... သား”

ဟူသော ဘွားစိန်မှုန်၏တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်စကား
သည်ပင်. . .

ထိုစကားသည်ပင်လျှင်. . . ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဟယ်. . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း”

“ဗုဒ္ဓေါရေ”

“မိုးပေါ်က ကျလာတာထင်တယ်”

“မိုင်ဂေါ့”

“အို”

“ဖြစ်ရတယ်ကွယ်”

“သနားစရာလေး”

မမြင်သူကို မြင်သူက လက်တို့လိုက်ခြင်း၊ ဘေးနား လက်တို့
စရာမရှိသူက ပါးစပ်ထဲ ရှိသလို အာမေဋ်တံသံ ပြုလိုက်ခြင်း စသော
မြင်ကွင်းတစ်ခု စူပါမားကတ်အတွင်း တောက်လျှောက်ဖြစ်ပျက်
လေသည်။ မြင်ကွင်းကား. . .

မိုးပေါ်က ကျလာတယ်ထင်တယ် ဆိုတာလေးက. . . ဘဲကြီး

ပြတ်သော မိုးနတ်မဒီအပေါင်း တညီတညွတ် ဦးခေါင်းညွတ်ရာ ကလေးဖြစ်ပြီး ရှေ့ကသွားနေ၏။ စင်တွေ တန်းတွေပေါ်က သူမလို ချင်သမျှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို လှမ်းယူ၍ နောက်ကပါလာသော အကြီးစား ဈေးလှည်းထဲ ထည့်နေသည်။ အကောင်းစား စားသောက် ကုန်တွေက BRAND အရောင်စုံ ပြည့်မောက်ထိုးထောင်နေသည်။

ဖြစ်ရတယ်ကွယ်. . သနားစရာလေးဟယ်. . ဆိုတာက နောက်ကနေ ထိုလှည်းကို တွန်းရွှေ့နေသူလေးအတွက် ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးနှင့် လက်ဖျံပေါ်တွင် လှပသော ပက်ကင်ပေပါ နှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် ဘူးသေးဘူးကြီးများကို ပြုတ်မကျစေရန် (တစ်ထပ်ကြီးမို့) မေးစေနှင့် ဖိညှပ်ထိန်းကွပ်ထားသည်။ ဒါတောင် ဘယ်ပခုံးတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော ကြိုးတပ်ရောင်စုံအိတ်က ဖောင်းကားထွက်နေသေး။

လှည်းတွန်းလာသော ညာဘက်လက်တစ်လျှောက်နှင့် ပခုံး ထက်မှာလည်း တွဲလောင်းတန်းစီ၍ စီရရီ ပါလာနေသော ကြိုးဆွဲ ကတ်ထူအိတ်တွေက တစ်သီကြီး၊ ပြုံးပြီးပြီးလေး လုပ်လာသော ချောမောသည်နှင့်အမျှ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကျက ရှိနေ သည်။ မည်းနက် ဆက်လှဆက်ခင် မျက်ခုံး၊ ဝင်းလက်သော မျက်လုံး နှင့် နှာတံအကျက နှုတ်ခမ်းမေးဖျား၊ မေးရိုးနှင့် တိကျသပ်ရပ်လှ သည်။ အလုပ်သမားဝတ်စုံနှင့် ထင်လိုက်ပါက ပါစင်အောင် မှား သွားလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အားလုံး BRAND အကောင်းစား၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဈေးအကြီးဆုံး၊ အပျံစားတွေချည်းပင်။ ထိုအပျံစား တွေထဲက သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားလား? ဘယ်လိုပြောမလဲ. . ခေါမ ကျောက်ရုပ်ကို မြင်ဖူးကြပါသလား (နည်းနည်းလေး ကျုံ့ထား

တာကလွဲလို့ပေါ့လေ) မမြင်ဖူးသူများ အဲဒီမှာ ကြည့်လိုက်ကြဗျား။ သက်ဝင်ယောက်ျား ခေါမကျောက်ရုပ်အသေးစား။

အမြင်မတော် ဆိုင်ဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့်လူက. . .
“အစ်ကိုလေး. . . အထုပ်တွေ ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ကူသယ် ပေးပါရစေ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ. . . ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပါ၊ ပြီးတော့ လည်း. . . အဲ. . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော်လုပ်နေကျ အကျင့် ဖြစ်နေလို့ပါ”

တွန်းလှန်းလေးလည်း ပြည့်မောက်နေပြီ၊ ဝယ်ခြမ်းချင်တာ တွေလည်း ပြည့်စုံပြီမို့ မိုးနတ်မိမယ်လေးက ငွေရှင်းကောင်တာဆီသို့ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်ဟန်နှင့် ရှေ့ က ချီတက်နေပြီ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး လက်ထဲသို့ တွန်းလှည်း ရောက်သွားသည်။

တွန်းလှည်းပေါ်က ပစ္စည်းတွေက များလွန်းသဖြင့် ငွေရှင်း ကောင်တာနှစ်ခု ခွဲ၍ မတ်ကင်းကွန်ပျူတာ ဖြတ်သန်းနေစဉ် သူ့ ကိုယ်ပေါ်က ပက်ကင်ထုပ်တွေနှင့် အိတ်ထဲက အဝတ်တွေကတော့ ဝယ်သောနေရာ၌ပင် ရှင်းခဲ့ပြီးသားမို့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သည်အတိုင်း တင်လျက်ရှိနေသည်။ တော်သေး၏၊ အိမ်ဖော်မလေးက ဖမ်းယူထား ရသော ပက်ကင်ထုပ်အချို့ လွှဲပြောင်းယူလိုက်၍။ ထိုစဉ်. . .

“ဟယ်! . . ကိုကိုး. . . ဈေးဝယ်လာတာလား”

ဝမ်းသာအယ်လဲ နတ်မိမယ်လှတစ်ပါး၏ နှုတ်ထွက်စကား သူ့ရှေ့ နတ်သိကြားတစ်ပါး ဘွားခနဲ ပေါ်လာပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ စောစောက စူပါမားကတ်တစ်ခုလုံး ရှိရှိသမျှပုရိသတွေကို ခုတ်လေ

သည့်ငယ်၊ ငံငြိငြိတွေချည်းသာ ဟူသောမျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် အင်အဦတွေ ပြောင်းအောင် ရာဝင်သကာအိုး လောင်းချလိုက်သလို ပါကလားလေ။

“ကုမ္ပဏီကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာရင်း Park မှာ တာရာ ကားရပ် ထားတာတွေ့လို့ ဟိုကော်ဖီဘားထဲက စောင့်ကြည့်နေတာ... ငှင်း... ငှင်း၊ တာရာလေး ဈေးဝယ်ရတာ ပင်ပန်းလာပုံပဲ၊ လာ... တစ်ခုခုသောက်၊ နှစ်ယောက်တည်း ပြောစရာလည်း ရှိလို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုး၊ ပင်ပန်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ အိမ်ကဟာတွေ ခိုင်းရင် အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေချည်းပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လာရတာ၊ ဟုတ်တယ်... ခုမှ ရေဆာလာသလိုပဲ”

တဆက်တည်းပင် သူနှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးဘက် လှည့်၍...

“ပြုံးနောင်နဲ့ မိအေး... ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကားထဲက သွားစောင့်နေ၊ (ဟိုဘက်ပြန်လှည့်၍) ကိုကိုး ကော်ဖီဘားထဲက သွားစောင့်နေ၊ တာရာ လာခဲ့မယ်၊ သူတို့ကို နားကျပါးကျ မှာစရာရှိလို့”

“ကောင်းပြီလေ(ကောင်တာဝန်ထမ်းဆီ တိုးကပ်၍) ညီမလေး ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီ GOODS တွေအတွက် ကျသင့်ဘီလ်ဟို ကော်ဖီဘားထဲ ပို့ပေးပါ၊ ခရက်ဒစ်ကဒ် သုံးလို့ရပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်ရှင်၊ လူကြီးမင်းကို ကျွန်မတို့ သိပါတယ်”

ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံး၍ လှည့်ထွက်မည်အပြည့် နတ်သိကြားမင်း ခုပ်ဝတ်ခွါရာ ဘောင်းဘီခါးပတ်မှ နတ်စည်ဆော်နှိုးသော ဖုန်းသံ တစ်မျိုး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ မာန်ပါပါ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး ပေါ်နေ

သောနံပါတ်ကို ကြည့်သည်။ လက်ခနဲ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်ပြီး..

“အစည်းအဝေး မပြီးသေးဘူး... နောက်မှပြန်ဆက်”

မိုက်တိုင်စန်၏လက်သီးချက်များ ဖုန်းထဲက ထွက်လာသလား အောင်းမေ့ရသည်။ မိုက်တိုင်စန်၏လက်ညှိုးခန့် ဟင်းချိန်းကြီး တွဲလောင်းကြီး လှုပ်ခနဲ ခါအောင် ဖုန်းပိတ်လိုက်စဉ် သူက...

“ဒီက ညီမလေး... အဲဒီလူကြီးမင်းဆီ BILL ပို့စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်တော့်ခရက်ဒစ်ကဒ် ဟောဒီမှာ”

“ဟေ့ကောင်... ငါရှင်းပါမယ်ဆိုတာ၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ”

“ပြုံးနောင်ပါ... နာမည်အပြည့်အစုံက ပြုံးမြင့်နောင်တဲ့ ဒယ်ဒီဦးမိုးမြင့်နောင်က တစ်လစာ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းအားလုံး ဝယ်ဖို့ တာဝန်ပေးခြင်း ခံထားရတဲ့ကောင်ပါခင်ဗျ၊ ရိုင်းမှာစိုးလို့ လူကြီးမင်း ဘာကောင်လဲလို့ ကျွန်တော်မမေးဘူးနော်၊ ကျွန်တော် သိစရာလည်း မလိုအပ်လို့ပါခင်ဗျ”

သူက ပြုံး၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သာသာနှင့်နာနာ စကားမို့ မျက်နှာရဲခနဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသူက သကြားကိုကိုး ပြင်သည်။

“ကိုကိုး သွားစောင့်နေ၊ တာရာ လိုက်ခဲ့မယ်ဆို”

“အိုခေ... အိုးခေ”

ကိုကိုးသကြား လှည့်ထွက်သွားသောအခါ...

“ပြုံးနောင်နော်... ငါ ဒါပဲ ပြောမယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ နင်တို့ အိမ်ကို ပြန်ပြောလို့ကတော့ သေဖို့သာပြင်”

သူမ လှည့်ထွက်၍ လေးငါးလှမ်းပင် ရှိသေးသည်။ ပြုံး

နောင် နောက်က ဘီလ်ရှင်းရန် တန်းစီရင်း. . မြင်ကွင်းနှင့် ဖြစ်စဉ်
အားလုံးကို ကြားနေမြင်နေရသော မမလှလှနှစ်ယောက်က အချင်း
ချင်း မျက်စိပစ်၍ ပြုံးနှောင်ဖင်ကို တမင်ပင် တင်ပါးနှင့် ပြိုင်တူ
ပစ်တိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဟ”

“ဖရော! . . ဗတ်! ဘုတ်! ဖျော!”

“ဟားဗျာ”

ပြုံးနှောင်လက်ထဲက ပါဆယ်ထုပ်တွေနှင့် တွဲလောင်းအိတ်
တချို့ ကြမ်းခင်းပေါ် ပြန်ကျအောင် ပြုတ်ကျကုန်သည်။ ပြုံးနှောင်
နောက်လှည့်ကြည့်သောအခါ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြသည်။
အထုပ်တွေ ပြန်ကောက်၊ လေးဘက်ထောက် ပြုံးနှောင်ကိုကော့
ကော်ဖီဘား မှန်တံခါးဝမှ နဂါးမလှလှလေးက လှမ်းကြည့်နေသည်။
အထုပ်ကောက်ရင်း လှမ်းပြုံးပြနေရသော ပြုံးနှောင်၏ တောင်းပန်
အပြုံးပေါ် နဂါးမျက်စောင်း ဝေါင်းခနဲ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အောက်စက် Pause ခလုတ်နှိပ်ထား
သလို ခဏထိုးရပ်နေ၏။ ပြုံးနှောင် အထုပ်တွေ၊ အိတ်တွေ ပြန်
ကောက်သည်။ ထရပ်သည်။ ဝန်းကျင်ကို (၃၆၀)ဒီဂရီ ပတ်ပြုံးရင်း
ဦးခေါင်းလေး မသိမသာ မသိမသာ ညွတ်ခါ ညွတ်ခါ ပြလိုက်မှ
အကျိုးစားသန့်ပုံရသော တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပါးက Play ခလုတ် ပြန်
ကစားလိုက်လေသည်။

အောင်မြင်စေပေ

လူထုံး....

ဖုံးထားရင်..

ဖွင့်ကြည့်ချင်တယ်။

ဝှက်ထားရင်..

ရှာကြည့်ချင်တယ်။

အတတ်နိုင်ဆုံး

ငါဝှက်ထား

ဖုံးထားတယ်

ငါ့နလုံးသား။

လုံများလုံမလားလို့

အင်း...

လုံခြုံဖို့ များပါတယ်။

အရုပ်တွေချည်း သီးသန့်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။
တင်တာရာမှန် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝယ်ယူခဲ့သော . . ကွန်ယူတာ
ကျောင်းသူဘဝထိလည်း ဝယ်ယူဆဲဖြစ်သော . . အရုပ်ပေါင်းမျိုးစုံ
ထားသောအခန်းဖြစ်သည်။ တော်တန်ရုံ အရုပ်စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်
ထက် အရုပ်ပေါင်း စုံလင်သောအခန်းလည်းဖြစ်သည်။

အရုပ်တွေကြား ခါးတွေကြွက်သားတွေ တောင့်အောင်၊
မလှုပ်မယှက် သူထိုင်နေခဲ့သည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်၊ ဘောင်းဘီတို
လေးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာတော့ တရုတ်ပြည်ရုပ် ပန်ဒါ

ဝက်ဝံရုပ်ကလေး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ရိုးစွန်း
ဝက်ဝံဖြူကြီးနှင့် အာတိတ်ပင်ဝင်းတစ်ကောင်ကို ဖက်ထားရသေး
သည်။ ပြုံးထားရသေးသည်။

“အချိန်မရွေး ငါပြန်ဝင်လာမယ်နော်၊ မှန်တံခါးပေါက်ကနေ
လည်း အချိန်မရွေး ငါလာချောင်းနိုင်တာ နင်သိတယ်နော်၊ အဲ့ဒီ
ပုံစံအတိုင်း၊ အဲ့ဒီအပြုံးအတိုင်းနော် . . . နည်းနည်းလေး ပျက်သွားလို့
ကတော့ . . . ဟွန်း”

“ဂျိတ်”

မျက်နှာထားတင်းတင်း လက်ညှိုးတရွယ်ရွယ်နှင့် သူမ . .
တံခါးပိတ်၊ ဂျိတ်ခနဲ အပြင်ရောက်မှ အသာကလေး မှန်ဝိုင်းပေါက်က
ချောင်းကြည့်ပြီး ခွဲခနဲ ရယ်သွားသည်ကိုတော့ တံခါးခံနေ၍ သူ
မသိ။ သည်လို မကစားရတာကြာပြီမို့ သူ့ရင်ထဲ ကျလိကျလိနှင့်
အမြူးကျန်ခဲ့သည်သာ သိသည်လေ။ သူ တကယ်လည်း ရင်ထဲ
ပျော်၍ တကယ်လည်း ပြုံးနေခဲ့ခြင်းပါ။ လူတစ်ယောက် ဘယ်
လောက်ကြာကြာ ပြုံးနေနိုင်ပါသနည်း။ သည်မေးခွန်းကို မေးဖူးသူ
နိပါသလား။ ပြုံးနေသူကို နာရီအချိန်မှတ်၍ကော အဘယ်သူ ထိုင်၍
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ဖူးပါသနည်း။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြာဆုံး အပြုံးပြိုင်ပွဲ ရှိသည်ဟုတော့
သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ကမ္ဘာအကြာဆုံး အပြုံးပိုင်ရှင်ဟူ၍ကော
မီးနစ်မှတ်တမ်းဝင်သူ ရှိပါသလား။ (ပန်းချီကားထဲက မိုနာလီဇာ
ကတော့ တစ်သက်လုံး ပြုံးနေမယ့်ဟာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် မီးနစ်
စံချိန်ဝင်မလဲ၊ နောက်ပြီး ပန်းချီကားကြီးလေ)

ပြောချင်တာက တံခါးပိတ် ဂျိတ်ခဲ့တာ မနက်ရှစ်နာရီ က

တည်းက ဖြစ်သည်။ ခု ကိုးနာရီ နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ် ကျော်လာပြီ။
သူ ပုံစံထိုင်နေခဲ့တာ တစ်နာရီ ဆယ့်သုံးမိနစ်လုံးလုံး ကျော်လာပြီ
ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကြီးက နေရာပေါင်းစုံက နာကျင်ကိုက်ခဲနေခဲ့ပြီ
သိပ်ကိစ္စမရှိ။ ဘွားမူနီ သင်ထားသော အာနာပါက တရားထိုင်နည်း
ရှုရှိုက်၊ ပိန်ဖောင်း၊ ဖြစ်၊ ပျက် ဝေဒနာရှုနည်းနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး
ဝိပဿနာ ရှုနေလိုက်သည်။ တရားမှတ်၍ ခန္ဓာမုန်းနှင့် နေလိုက်
သည်။ သို့သော် အပြုံး။

သူမ ပြုံးခိုင်းခဲ့သော သည်ပုံသေအပြုံးကြီးက အကြီးအ
ကျယ် ပြဿနာတက်လာနေသည်။ ပါးကြောတွေ တော်တော်
ညောင်းလာနေပြီ။ ထို့ထက် ပိုညောင်းလာနေပြီ။ ထိုထက်မက ပို၍
ပို၍ညောင်းလာနေပြီ။ သို့သော် သည်အပြုံးကို သူ မရပ်ရဲ၊ မပြင်ရဲ။
အချိန်မရွေး သူမ အပြင်က ချောင်းကြည့်နိုင်သည်။ ကလစ်ခနဲ
တံခါးဖွင့်ပြီး အချိန်မရွေး အရုပ်ခန်း(Toy Room)ထဲ ပြန်ဝင်လာနိုင်
သည်။

‘အဲ့ဒီအပြုံးအတိုင်းနော် . . . နည်းနည်းလေး ပျက်သွားလို့
ကတော့’ . . . တဲ့။

သူ အပြုံးရပ်နေတာကို အချိန်မရွေး မိသွားနိုင်သည်။ သူ
ကြောက်သည်။ အထူးသဖြင့် ပါးစပ်က တစ်ခါမှ ထုတ်မခေါ်ဖူးသော
နှစ်ကာလများစွာ ရင်ထဲကသာ လွမ်းလွမ်းငွေ့ငွေ့၊ ကျွမ်းကျွမ်းမြေ့
မြေ့၊ နွမ်းနွမ်းဝေ့ဝေ့ ခေါ်ခဲ့ရသော ဗိုလ်မ . . . သူ့ဗိုလ်မလေးကို သူ
ကြောက်သည်။

သူ့ကြောင့် ဗိုလ်မမျက်နှာ မြူတစ်မူနီစာ ပြိုပြင်သွားတာကို
သူကြောက်သည်။ သူ့ကို ဗိုလ်မ ဗိုလ်ကျနေတာကိုလည်း ဆုလာဘ်

တစ်ပါးလို သူခံစားနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်ပဲလေ။

နှစ်ရှည်လများ ဗိုလ်မစကား၌ ခေါက်သားကျခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်မ အဆိုး၌ ခေါက်ရိုးကျိုးခဲ့ပြီပဲလေ။ ဒါဟာ ဝဋ်တစ်မျိုးဟု ဆိုလာပါက ထိုဝဋ်ကို ပျော်ရွှင်စွာပေးဆပ်ခံစားရန် ဒုလ္လဘတရားက သူ့အား လူသားအဖြစ် မွေးဖွားပေးလိုက်သည်ဟူ၍ပဲ. . သူ ယုံကြည်ယူဆခဲ့ ပါသည်။

အတွေးတွေက. . အလွမ်းဘက် အလေးအနည်းငယ် သာ သလို ဖြစ်သွား၍ ပြုံးအားနည်းနည်း လျော့ကျသွားသည်။

မဖြစ်ဘူး. . ကလစ်ခနဲ ဝင်လာပါက. . .

ပြန်တင်စမ်း။ ပြုံးအားပြန်တင်စမ်း။ ပြုံးစရာ၊ ရယ်စရာတွေ၊ ဖတ်မိသမျှ၊ မှတ်မိသမျှ၊ ကောင်းထိုက်ဟာသ၊ အင်တာနက်ဟာသ တွေ ပြန်တွေးစမ်း။

ပြန်တွေးစမ်းဆိုမှ ရယ်စရာဟာသတွေက ပျောက်နေပြန် သည်။ ပါးညောင်းအားနှင့် တစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သူ့ ဗိုလ် မလေး ပျောက်ချက်သား လွမ်းအားက အပြုံးအားကို(လေလျှော့ လိုက်သော ပူဖောင်းလို) ဂျူးခနဲ ထိုးကျတော့မလို ဖြစ်သွားမှ. . .

ဟ. . ရပြီ ဟာသ။ ဒီဟာသနဲ့ ပူဖောင်းပြန်မှုတ်၊ အဲ. . . ဟုတ်ပေါင်၊ အပြုံးပြန်တင်။ ဟုတ်ပြီ. . . မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အ သက်ကို ခန့်မှန်းနည်း. . . ဟီး. . . ဟီး. . . တဲ့။

ဟုတ်ပါ. . . ဒီဟာက နည်းနည်းရှည်တော့ ကြာကြာလေး ပြုံးလို့ရတယ်။

မိန်းမခပ်တောင့်တောင့် တစ်ယောက်ဟာ သူ့နှစ်ငါးဆယ် မွေးနေ့ နီးလာလို့ အလှပြင်ဆိုင်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်က အရေး

အကြောင်းတွေကို ပြုပြင်လိုက်တယ်။ ဒေါ်လာငါးထောင်ကျော် သုံး ပစ်လိုက်ရပေမယ့် အရမ်းအားရ ကျေနပ်အောင်ပဲ မျက်နှာဟာ နုနယ် သွားတယ်။ ပျော်လိုက်တာ ပျော်လိုက်တာပေါ့။ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်တယ်။ အရောင်းစာရေးကို. . .

“မောင်လေး. . . မမ တစ်ခုမေးမယ်နော်၊ စိတ်မရှိကြေး၊ မမအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ မင်းခန့်မှန်းလဲ!”

“(၃၂)ထက် မကျော်ဘူး မမ”

“အိုး. . နိုး. . တို့က နက်ဖြန် ငါးဆယ်ပြည့်မှာ. . ငှင်းငှင်း” သူ ပျော်ပြီး ပြန်ပြောတာပေါ့။ ငှင်းငှင်းတောင် ပါသေး။ ပြီးတော့ တန်းစီရတဲ့ မက်ဒေါ်နယ် ဟမ်ဘာဂါဆိုင်ထဲ သူမ ဝင်သွားတယ်။ အရောင်းစာရေးမလေးကို အဲ့ဒီမေးခွန်းကိုပဲ မေး လိုက်ပြန်တယ်။ စာရေးမလေးက. . .

“(၂၉)နှစ်ပေါ့” တဲ့။

“မှုတ်ဘူး. . . ငါးဆယ်ရှိပြီကွယ့်. . . ဟဲ့”

သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ပြီးရင်း ကျေနပ်လာတော့တာပေါ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း ဆေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲ ဝင် လိုက်သေးတယ်။ ပူရှိန်းသကြားလုံးတွေပဲ ဝယ်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း သူ အရမ်းမေးချင်နေတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ မေးလိုက်ပြန်သတဲ့။

“အိုး. . . (၃၀)လို့ ထင်တယ်”

“မှုတ်ဘူးကွ. . ငါးဆယ်. . ငါးဆယ်၊ မင်းကိုတော့ ကျေးဇူး အရမ်းအရမ်းပဲ. . . ဆီးယူ” ပေါ့။

သူမ အိမ်ပြန်ဖို့ ကားစောင့်နေတုန်း လူရှင်းတဲ့ သူမသေတ္တာမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့တယ်။ ရင်ထဲ ကလေးကလေး

၃၂ နတ်ရွာစိုး

ဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ မေးလိုက်ပြန်တယ်။ အဘိုးအိုက ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒီမယ်.. မိန်းကလေး၊ အဘအသက်က (၇၈)နှစ်ကွယ့်၊ အမြင်အာရုံတွေလည်း မွဲနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မိန်းမတွေရဲ့အသက်ကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ မျက်စိမှိတ်ကို ပြောနိုင်တဲ့နည်းပေါ့ကွယ်၊ အဘစကားက သိပ်ပြီးစည်းကျော်နေမလားပဲ၊ မမြင်ရပေမယ့် မင်းအတွင်းခံအောက်ကို လက်နှိုက်စမ်းသပ်ရုံနဲ့ မင်းအသက်ကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်တယ်”

အမျိုးသမီးက ခဏစဉ်းစားနေသေးပေမယ့် ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ အဖြေကို ကြားချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်ကို တက်လာတယ်။ အဲဒီစိတ်ကပဲ အနိုင်ယူသွားတယ်၊ လူကလည်း ရှင်းနေတယ်မို့လား။

“ကောင်းပြီလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ပေါ့၊ ကဲ... ရော့”

အဘိုးအိုကလည်း သူ့နည်းကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပဲ စမ်းသပ်နေတော့တယ်။ အချိန်နည်းနည်းကြာလာတော့ အမျိုးသမီးက စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့...

“အဘိုးကြီး... ကျွန်မအသက် ဘယ်လောက်လဲ!”

“ခဏနေရင် ရပါပြီကွယ့်”

နောက်ဆုံး ရွရွစမ်းသပ်ပြီးမှ...

“မင်းအသက်(၅၀)”

“ဟယ်”

အံ့သြပြီး ခဏမှင်သက်မိ၊ မျက်စိပြူးသွားတယ်။ ယုံကို မယုံ

နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“တကယ်ကို မယုံနိုင်စရာပါပဲရှင်၊ အသားထိရုံနဲ့ ဘယ်လိုများ အတိအကျ သိနေတာလဲရှင်”

“ပြောပြရင် မင်း ငါ့ကို စိတ်မဆိုးရဘူး၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘူး၊ ကတိပေးမှ ပြောပြမယ်”

သိပ်သိချင်နေတဲ့အမျိုးသမီးက...

“ကောင်းပါပြီ... ကတိပေးပါတယ်”

“မက်ဒေါ်နယ်ဆိုင်မှာတုန်းက မင်းနောက်မှာ တန်းစီနေတာ ငါလေ”တဲ့။

သူပြန်တွေးရင် ပြောင်မြောက်လွန်းသော ဟာသမို့ အဘိုးကြီး သူ့နည်းစမ်းနေပုံကို ပြန်မြင်ယောင်လာ၍ အပြီးစံချိန်ကို ကျော်တက်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကလစ်”

“မိပြီ”

“ဟာ”

“နင့်ကို ငါက ပြီးနေဖို့ပဲ ပြောခဲ့တာ၊ ရယ်နေဖို့ မပါဘူး၊ ပုံစံပျက်တယ်... ဆက်ထိုင်”

“နေ... နေဦး... နေပါဦး တာရာ”

“မလိုချင်ဘူး... စကားပြောခွင့်လည်း မပါဘူး၊ ပြန်ပြီး ဆက်ထိုင်”

တံခါးပိတ်၊ ဂျိတ်ခနဲ ထွက်သွားပြန်၏။ ခက်ပြီ။ သူမ ထွက်သွားသွားပြီးချင်း ပြန်မဝင်လာနိုင်။ နည်းနည်းတော့ ကြာနိုင်ကြောင်း သူတွေ့မိပါသည်။ သို့သော်... သူမကွယ်ရာ၌ပင် သူမ၏ခပ်ဒေကို

သူ မဖောက်ဖျက်နိုင်။

ငြိမ်စမ်း. . . ပြန်ပြီးထားစမ်း။ (အေးလေ. . . သူမ မှန် တံခါးပေါက်ကနေလည်း ချောင်းနေနိုင်သည် မဟုတ်လား) မလှုပ်နဲ့၊ အမိန့်အတိုင်း နေစမ်း။ ကြာတော့ ပါးရိုးတွေ ညောင်းလာနေပြန် သည်။

“ပြီးနောင်ရာ. . . နင့်စိတ်ကို ငါမဖတ်တတ်ဘူးလို့ နင် ခုထိ ထင်နေသေးတာ နင့်အားနည်းချက်ပဲ၊ နင် လူပုံအလယ် ပါဆယ် ထုပ်တွေ ငါ့အဝတ်အစားအိတ်တွေ တမင်လွင့်ချပြီး ဆန္ဒပြတာကို ငါက မသိဘူးများ ထင်နေလား၊

ဟား. . . ဟား. . . နင့်ဦးနှောက် ကျပ်မပြည့်တာကို ငယ်ငယ် တည်းက ငါဖတ်မိခဲ့တယ်၊ လာ. . . အရုပ်ခန်း သွားမယ်၊ နင့်ကို ဒဏ်ပေးမယ်၊ ကိုကိုးနဲ့ငါ ဆိုင်ထိုင်တာ အိမ်ကို ပြန်မပြောတာကို တော့ ငါခင်တယ်၊ ကျေးဇူးတော့ မတင်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် အခု ပေးမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ငါ လျော့ပေါ့စဉ်းစားထားတယ်”

“နောက်က မမနှစ်ယောက် ဖင်နဲ့ပေါက်လို့ပါဟာ၊ မိအေး မြင်ပါတယ်၊ မယ့် မေးကြည့်”

ဆို. . . ပြီးနေတဲ့ကိစ္စကို သူကိုယ်၌ကိုက အပြစ်ပေးခံချင် နေတာ။ ငယ်ငယ်ကလို အပြစ်ပေးတမ်း (လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး) ပြန်ကစားချင်နေခဲ့တာ. . .

ခဲ. . . ပြီးနောင်. . . မင်းခံလိုက်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဘူး. . . ဘွားမှုန့်. . . ဒီမှာလာကြည့်၊ မီးအရုပ်ကလေးက သံပတ်လည်း မပေးရဘူး၊ ဓါတ်ခဲလည်း မလဲရဘူး၊ ရီမုဒ်လည်း မနှိပ်ရဘူး၊ သိလား ဘွားမှုန့်”

“ကြည့်နေ. . . ကြည့်နေ. . . မီး ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာနဲ့ ဆော့ လို့ရတယ်၊

ဟိတ်. . . ဖိုးပြီးချို့ မတ်တတ်ရပ်၊

ဟော. . . ရပ်တယ် တွေ့လား၊

လက်ပိုက်၊ လက်မြှောက်၊ ခေါင်းညိတ်၊ သုံးခါညိတ်၊ တစ်နှစ် သုံး. . . ဟေး. . . ခစ်ခစ်ခစ်လို့ ရယ်၊ လက်ချ၊ ပြန်ထိုင်၊ ပြီးပြ၊ အဲဒီ အတိုင်း အပြုံးနဲ့နေ၊

. တွေ့လား ဘွားမှုန့်၊ အရုပ်တွေအားလုံးထဲမှာ အဲဒီအရုပ် ကလေးကို မီးမီး အချစ်ဆုံးပဲ”

သူ့ကို လာဖက်၍ ပါးကလေးကို ကလေးနမ်း နမ်းသည်။
ဘွားမှုန်က တပြုံးပြုံး။

“ဟိတ်. . . ဖိုးပြုံးချို၊ ငါ့ကို ပြန်မွေး၊ ဒါ မွေးတမ်းဆော့နေ
တာ၊ ဟင်. . . မွေးလေ. . . ပြန်မွေးဆို၊ မွေး. . . ငါအမိန့်ပေးနေတယ်”

(အဲ့သည်ကတည်းကပဲ စတင်ခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့
အသက်ဝင်နေတဲ့ ဗိုလ်မရပ်လှလှလေးရယ်)

ငါလေ. . . ငါ့အမေ ထမီစကိုဆွဲပြီး ဈေးထဲသွားတိုင်း. . .
ပန်းကမ္ဘာ စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အမေ ဈေးထဲကထွက်အလာကို
စောင့်ခဲ့တယ်။ မှန်ဗီရိုထဲက ငါဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်
တဲ့ ငါ့အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ဗိုလ်မရပ်လှလှလေးကို ငေးရင်းပေါ့။

နေ့တိုင်း ငါငေးခဲ့တယ်။ သူက ငါ့ကို မမြင်သလို ကြည့်ကြည့်
နေခဲ့တယ်။ သူ့ဂါဝန်လှလှလေးကို ငါမွေးကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။ သူ့
ဆံပင်လှလှလေးကို ငါမွေးကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။ သူ့ပါးကလေးကိုတော့
ငါတို့ထိကြည့်ချင်မိခဲ့တယ်။ လက်ညှိုးထိပ်ကလေးနဲ့ပါ။ ဒီလောက်
လေးပါပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မရမယ့် ဒီလောက်လေးပါ။

ဩော်. . . ရမယ့်ရတော့လည်း အသက်ဝင်နေတဲ့ ဗိုလ်မ
ရပ်ကလေး မင်းရဲ့နူးညံ့ထုံသင်းနေတဲ့ ပါးမှုန်ညက်ညက်ကလေးကို
ငါမွေးရမယ်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း. . . ငါမမွေးရဲဘူး။ အဲ့ဒီမွေးတမ်း
ငါမဆော့ရဲဘူး။

ဘွားမှုန်ကလည်း ခေါင်းခါလည်ခါ ငြင်းပယ်နေသော ပြုံးချို
လေးကို ဝမ်းတွင်း မသိစိတ်က ကြိတ်သဘောကျနေမိသည်။ ဒီက
လေး ငါ့မြေးလေးကို ဖော်ကားမည့် ကလေးမဟုတ်။ ငယ်ငယ်က
တည်းက ဇာတိသစ္စာကို ပြနေပြီဟု ယုံလိုက်သည်။

“ဟိတ်. . . မွေးမလား မမွေးဘူးလား၊ ကဲ. . . ရပ်စမ်း၊ ဟို
အရုပ်တွေက ငါ့ကို ပြန်မမွေးကြဘူး၊ ငါက အတင်းဆွဲကပ်မှ ငါ့ပါးကို
လာထိတာ၊ နင်က သူတို့လို မှတ်ဘူးလေ၊ ကဲ. . . မွေးစမ်း”

မျက်စိလေး မှိတ်ပြီး သူ့မျက်နှာတစ်ထွာအဝေးမှာ ပါးက
လေး လာထိုးပေးထားသည်။ ဘွားမှုန်ကလည်း ကြည့်နေသည်။
သူ ဘွားမှုန်ကို ခွင့်တောင်းသလို တစ်ချက်ကြည့်၍ သူ အလုပ်ချင်ခဲ့
ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်လိုက်ပါသည်။

လက်ညှိုးကလေး ဆန့်တန်းထွက်လာပြီး တုန်တုန်၊ တုန်တုန်
နှင့် ပါးညက်မှုန်မှုန်လေးကို လှမ်း၍ တို့ထိလိုက်ခြင်းသာပါ။

“ဟဲ့! . . . အဲ့လို မှတ်ဘူးလေ”

“မြေးလေးရယ်. . . သူမွေးတတ်သလိုပဲ မွေးပါစေ၊ ကဲ. . .
မမံစားချိန် ရောက်ပြီ. . . လာကြ”

“ဟင့်အင်း. . . စားဘူး၊ မီးအရုပ်ကလေးက မီးမွေးသလို
ပြန်မွေးမှ မံစားမယ်၊ ဟိတ်. . . ပြုံးချို၊ နင်မွေးမလားမမွေးဘူးလား!”

သူ တွင်တွင်ခေါင်းခါလေ ဗိုလ်မက ငေါက်လေ. . . သူ
ကြောက်၍ နောက်ဆုတ်လေ ဗိုလ်မက အော်ငေါက်လေမို့ နောက်
ဆုံးတော့. . .

“မြေးလေး တော်ပြီကွယ်၊ ပြုံးချိုလေး အရမ်းကြောက်လို့
ဟိုမယ် ရှုံးတွေ ပေါက်ချလိုက်ပြီ”

“ဟယ်. . . ဟုတ်တယ် ဘွားမှုန်. . . ခစ်ခစ်ခစ်၊ မီးအရုပ်
လေးက ရှုံးပေါက်တယ်ဟေ့၊ ထူးဆန်းတယ်. . . ခစ်ခစ်ခစ်၊ တခြား
အရုပ်တွေနဲ့ မတူဘူး. . . ခစ်ခစ်”

ဟိုးအဝေးကာလများဆီ စိတ်လွင့်ရင်း ပြုံးနေရာမှ. . .

ဗုဒ္ဓေါရေ . . ဆီးက တကယ်သွားချင်လာသည်။ အောင့်
ထားစမ်း။

ပြီးလိုက်မဲ့လိုက် ဖြစ်အောင်ပင် ဆီးအောင့်လာတော့သည်။
စိတ်တင်းစမ်း၊ အားထည့်စမ်း၊ ဝေဒနာရှုစမ်း၊ အောင့်ရင် အောင့်
တယ်လို့ မှတ်စမ်း။ မှတ်ရင်း၊ ပြုံးရင်း၊ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း တအင်း
အင်း ညည်းမိရင်း . . .

ဟာ . . . မရတော့ဘူး၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ ထပ်ပေး
သမျှ အပြစ်ဒဏ် ခါးစည်း ကျောကျောခံမည်။ ခေါင်းပေါ်က ပင်ဒါရုပ်
ပုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျ၊ လက်ထဲကအရုပ်တွေ ခဏဖယ်ချ၊ မတ်တတ်
ထရပ်တော့ ဒူးက ဂျွတ်ဂျွတ်မြည်သည်။ တံခါးပြေးဖွင့်သည်။ ဘေး
ခန်းမှာ ဧည့်သည်ခန်းမို့ အိမ်သာတွဲလျက်သား ရှိသည်။

ဟိုက် . . . အပြင်က သော့ပိတ်ထားသည်။

“ဒုန်း! . . . ဒုန်း!”

“တာရာ . . . တာရာ . . . တာရာ”

ကုန်းအော်သော်လည်း အောက်ထပ်က ကြားမည်မဟုတ်။
အား . . . ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဟား . . . ဟိုမှာ . . . စပဇိုက် လက်ကျန်ပုလင်း
ကြီး အတင်းပြေးကောက်၊ လက်နှစ်လုံးခန့် ကျန်တာကို နှမြောသဖြင့်
မော့သောက်လိုက်သေး၏။ ဆီးက ပိုအောင့်လာ၏။ ငါ လက်မှန်း
တော့ တည့်မှာပါ။ ကြမ်းခင်းက ခန်းလုံးပြည့် မွေးပွကော်ဇော၊ တစ်
စက်ကျရုံနှင့် တစ်ခန်းလုံး နံကုန်မည်။ လာထား ပုလင်းဝ၊ ဘောင်းဘီ
အောက်နားလေး အသာလုပ်၍ . . .

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ကိုယ့်

မြေးအခန်းပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုအရ တံခါးခေါက်၍
ဝင်လေ့ရှိသော ဘွားစိန်မှုန်သည် . . . တဟားဟား အူတက်မတတ်
ရယ်နေသော မြေးချစ်အသံကို ကြားရခြင်းနှင့်ပင် အလိုလို ပျော်ရွှင်
လာခြင်း၊ တံခါးကလည်း ဟ၊နေခြင်းကြောင့် တံခါးမခေါက်ဘဲ ခြေ
ဖျားထောက်၍ ဝင်ခဲ့သည်။

မြေးချစ် တင်တာရာမှုန်၏ Dream Bed ပေါ် ထိုင်နေသော
နောက်ကျောတသိမ့်သိမ့်ကို အရင်လှမ်းမြင်ရသည်။ လက်ထဲက
(Popcorn)ပေါက်ပေါက်ဘူးကြီး စားလက်စနှင့် သူမရှေ့က တီဗီဖန်
သားပြင်ကို အဆုပ်လိုက် လွှဲပေါက်ရင်း တဟားဟား ရယ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

မျက်မှန်တပ်မလာ၍ သူမရှေ့က ဖန်သားပြင်က ပုံရိပ်ကို
သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ မှန်ဝါးဝါး မြင်ရသည်မှာ ယောကျ်ားတစ်

ယောက် စွပ်ကျယ်ဘောင်းဘီတို့နှင့် ကြည့်သူဘက်ကို ကျောပေးပြီး တစ်ခုခု လုပ်နေသည်ထင်သည်။

ဟော. . . ဟော. . . ကျောတွန့်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် လုပ်နေသည်။ မြေးချစ်က ကြည့်ရင်း တအစ်အစ်သာ အသံကျန်အောင် ရယ်နေပြန်သည်။

ဘွားမှုန့်မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်စူးစိုက်ရင်း မြေး ကျောနား နောက်က ကပ်သွားပြီး ထပ်ကြည့်သည်။

ဘောင်းဘီတိုက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခဏ မော့၍ အပန်းဖြေနေပုံရသည်။ အသက်ရှူနေသော ကျောပေးအ နေအထားမှ ဘေးတိုက် လည်ထွက်လာသည်။

ဟင်. . . လက်ထဲမှာလည်း ပုလင်းကြီးနဲ့ပါလား။

“ဟဲ့. . . မြေးလေး၊ ဘာဖြစ်နေလို့ ဘာကို ရယ်နေတာလဲ!”

“အစ်. . . အစ်. . . ခဏနေဦး ဘွားမှုန့်၊ ပြီးမှ ပြန်ရစ်ပြမယ်၊ သူ အဲ့ဒီပုလင်းကြီးကို ဘာလုပ်မလဲ ဆက်ကြည့်ရအောင်. . . ဟစ် ဟစ်”

“ဘယ်သူလဲ အဲ့ဒါ၊ မစွတာဘင်းလား၊ ချာလီချက်ပလင် လား”

“အဘွားမြေးလေ. . . ပြုံးနောင်. . . ပြုံးနောင်”

“ဟဲ့!. . . နောက်က အရုပ်ခန်း မဟုတ်လား၊ သူ အဲ့ထဲ ဘာ ဝင်လုပ်နေတာလဲ”

“နောက်မှ ပြောမယ်ဆို၊ အဲ့ဒီပုလင်း သူဘာလုပ်၊ ဟော . . . ဟော. . . သူသိမ်းဖို့နေရာ ရှာနေပြီ၊ ပြတင်းပေါက်တွေက မှန်သေတွေမှန်း သူမသိဘူး၊ ဟော. . . ဟော. . . လိုက်တွန်းဖွင့်ကြည့်

နေတယ်၊ ပုလင်းဝကို တစ်ချက်နှင်းကြည့်တယ်၊ အဲ. . . အဲ. . . ပုလင်း ဖုံးပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတယ်. . .

အဖုံးက မှောက်ခုံလဲနေတဲ့ ပင်ဒါအောက်မှာ၊ ဒီက တွေ့ နေရတယ်၊ သူ မတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်ပါ. . . သူ့ကြည့်ရတာ ကျီးလန့်စာစား၊ ဖုတ်ပူမီး တိုက်နဲ့ ပျာယာကို ခတ်နေတာပဲ၊ သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“ခစ်. . . ခစ်. . . နောက်မှ ပြောမယ်ဆို ဘွားမှုန့်ကလည်း ဟော. . . ဟော. . . ပင်ဒါကို ခလုတ်တိုက်သွားပြီ၊ အဖုံးကို ခွကေ့နဲ့ သွားပြီ၊ တံခါးကိုလည်း အထဲက သေ့ပြေးချလိုက်သေးတယ်

အဲ့. . . ပုလင်းဖုံးကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးကောက်ပြီး ကမ်း ကတန်း ဖုံးနေတယ်၊ ပြုတ်ကျ၊ ပြန်ကောက်၊ ဟုတ်ပြီ. . . ဖုံးလို့ရ သွားပြီ၊ ပုလင်းဖွက်ဖို့နေရာ လိုက်ရှာနေပြီ၊ ဟော. . . မစ်ကီ မောက်စ် ကျောဘက်မှာ ဖွက်ထားလိုက်ပြီ”

အပြေးအလွှားပင် ပုံစံပြန်ထိုင်သည်။ အရုပ်တွေကို ပုံစံ အတိုင်း နေရာချ၊ ခေါင်းရွက်၍ ပြုံးပြီးပြီးကြီး ကင်မရာဘက် ဟည့် တည့်လုပ်နေသည်။

ခဏနေမှ သတိရသွားပုံနှင့် တံခါးကို အတွင်းက သေ့ချ ထားတာကို ပြေးဖွင့်သည်။ ပင်ဒါ ခေါင်းပေါ် တင်သည်။

အရေးထဲ ဖက်ထားသော ဘယ်ညာအရုပ်က မှားနေသေး သည်။ ပြန်လဲ၍ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ပြီးနေသည်။

သူမ အရယ်ရပ်သွားသည်။

“ပြောပါဦး. . . ဘာဖြစ်နေတာတုန်း သူ”

“သူ့ကို ပြုံးနောင်. . . အဲ. . . ပြုံးမြင့်နောင်ဘဝကနေ ငယ်

ငယ်က သမီးအရပ်ကလေး မိုးပြီးချိန်ကို ခဏပြန်ပြောင်းကြည့်ရင်း မီးပျော်နေတာ၊ အဲဒီ Toy Room ထဲ မီး CCTV ကင်မရာ ဖွက်ပြီး တပ်ထားတာ သူ လုံးဝမသိရှာဘူး၊ သမီး သူ့ကို ငယ်ငယ်ကလို ဆော့ကြည့်နေတာပါ။

“မြေးလေးရယ်. . . အဲလောက် မနိုင်စားပါနဲ့”

“သူ့မှာ အပြစ်တစ်ခုရှိလို့ အပြစ်ပေးတာလဲ ပါ၊ပါတယ်ဘူးရဲ့”

“ဘွားမြင်နေရတာတွေကတော့ သူ့အပြစ်ကင်းပါတယ်၊ မြေးကပဲ အမြဲနိုင်စားနေတာ ဘွားမှုန် သိနေတာပဲ၊ မြေးဒယ်ဒီ သိရင် ဆုခံထိမယ်နော်၊ သူက သူ့သားအရင်းလို ချစ်နေတာ၊ ကဲ. . . ပြောစမ်းပါဦး၊ သူ့အပြစ်က ဘာအပြစ်လဲ!”

ညောင်မြစ်တူးလျှင် ပုတ်သင်ဥရော လိပ်ဥရော ပေါ်တော့မည်။

“ရှောပင်သွားတုန်းက မိန်းမလှလှ ငေးပြီး ခလုတ်တိုက်လို့ မီးပါဆယ်ထုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်တယ်လေ”

“ဒါများကွယ်. . . သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပိုးမှာပန်းမှာပေါ့”

“မပိုးရဘူး. . . သမီးအရပ်က အရပ်ပဲ၊ ကဲ. . . ဘွား သူ့ကို သွားခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးလိုက်တော့၊ မီး မဆာသေးဘူး”

ဘွားမှုန် သက်ပြင်းချ ခေါင်းမသိမသာ ခါယမ်း၍ ထွက်သွားသောအခါ ငါလုပ်တာ နည်းနည်းများသွားလားဟူ၍ တင်တာရာမှုန် မှုန်ကုပ်ကုပ် တွေးနေမိသည်။ ပထမဆုံး သနားစိတ်လေး ပေါ်လာ၏။

Record နှင့်ပါ မှတ်တမ်းတင်ထားသဖြင့် ပြန်ရစ်ပြီး ပြန်ရယ်ဦးမည်ဟု မှန်းထားသော စိတ်ကလေး ဘယ်ထွက်ပြေးသွားပါလိမ့်။

ဟဟတိုးနှစ်အချစ်ဆိုတာ
အရှင်းဆုံး ပြောရရင်
ကိုယ့်ချစ်သူဟာ
သူချစ်သူနဲ့
ပျော်ရွှင်အူမြူးနေတာကို
ကြည်ကြည်နူးနူး မှီတာနဲ့
ထိုင်ကြည့်နေနိုင်တာကို
ဆိုလိုတာ။ ။

ထွန်း

စန်းက အောက်ကလိအသံနှင့် စကားစသည်။
“ငါတို့နှစ်ယောက် အဲဒီနေ့က ရှော့ပင်းစင်တာမှာ ရှိနေ
တယ်နော် ပြုံးမြင့်နောင်”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကောင်မလေးဆိုင်တောင် မ
ရောက်သေးဘူး၊ လူတွေ တီးတိုးပြောကြ၊ လက်တို့ပြကြတဲ့ မြင်ကွင်း
ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ”

မင်းသိန်းထွန်းက စကားဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းစန်းက ကော်ဖီကို ဇွန်းနှင့်မွှေရင်း ကိုယ်ကို နောက်

၄၆ နတ်ရွာစိုး

နည်းနည်းရှိ၍ အထက်စီးက တမင်ကြည့်ဟန်နှင့်...

“မင်းကွာ”

သည့်နှစ်လုံးသာ ပြောသည်။ အဓိပ္ပါယ်က အများကြီးပါသည်။ သူက...

“ဆက်ပြောလေကွာ... ငါဘာဖြစ်နေလို့လဲ!”

“မင်းသိန်းထွန်း... မင်းပဲ ဆက်ပြောလိုက်၊ ငါကတော့ ဒါတွေပြောရင် ဒေါတွေ ပါနေမယ်”

သူက ပေါက်စီဖဲ့၍ ငရုတ်ဆီထဲ နှစ်ရင်း...

“နေရင်းထိုင်ရင်း မင်းတို့က ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါ တကယ်နားမလည်လို့ မေးတာနော်”

ထွန်းစန်းက ကော်ဖီကို ဇွန်းနှင့် မြည်းရင်း စားပွဲထိုးလေး

အား နို့စိမ်းအဆစ်ထည့်ခိုင်းပြီးမှ...

“မင်းမေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ပဲ အရင်တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ တင်တာရာမူန်ဟာ မင်းညီမအရင်းကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ခက်နေပါပြီ... အမြွှာမွေးပါတယ်ဆိုနေ”

“ရုပ်က သိပ်မှမတူတာ”

“ငါက ဆုံးသွားတဲ့ မေမေနဲ့ တူတယ်၊ သူက ဒက်ဒီနဲ့တူတယ်၊ အမြွှာတိုင်း ရုပ်တူလို့လား၊ လိင်ကွဲရင် ရုပ်ကွဲတယ်ကွာ”

သူကတော့ ပေါက်စီ ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်း လေအေးနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းသိန်းထွန်းကတော့ ဒင်ဆမ်း ဘယ်ဟာကောင်းမလဲ ပေါင်းအိုးအုပ် စုံအောင်ဖွင့်ကြည့်နေရင်း ပုစွန်ပေါင်းကို သူ့ရှေ့ ဆွဲယူသည်။ ပူနေသဖြင့် တူနှင့် မရရအောင် ညှပ်ယူရင်း...

“ငါတို့ ဒေါသဖြစ်တာက မင်းက မင်းညီမရဲ့အစ်ကိုလား၊ မင်းညီမရဲ့ခိုင်းဖတ်လား၊ မင်းညီမနောက်ကို မင်းလျှောက်လိုက်နေရတဲ့ ဒီခိုင်းက ဘယ်လိုမှ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ တူမနေလို့ပဲ နွားရဲ့”

“ဝန်းဘော”

သူက နွားအပြောခံရတာတောင် ပြောမနာ ဆိုမနာကောင်တွေရှေ့မှာ နွားသံထွက်အောင် ခပ်အေးအေး အော်ပြလိုက်သေး။

“ငါ့ညီမလေးက ငါ့အဲ့လို လုပ်ပေးရင် သိပ်ပျော်တာကွာ၊ သူ့ကို ပျော်စေချင်တာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာစေတနာပဲ၊ မင်းတို့က ညီမမရှိတော့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ ငါနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလည်းရတဲ့ အလုပ်ပါကွာ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အထုပ်ထမ်းနေတဲ့ မင်းကို အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ မင်းမရှက်ဘူးလား!”

ပေါက်စီကို လက်စသတ်၊ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ရင်း...

“ငါ့ညီမအထုပ်တွေ ငါနိုင်သလို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်တာ ရှက်စရာအလုပ်လို့ ငါ ထင်ကို မထင်တာလေ၊ ငါ အလစ်သုတ်လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ညီမ အောက်ခံတွေကအစ ငါ ငွေရှင်းပြီးမှ ဘုရားဝင် သယ်လာတာပဲဟာ”

“ဘာကွာ... အောက်ခံဆိုတာ အထက်ကော အောက်ကောလား!”

“အေးလေ... အသစ်တွေပဲ၊ ငါတောင် ဒါလေးက အဖွင့်အခက် ပိုလှတယ်ဘာညာ ဝင်ရွေးပေးခဲ့သေးတာပဲ”
မင်းသိန်းထွန်းက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“အောက်ခံအရောင်းကောင်တာက ကောင်မလေးတွေက မင်းကို ဘယ်လိုထင်မလဲ!”

“ထင်တာတော့ ငါမသိဘူး၊ ညီမမှန်း မိအေးက သိအောင် ပြောလိုက်ပုံရတယ်၊ ဪ... အဲလိုအစ်ကိုမျိုး တို့များမှာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲတဲ့၊ သူတို့ပြောတာကို ဟောဒီနားရွက် နှစ်ဖက်နဲ့ကိုကြားတာ ငါ့လူတို့”

“မင်းပျော်ပြီး ဖလပ်ဖလပ်နဲ့ နားရွက်လေးငါးချက် ခတ် လိုက်သေးတယ်မှတ်လား ဝမ်းဘောကောင်ရဲ့”

“ခတ်မိသလားပဲ... ဒါပေမယ့် ငါ့နားရွက်က တိုနေတော့ ဖလပ်ဖလပ်အသံ မထွက်ဘူးလေ”

ထွန်းစန်းက ကော်ဖီလက်စသတ်ရင်း...

“ဒီကောင်က ပြောလေကဲလေ မန်းလေပြီလေကောင်ကွ မင်းသိမ်းထွန်းရ၊ သူ့ကားကပ်စီး သူ့ကျွေးတာတွေ တဝတ်ပြုတ်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းအုပ်နေတာတောင် ငုတ်ဟုတ်အပြုံးမပျက်တဲ့အပြင် သူ့ ညီမအောက်ခံတွေပါ၊ ပါကြောင်း ကြွားနေနိုင်သေးတာ မင်း အမြင်ပဲ၊ ထပ်မန်းရင် ထပ်ပြီမယ့် ပြည်ပုတ်နာကွ”

“အေး... မင်းရဲ့မို့ချိုးမျှစ်ချိုး စကားလောက်တော့ ဒီကောင် က ပန်းနဲ့ပေါက်တယ်ပဲ ထင်မှာပဲ ထွန်းစန်းရ”

သူက ကော်ဖီမွှေရင်း...

“အေးကွ... တို့မြန်မာစကားက အလွန်ကြွယ်ဝတာပဲနော်၊ နေပါဦး ထွန်းစန်းရ၊ မင်းက စာလေးကဗျာလေး ရေးတယ်ဆိုတော့ ငါမသိလို့ မေးပါဦးမယ်၊ မို့ချိုးမျှစ်ချိုးဆိုတာက ဘာအတွက် နာရ တာလဲ!”

ထွန်းစန်းက သူ့ကို စာပေသမားဟု ပြောခံရလျှင် ထုံးစံအ တိုင်း သွားဖွေးဖွေးတွေ ပြီးခနဲဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းဆရာကြီးစတိုင်လ် ခြေချိတ်ထိုင်တော့သည်။

“ဒီလိုကွ... မို့တွေမျှစ်တွေဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ သူ့ ဟာသူ ရှင်သန်နေတာကို မညာမတာ လက်ကြီးနဲ့ ဂျွတ်ခနဲ ဂျွတ်ခနဲ မြည်အောင် ချိုးပစ်တာကို ပြောတာကွ”

“အဲ့ဒါဆို ဘယ်သူက နာတာလဲ!”

“မို့တွေမျှစ်တွေပေါ့ကွ... လက်ကတော့ ဘယ်နာမှာလဲ!”

“ဒါဆို မို့တွေမျှစ်တွေက ခံရတဲ့ကံပုဒ်၊ လက်က ပြုလုပ်သူ ကတ္တားပုဒ်ပေါ့”

“ဒါတော့ မင်းသိသားပဲ၊ ဟုတ်တယ် ငပြုံး”

“ဒါဆိုရင် မို့ချိုးမျှစ်ချိုး အပြောခံရသူက ကံပုဒ်၊ ပြောသူက ကတ္တားပုဒ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ”

“မို့နဲ့လက်မှာ ဘယ်သူက အပြစ်ရှိလဲ!”

“လက်ပေါ့ကွ... ရှင်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါသေချာရင်၊ အပြောခံရတဲ့သူနဲ့ ပြောသူ ဘယ်သူက အပြစ်ရှိလဲ!”

“ပြောသူပေါ့ကွ”

သူက ကော်ဖီခွက် ပြန်ချရင်း သူပြုံးနေကျအပြုံးနှင့်...

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါ သူများကို မို့ချိုးမျှစ်ချိုး မပြောနဲ့ ကွာ”

ရုတ်တရက် နှစ်ကောင်လုံး ကြောင်သွားသည်။ မင်းသိန်း

ထွန်းက ခွက်ထိုးခွက်လွန် ထရယ်ရင်း. . .

“ဟားဟားဟား. . . မင်းကို ချက်ကျလက်ကျ ချည်တုတ်ပြီး ပြန်တီးတာ ထွန်းစန်း၊ ငါတို့ထင်သလို ဒီကောင် အရူးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းခံသွားရပြီ. . . ဟား. . . ဟား”

ထွန်းစန်းကလည်း ခြေချိတ်ထိုင်နေရာက ဖြည်ထိုင်လိုက်သည်။ သူခံလိုက်ရ၍ ရောယောင်လိုက်ရယ်ရင်း. . .

“ဟုတ်တယ်ကွ. . . ဒီကောင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်တာက ယဉ်ယဉ်လေး. . . ဟေး. . . ဟေး”

သူသိသည်။ ထွန်းစန်း တစ်ခုခု ပြန်ပက်ရန် အကြံထုတ်နေပြီ။ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘဲ ဘူးဖွင့်၍ ပါးစပ်တပ်လိုက်၊ အစီခံ ဖင်ဆောင့်လိုက် လုပ်နေပြီး. . .

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ငါမေးဦးမယ်”

သူက မျက်စိမှေး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တင်မောင်ကိုးဆိုတာ ကြာကူလီဆန်ဆန် တစ်ဝက်ဆန်ဆန် ရုပ်ရှင်ကားကြီးနှစ်ကားပဲ ရိုက်ပြီး ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ လာငှားသမျှ ဇာတ်ညွှန်းမကြိုက်လို့ ငြင်းနေတဲ့ မင်းသားမှန်း မင်းသိလား ပြီးမြင့်နောင်”

“ဟင့်အင်း”

“တကယ်လား ဟေ့ကောင်”

“တကယ်ပါ. . . မြန်မာကား ကြည့်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ ငါ့အားနည်းချက်ပါ”

“အဲ့ဒီနေ့က မင်းညီမရွှေကို ဘွားခနဲ မတော်တဆလိုလိုနဲ့

တမင်ရောက်လာတာ၊ အဲ့ဒီမင်းသား တင်မောင်ကိုး ဆိုတာပဲ”

သူက ဝမ်းသာအယ်လဲပုံစံနှင့်. . .

“ဟတ်လား. . . ငါ့ညီမက ဟယ် ကိုကိုးလို့ ဒါကြောင့် ခေါ်တာကိုး၊ ဟားဟား. . . ငါက ကိုကိုဆိုတဲ့ နာမ်စားကို နွဲ့ပြီး ကိုကိုးလို့ တရင်းတနီး ခေါ်ချလိုက်တယ် ထင်နေတာ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ ခေါ်သံကို၊ ကိုကိုးတဲ့၊ ဟားဟား. . . လက်စသတ်တော့ နောက်ဆုံးအလုံးကို ရွှေက ကိုတပ်ခေါ်လိုက်တာကိုး၊ ဟားဟား. . . ဟုတ်ပြီ တင်မောင်ကိုး၊ ကိုကိုး. . . ဟား. . . ဟား”

မထင်မှတ်စွာ အားပါးတရ ရယ်မောနေသော ညီမအစ်ကိုအား နှစ်ယောက်သား မေးငေါ့မျက်စပ်စရင်း အကြောင်သား ခဏကြည့်နေမိသည်။ အရင်းနှီးလွန်သော ဗိုလ်မလေး၏ခေါ်သံဟု သူရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်လေ။ ခုမှ ရင်ထဲ ပေါ်သွားသည်လေ။ နာမည်ကို ရိုးရိုးသားသား အရင်းစွပ်ခေါ်ခြင်း မှတ်လား. . . ဟား. . . ဟား။

မင်းသိန်းထွန်းက လေသံမာမာနှင့်. . .

“ဟေ့ကောင် အစ်ကိုပြုံးမြင့်နောင်၊ မင်းဖင်မကျိန်းဘူးလား!”

“ဘာကို ကျိန်းရမှာလဲဟ”

ထွန်းစန်းက. . .

“နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်းလေကွာ၊ ရှေးစကား အတိအကျ ရှိတာပဲ”

“ဟာ. . . မင်းက လာပြန်ပြီ ပို့ချိုးမျှစ်ချိုး၊ ငါ့နှမက လာပြန်နေတာလား၊ လူကြားသူကြား ကော်ဖီသောက်တာလား!”

“ကော်ဖီပါ. . . ကော်ဖီပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကောင်ရဲ့ တော်

“ဘာသတင်းထူးမို့လဲကွ”

“ငါပထမဆုံးဆွဲတဲ့ အာခီ ဒီဇိုင်းကို နေပြည်တော်စည်ပင်က ရွေးတယ်တဲ့၊ ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီကို ကန်ထရိုက်ပေးတယ်တဲ့၊ ဟား. . . ငါပျော်လိုက်တာကွာ”

“မင်းက မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာပဲ၊ အာခီနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ!”

“ဒယ်ဒီအကူအညီနဲ့ ငါလေ့လာနေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ခု ဒီဇိုင်းက တရုတ်နဲ့ရုရှဒီဇိုင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ငါရတာကွ”

“ဟား. . . ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမယ့် မင်းတော်တော်ဒိုင်လျှီတဲ့ကောင်ကွာ”

“ဒါကတော့ကွာ. . . မပြီးခင် မှီချိုးမျှစ်ချိုးတွေ မမြင်စေနဲ့တဲ့၊ ဟဲ. . . ဟဲ. . . နေဦး၊ ငါ့ညီမနဲ့ဘွားမှုန်ဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်”

သူတို့ရှေ့တွင်ပင် ဖုန်းကောက်နှိပ်သည်။ ဟိုဘက်က အသံကိုတော့ မကြားကြရ။

“ဟယ်လို. . . တာရာလာ၊ ကိုကိုဒီဇိုင်း အရွေးခံရတဲ့ သတင်းကြားပြီးပြီလား!”

“.....”

“အခု တာရာ ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“.....”

“ဟင်. . . ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ အဲ့ဒီထဲ”

“.....”

ပြီးမြင့်နောင် မျက်လုံးပြူးခနဲဖြစ်၍ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်ကို မြင်နေရသည်။

“မဖြစ်ဘူး. . . မဖြစ်ဘူး၊ ငါအမြန်လစ်မှ၊ ရော့. . . ဟေ့

ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ ဘီလ်ရှင်းပြီး ကားငှားပြန်ကြ”

ငါးထောင်တန်တစ်ထပ် ဖဲ့၍ စားပွဲပေါ် ပစ်ချ၊ ဒရောသော ပါး ကားဆီအပြေးလာပြီး. . . တရမန်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့မိသည်။ ဖုန်းထဲက တင်တာရာမှုန် နောက်ဆုံးပြောသောစကားက. . .

“အိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲ စပရိုက်ကုန်နေလို့ (Toy Room) အရုပ်ခန်းထဲက လက်ကျန်ပုလင်း လိုက်ရှာနေတာ”

တဲ့လေ။

“ဝူး. . . ဟူး”

၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄

“ဦး . . ကျီး . . ကျီး . . ကလစ် . . ဂျိတ်”

ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်၍ ဒရောသောပါးပင် အိမ်ထဲ အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ Toy Room ဆီ အမြန်ရောက်ရေးသာ တွေး လာခဲ့သည်။ Toy Room တံခါးက ဟ၊၍ ပွင့်နေသည်။ သူ အပြေးဝင် လာတော့ တာရာအရိပ်အယောင်ပင် မရှိတော့။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ပုလင်းရှိရာ မစ်ကီမောက်စ်အရုပ်ကျောကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

သွားပြီ၊ ပုလင်းလည်း မရှိတော့ပါပြီ။

သူ ကြုံရာမရ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

တာရာ ယူသွားပြီ။

ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သနည်း။

ပုလင်းကို ထမင်းစားခန်းဆီ ယူသွားမည်။ အေးအောင် ရေခဲသေတ္တာထဲ ခဏထည့်ထားနိုင်သည်။ ဟုတ်ပြီ . . ရေခဲသေတ္တာ

ဆီ သူထပြေးပြန်သည်။

မနက်(၁၀)နာရီကျော်သာ ရှိသေးသည်။ သည်အချိန် တွား မှန် တရားထိုင်ချိန်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းနှင့် ထမင်းချက်ခန်းက သပ်သပ်ဖြစ်သည်။ ထမင်းချက်ခန်းတွင် မိအေးနှင့် ထမင်းချက် ဒေါ်အိ ရှိမည်။

မှန်သည်။ ထမင်းစားခန်းတွင် ဘယ်သူမှ မရှိ။

ရေခဲသေတ္တာ ပြေးဖွင့်သည်။ ဘာစပရိုက်ပုလင်းမှ မရှိ။

ဟူး . . ပြဿနာပဲ။

သူ ထမင်းစားပွဲရှိ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ဘာဖြစ်နိုင်သနည်း။ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်ချေကို အူနေသော ခေါင်းက တွေးသည်။

တာရာ ပုလင်းကို သူမအိပ်ခန်းထဲ ယူသွားမည်။ အဖုံးဖွင့် မည်။ ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်မည်။ နှစ်ရက်ရှိပြီမို့ ထောင်းခနဲ အနံ့ထွက်လာမည်။ ဖန်ခွက်ရော ပုလင်းပါ လွင့်ပစ်ရင်း သူ့ကို ကျိန် ဆဲမည်။ ဒါဆို သိပ်ကိစ္စမရှိသေး။ ပေးသောအပြစ်ကို သူ ပျော်ပျော် ကြီး ခံယူပစ်လိုက်မည်။

အကြီးအကျယ် ကိစ္စရှိနိုင်သည်က တာရာ၏အမူအကျင့် ဖြစ်သည်။

တာရာသည် အခါအားလျော်စွာ သောက်ရေပုလင်း၊ အချို ရည်ပုလင်းကို ဖန်ခွက်မသုံးဘဲ သည်အတိုင်း အဖုံးဖွင့်၍ ကောက် ဖော့တတ်သည်။

အဲသလိုများ လုပ်ချလိုက်ရင်တော့ သွားပြီ။

စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲပါပြီ။

ဖတ်ခနဲ ထ၍ ထမင်းချက်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မိအေးနှင့်ဒေါ်အိ ရှိနေသည်။

“မိအေး.. . နင့်.. . နင့်မမလေးရောဟင်”

“စောစောကတော့ ရေခဲသေတ္တာ လာဖွင့်တာ တွေ့တယ်။ သူ့အိပ်ခန်းမှာလား၊ အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းလား၊ ခြံထဲက ခုံတန်း လွှားလား တစ်ခုခုမှာ ရှိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေး.. . ရေးကြီး သုတ်ပြာနဲ့”

“သူ.. . သူ့ဆီက ဘာအသံမှ မကြားဘူးလား!”

“ဘာကိုပြောတာလဲ.. . ဘာသံမှတော့ မကြားမိပါဘူး”

“သူ.. . သူ.. . နင့်ဆီက ဖန်ခွက်တွေဘာတွေ တောင်းသေးလား”

“ဟင့်အင်း.. . ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး.. . နေ.. . နေတော့”

အပေါ်ထပ် အပြေးတက်ခဲ့ပြန်သည်။ လှေခါး၌ ခလုတ် တိုက်၍ ဒူးအီသွားသေးသည်။

စာကြည့်ခန်း.. . ဒေါက်.. . ဒေါက်.. . ဖွင့်ကြည့်သည်။

မရှိ။ သူမအိပ်ခန်း။ မရှိ။ သုံးထပ်ရှိ ဝရန်တာ ရောက်လာသည်။ ခုံတန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တွေ့ပြီ။ ခုံတန်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဘုရားရေဘေးတွင် ထောင်လျက်သား စပရိုက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်မပါ။ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းရပြန်သည်။ မြက်ခင်းပြင်ကို ကမ္ဘာ့စံချိန် နှုန်းနှင့် သူဖြတ် ပြေးနေသည်။ ပြေးရင်း လှမ်းကြည့်တော့ တာရာက ပုလင်းအဖုံး ဖွင့်နေပြီ။ ဟော.. . ပါးစပ်နှင့် တွေ့နေပြီ။ သူ အသံ

ကုန် အော်သည်။

“တာရာ.. . တာရာ.. . မသောက်နဲ့.. . မသောက်နဲ့”

တာရာက လှမ်းကြည့်ရင်း ခဏရပ်နေသည်။ ပန်းပင်ခရ လောင်းသော ရွှေပြောင်းပိုက်ကို ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ ခလုတ်တိုက် ချလိုက်သည်။ အပေါ်အောက် ဆင်းတက်လာသောအရှိန်၊ အပြေး အား၊ မဟားတရား မောနေသဖြင့် ရင်ဘတ်နှင့်မြက်ခင်း ကိုင်ရိုက် သလိုဖြစ်ပြီး.. . အင့်ခနဲ အောင့်ပြီး အရှိန်နှင့် မြက်ခင်းပေါ် မှောက် လျက်သားကြီး လျှောသွားသည်။

သူမ ထိုင်နေသောခုံနား သုံးလေးပေအကွာ၌ ခေါင်းလေး မော့၍ ထိုးရပ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် မထနိုင်။

“မမ.. . မသောက်နဲ့၊ ဟောဟဲ့.. . မသောက် ဟောနဲ့ဟဲ့ တာ.. . ဟော.. . ရာ.. . ဟဲ့.. . မသောက်နဲ့”

တာရာ၏ဝသီက တားလျှင် ပိုလုပ်လေ့ရှိသော ကလေးဝသီ ဖြစ်သည်ကို သူ ဒီလောက် အတူနေလာပြီးမှ မေ့လျော့နေသည်။ စိတ်က အရမ်းပူထူနေသည်လေ။

“သောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ!”

“မဟော.. . သောက်.. . ဟဲ့နဲ့၊ ဟောမဟဲ့နဲ့”

“သောက်တယ်ကွာ.. . အွတ်”

“ဝေါ”

သူ အတင်းကြီး လူးလဲထပြီး ပုလင်းလိုက်လုရင်း.. .

“ငါပြောသားပဲ.. . အဲ့ဒါ အချိုရည် မဟုတ်ဘူး”

တာရာက ခုံတန်းမှ ပုလင်းကိုင်၍ တိမ်းရှောင်ပြေးနေတဲ့ အန် ချင်ယောင်ဆောင်ပြန်သည်။

“ဝေါ”

“အဲဒါ အချို့ရည် မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒီလောက် နံနေတာ၊ အန်
နေတာတောင် မသိဘူးလား... လွင့်ပစ်”

“ဘာတွေလဲ ဒါဆို”

“သေးတွေ... သေးတွေ... ငါ့သေးတွေဟ... သိပ်လား”

“ဟဟ... ဒါကြောင့် ချုံနေတာကိုး၊ ဒီမှာကြည့်...
သောက်တယ်... သောက်တယ်၊ ဂလု... ဂလု... အား... ကောင်း
လိုက်တာ”

“ဟ... ဟ... ဒီကောင်မလေး”

တကယ်သောက်၍ တကယ်မျိုချ၍ လျှာလေးပါ ထုတ်ပြ
ပြောင်လောင်နေသဖြင့် သူ့ကြောင်ငေးနေသည်။ သူ့ကို ကြည့်၍
ဘာရာ အူလိုက်သည်လို့ ရယ်တော့သည်။

“ဟ... ဒီကောင်မလေး... ရူးသွားပလား!”

“ရူးသွားတာက နင်ဟ ပြုံးနောင်စုတ်ရဲ့”

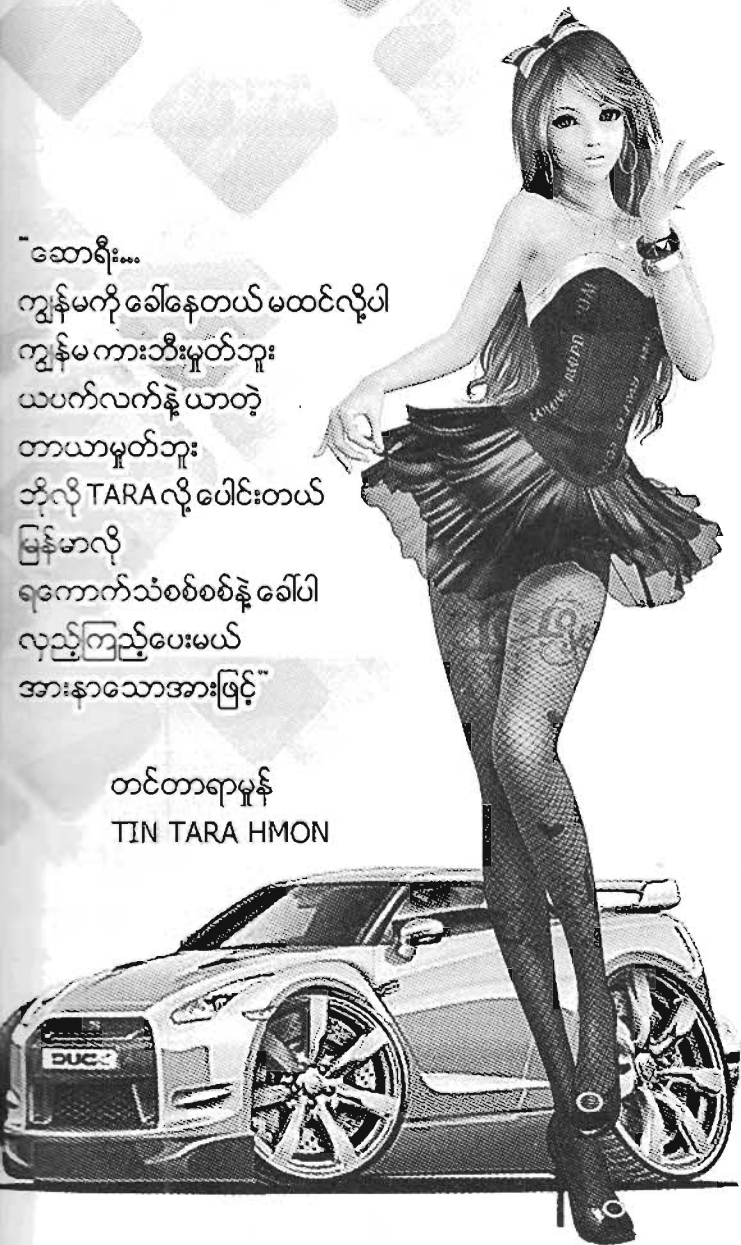
ခုံတန်းလျားတွင် မောဟိုက် ငေါင်ကြောင်စွာ ထိုင်ငေးနေ
ဦး ဖတ်ခနဲ သူ့နားကပ်၍ ပုလင်းလိုက်ကြီး သူ့ခေါင်းပေါ် လောင်း
ချတော့သည်။ လက်ကာ ခေါင်းခါငြင်းဆန်ရင်း... ပါးစပ်ထဲဝင်လာ
သောအရည်တွေက ချိုအေးနေမှ သူပါ တဟားဟား ဝင်ရယ်ရင်း
ပါးစပ်ကြီး ထိုးခံပေးထားသည်။ ဝရန်တာမှာ အူနှိပ်ရယ်နေသူက
ဘွားမှုန့်... ဒေါ်စိန်မှုန့်။

“နင့်အောင်မြင်မှုကြောင့် နင်အောက်ခြေလွတ် အပျော်
လွန်ပြီး ပျက်မှာစိုးလို့ ငါက ချက်ချင်း အိမ်ပြန်လာအောင် စေတနာနဲ့
ဒါသုံးလိုက်တာ” တဲ့။

သူမ၏ဆံစနုနုများ၊ မွေးညှင်းနုနုများနှင့် ဝန်းရံနေသော
နားထင်နုနုလေးကို လက်ညှိုးထိပ်နှင့် သာသာယာယာလေး ထုပြ
လေသည်။ ဟုတ်ပါ... သူ ဘီယာဆိုင် မရောက်ခဲ့။

အင်း... ငါ ဘယ်လောက် ဖျာယာခတ်သွားရသလဲဆိုတာ
နင်မှ မသိဘဲ ဗိုလ်မလေးရယ်... ဟူး... ။

“ဆောရီး...
 ကျွန်မကို ခေါ်နေတယ် မထင်လို့ပါ
 ကျွန်မ ကားဘီးမှတ်ဘူး
 ယပက်လက်နဲ့ ယာတဲ့
 တာယာမှတ်ဘူး
 ဘိုလို TARA လို့ ပေါင်းတယ်
 မြန်မာလို
 ရကောက်သံစစ်စစ်နဲ့ ခေါ်ပါ
 လှည့်ကြည့်ပေးမယ်
 အားနာသောအားဖြင့်”

တင်တာရာမူန့်
 TIN TARA HMON

တစ်

နာရီကျော်ကျော် သူ ငုတ်တုတ်ငိုက်မြည်းနေခဲ့
 ရသည်။ လာချပေးထားသော စာအုပ်တွေကလည်း ဝါးစားသလို
 သူဖတ်ပြီး သားတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သည်အလှပြင်ဆိုင်
 ထဲက ထွက်နေလေ့ရှိသော အနံ့တစ်မျိုးကို သူ မခံစားနိုင်။

Internet Cafe သွားထိုင်နေမည်ဆိုတော့လည်း
 သော့ထားခဲ့... ဆိုလာပြန်သည်။ မထင်လျှင် မထင်သလို သူတောသု
 မောင်းထွက်သွားဖူးသည်။ ဒက်ဒီနှင့်ဘွားမူန့်က သူ့ကိုတင်တာရာ

မုန်၏ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်လည်း ယုံကြည်ထားသမို့ ငုတ်တုတ်ငိုက်ပေ
ဦးတော့ပေါ့။

“ကိုကို ပျင်းနေပြီလား၊ များ. . ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲ!”

“အသိုက်ကောင်းကောင်းလေးမှာ ဝင်ဥနေလိုက်”

“အပြောအဆိုကလည်း စိမ်းကားလိုက်တာ”

“အစိမ်းရောင် မကြိုက်ရင် ညည်းကြိုက်တဲ့အရောင် ဆိုး
လိုက်တာ၊ ငါငိုက်ရတာ ငိမ်ပျက်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . . ဆယ်မိနစ်တစ်ခါ ငိုက်ငိုက်လို့. . လာ
လာပြောပေးမယ်နော်. . . ကိုကိုနော်”

ပါးကို ကိုင်သွားသော အခြော်တကောက်က တမောင့်။
ပြန်ငိုက်၍ ကောင်းနေဆဲ စီခနဲ အသံပေါင်းစုံ နားထဲဝင်လာသမို့
မုက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့. . .

မှန်တံခါးဝကနေ ဝင်လာသော တင်မောင်ကိုး။ သကြား
ကိုကိုး။ သေနတ်မပါတာကလွဲလို့ ကောင်းဘွိုင်ဝတ်စုံပြည့်နှင့် (လူ
ယဉ်ကျေးပေါ့) ဝင်ဝင်ချင်း ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ပြုံးပြ
ခါးကိုင်းသည်။

ဆပ်ကပ်ထဲက လူရွှင်တော်စတိုင်လ်မျိုးဟု သူတော့ ထင်
လိုက်မိ၏။

ဆိုင်ရှင်အခြော်တကောက် ကမ်းပေးသော လက်ဖခံကို
ယူနမ်းလိုက်သေး။ ပြီးမှ တင်တာရာမူနီဆီ တန်းသွားသည်။ ဟိုက
လည်း အုပ်ထားသော အလှပြင်အုပ်ဆောင်းကို ခဏလှစ်ခိုင်း၍
ပျားရည်အပြုံးနှင့် ပျော်မဆုံးပုံ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

အောင်မာ. . တာရာဦးခေါင်းက ဆံပင်ကိုပင် ခပ်သာသာ

ဆွေ့လိုက်သေးသည်။

သူ့အလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်က ပခုံးသွားပုတ်ပြီး ချာခနဲ ဘယ်
ဘက်လှည့်လာနိုင်သော သောက်ခွက်ကို ညာဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး
အုံးခနဲ မြည်အောင် ပစ်သွင်းလိုက်ချင်လှသည်။ လုပ်သင့်သော
အလုပ်ကိုသာ လုပ်ရပါသည်။ အဝင်ကောင်တာနားက မန်နေဂျာဆီ
လျှောက်လာပြီး. . .

“တင်တာရာမူနီကို ပြောလိုက်ပါ။ ဟိုရှေ့က အော်ရိုးမား
ကော်ဖီဘားထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီရှင်. . ကိုကိုး လာရင် သူ တော်တော်နဲ့ပြီးမှာ
မူတ်သေးဘူး. . . ပြောလိုက်ပါမယ်”

သူ ကော်ဖီဘားထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ လှမ်းမြင်နေရသော စား
ကွီပင် ရွေးထိုင်လိုက်မိသည်။ မတွေ့ချင်လည်း မြင်နေရဖို့က လို
သည်လေ။ တမင်အရမ်းရင်းနှီးဟန်ကို ပုဂ္ဂိုလ်က ပြနေကြောင်း သိ
သာသည်။ သူမနှင့် အနီးဆုံးခုံက ကလေးမကို တောင်းပန်ဖယ်ခိုင်း
၍ သူဝင်ထိုင်သည်။ ထသွားသော ကောင်မလေးကို အော်တိုလက်
မှတ် ထိုးပေးသည်။ နောက်သုံးလေးယောက် ထိုးပေးရပြန်သည်။
ကောင်မလေးတွေကလည်း ကောင်မလေးတွေပါပင်။

အေးလေ. . . ကောင်လေးတွေမှ မဟုတ်တာ။

သူ့သောက်နေကျ စတော်ဘယ်ရီ မစ်ခဲရိုက်သည်. . သည်
တစ်ခါ ဘာအရသာမှ မတွေ့။ အဲယားကွန်း ကော်ဖီဘားသည် အိုက်
စပ်စပ် ဖြစ်နေသလိုပင်။ သူ ဘာကိုမှ ခံတွင်းမတွေ့။ သူ့ကိုယ်သူ
ခံတွင်းမတွေ့သလို ပထမဆုံး ခံစားရသည်။

တာရာ. . ငါ့ငိုလ်မလေး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတာကို အမြဲ

တမ်း ငါကျေနပ်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုလည်း သူ့ အရမ်းပျော်ရွှင်ကျေနပ် ခနတာပဲ။ ငါက ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ ပလာတိုးနစ် အချစ် ဆိုတာကို မင်း ထဲထဲဝင်ဝင် ဖတ်ရှုထားပြီးသားလေ။ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့လည်း မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ။

ပလာတိုးနစ် အချစ်သမားဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ရွေး သား၊ ဒါမှမဟုတ် ပွိုင့်ဒီးရီးဝမ်း မီလီဂရမ်(0.01mg)သားမှ မပါစေ ခုဘူးလေ။ မင်းနဲ့လုံးသားကို တစ်သက်လုံး ဖူးထားမယ်ဆို ငိုလ်မလေး နဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတာကို ညွှတ်နူးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မင်းကြည့်နေနိုင်ရမှာပေါ့။ မင်း အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သေချာတာ တစ်ခုက ဒီကောင်မျက်လုံးတွေပဲ။ ရိုးစင်းတဲ့ချစ်ခြင်း မပါဘူး၊ အေး . . . စော်ကားပြီး ထားခဲ့ရင်တော့ မင်း ဘယ်မှာပုန်းပုန်း မိုးအဆုံး ခြေအဆုံး ငါရှာမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ တစ်စစပဲ။

“ကောင်လေး.. ညီလေး.. မာလ်ဗိုရို တစ်ဘူးပေး”

“ဟုတ်”

သူ စီးကရက် မသောက်တတ်ပါ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ မှာလိုက်ခြင်းသာ။ ဝန်ထမ်းကောင်လေး လာပေးသော စီးကရက်ဘူး ကို ဖောက်၍ တစ်လိပ် ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည်။ မီးခြစ်ပေးလာ သော ကောင်လေးကို ခေါင်းခါပြလိုက်မိသည် ထင်သည်။ မစ်ရှိုတ် ဖန်ခွက်က အအေးချွေးတွေက စားပွဲပေါ် လိမ့်ဆင်းကျနေသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အလန်းစားအယုံစား ချာတိတ်မသုံးယောက် စားပွဲလွတ်တွေ အများကြီး ရှိနေသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ငေါင်ထိုင်နေသော (ခေါမကျောက်ရုပ် အသေးစား) သူ့စားပွဲဘေး လာထိုင်သည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူမို့ လုံးဝဂရုမစိုက်မိလိုက်။ ဇက်ရက်မ လေးတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်ကြတော့သည်။

“ရည်းစားစောင့်နေတာ ဖြစ်မယ်ကွ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ.. အသည်းကွ ဂိုက်ပေါက်စကြီးဥစ္စာ”

“ဝမ်းဂိုး တူးကမ်း သရီးဝိတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီမယ်လေ.. ဝမ်း တူး သရီး”

လက်ညှိုးထိုး၍ သူ့တို့ဟာသူတို့ ရေတွက်ရင်း ရယ်နေကြ သည်။

“စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိုတ်ပဲ အိုင်တို့ကတော့ သောက်မယ်၊ အကြိုက်ချင်း တူအောင်.. ဟဲဟဲ”

သူ့ဖန်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်၍ အလန်းဆုံးတစ်ယောက်က ဆိုသည်။ တစ်ယောက်က..

“မောင်လေး.. စတော်ဘယ်ရီမစ်ခံရှိုက်ကြီးပဲ သုံးခွက် ပေးကွာ၊ ရှုး.. သူရွေးပါစေကွာ”

“ဂျိမ်းစ်ဒင်းန့်ကို နည်းနည်းနုအောင် လုပ်ပြီး ကျုံ့ထားသလို ပဲနော်.. မိုက်တယ်”

“တွမ်ခရစ် မင်းသားဖြစ်ခါစက ဒီဥပမီရုပ်မျိုးပဲကွ”

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူမို့ လှည့်မကြည့်လေ အလန်းမတွေ ပိုးက မရိုးမရွ ဖြစ်လေထင်သည်။ မစ်ခံရှိုတ် ကိုယ်စီစုတ်ရင်း..

“တစ်ချက်ကလေး စောင်းငဲ့ကြည့်ဦး”

ပြောင်ပင် မသံပေးတော့သည်။ သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် သီချင်း သံကြောင့် သတိထားမိသွားပြီး လှမ်းကြည့်မိသွားသည်။

“ချောတယ်နော်.. ဒီဖိုင်ဘာ စားပွဲမျက်နှာပြင်က”

အလန်းတစ်က လက်ဝါးနှင့် စားပွဲကို ပွတ်ရင်း နောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်က. . .

“အရမ်းလန်းတယ်နော်. . . ဒီပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပန်းက”
တဟားဟား တခပ်ခပ် တဟီဟီ ပြတီတီတွေကို သူ့စိတ်ထဲ အီလည်လည် ဖြစ်လာနေသည်။ ဘော်ဒါတွေနှင့်ဆို အလှပြင်ဆိုင်ထဲ သည်လိုအခြေအနေ ရှိမနေဘူးဆို သူကတောင် ပြန်လှောင်လိုက်ဦး မယ်။ ခုတော့ သည်လောက်ကဲနေသော ချာတိတ်မတွေကို မျက် ခမှောင်ကျွံ၍ ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပစ်မိသည်။ ပန်းတွန့် လျှာတစ် လစ်ထုတ်၍ ခဏငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ခဏနေမှ. . .

“သုံးယောက်တစ်ယောက်ပဲ. . . ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ဟွန်း. . . ဖက်လုံးပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ငါကတော့ ကုန်းကိုက်ပလိုက်မယ်. . . မေးစေ့ကို”
ဟူးခနဲ သူ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ခဲထားသော မီးမညီရသေးသည့် စီးကရက် ပေါင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာ၏။ သူ ဖတ် ခနဲ ဖမ်း၍ အလှပြင်ခန်းဆီ မှန်နှစ်ထပ် ဖြတ်ပြီး လှမ်းကြည့်မိပြန် သည်။

ဟိုကောင် ဘာတွေ့ခွီးနေသည်မသိ။ တာရာရာ အလှပြင် အခြောက်ပါ တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင် နေရသည်။ (သူ အခုန စီးကရက် ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းစဉ်က မစ်ခံရှိတ်စုတ် တံ အောက်ပြုတ်ကျသွားသည်ကို သူ သတိမထားမိ)

စီးကရက် ပါးစပ်ပြန်တပ်တော့ ငြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုလည်း သူသတိမထားမိ။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ဟီလက်စနှင့် ဟီလာ ထနေသည်ဟုပဲ ထင်မိသည်။ အစီခံက မီးညှိမည့်ဘက် ရောက်နေ

သည်လေ။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ခဲထားဆဲ။

ဝန်ထမ်းကောင်လေးကလည်း အလုပ်များနေသဖြင့် မမြင် ၍ သတိလာမပေး။

တစ်ဖက်ဝိုင်းက. . . မောင်မောင်မှားတော့မယ် မောင်မောင် မှားတော့မယ်. . . ဟု အသံထည့်၍ သီချင်းလို ဆိုသတိပေးနေသည် ကိုလည်း နောက်နေသည်ဟုပင် သူထင်သည်။ မမြင်မိ။ မမြင်မိ။

စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့်က လွတ်နေသည့်အပြင် ချာတိတ်မတွေ ကြောင့် အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေရသည်လေ။ အသိ ကင်းမဲ့စွာ အလိုအလျောက်ပင် လက်က မစ်ခံရှိတ်စုတ်ကို ကောက် ကိုင်ထားမိသည်။ မမြင်ဖူးသလို ခဏကြည့်နေမိ။

အလှပြင်ခန်း လှမ်းကြည့်တော့ တာရာက အလှပြင်ပြီး နေပြီ။ ဟိုကောင်က ကောင်းဘျိုနှင့် ပိုတူအောင် ဆံပင်အတူ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တပ်ကြည့်နေသည်ကို ဘေးက ဘီးကိုင်၍ ပြီး ပေးလိုက်၊ ဝေဖန်လိုက် ဝင်လုပ်နေပုံရသည်။ စိတ်ထဲက တောက် ခေါက်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး လက်ထဲက မစ်ခံရှိတ်ကို စုတ်ထည့် လိုက်မိသည်။

“ဝါး. . . ဟားဟားဟားဟား”
အသံက အကျယ်ကြီး၊ ဝါးလုံးကားတစ်စင်းလုံး ကွဲသံဖြစ် သည်။ ချာတိတ်မတွေဆီက. . .

တစ်ဆိုင်လုံး ချာတိတ်မတွေကို အရင်ကြည့်ကြသည်။ သူ လည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟဟု ခွက်တန်းလန်းစုပ်ရင်း လှည့်ကြည့် မိသည်။ အလန်းမတစ်က သူမနှုတ်ခမ်းကို လက်နှစ်ချောင်း အကပ် ထပ်ပြု၍ သူ့ဆီတည့်တည့် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အားရစရာ မျက်

လုံးတွေ သူ့ထံ စုပြုံကျလာမှ... .

ဟား... သူ့စီးကရက် ပြောင်းပြန်ကြီး မစ်ခံရိုက်ခွက်ထဲ ထိုးနှစ်ပြီး စုပ်နေမိတာပါကလား။

တစ်ဆိုင်လုံး ရယ်သံက မှန်တံခါးကိုပင် ကန်ထွက်သွားပုံ ရသည်။ အပြင်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေပါ ရပ်ကြည့်နေကြပါပေါ့ လား။

“ဖိုး!!... .”

စီးကရက်ကို သူ ထွေးထုတ်လိုက်မိသည်။ လိုက်၍ ရော သောဖောသော ရယ်၍တောင် မရအောင် သူရှက်သွားသည်။ ငါး ထောင်တန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ထ၊အရပ်၌ ထွန်းစန်းနှင့် အသားဖြူဖြူ ခပ်ပုပု လူရည်သန့်တစ်ယောက် သူ့စားပွဲ နား ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရယ်လာကြသည်လေ။

“ဝါးလုံးကွဲ ရယ်သံကြားလို့ လှမ်းကြည့်တော့ မင်းဖြစ်နေတာ နဲ့ ဝင်လာကြတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ ထိုင်ပါဦးဟ... ဒီမှာ ငါမိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ”

ရောကောသောကော အရှက်ပြေ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရပါတော့ သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာ၍ အားရှိသွားသည်လည်း ပါသ ပေါ့။

“ဟဲဟဲ... စီးကရက်နဲ့ မစ်ခံရိုက်အရသာ ဘယ်လိုရှိသလဲလို့ စုပ်ကြည့်နေတာ... . ဟဲဟဲ”

ထွန်းစန်းက သူ့သူငယ်ချင်းဘက် လှည့်၍... .

“ငါမပြောဘူးလား ငွှေဝင်း၊ ဒီကောင်က ခပ်ဆန်းဆန်း ကောင်လို့ ကဲ... မင်းအမြင်ပဲ၊ အဲ့... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ငပြုံး

ဒါ မောင်မောင်ငွှေဝင်းတဲ့၊ လှိုင်မြင့်မိုရ်အိမ်ရာမှာ နေတယ်၊ အီကိုနဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်၊ ဇိမ်ခံဟိုတယ် သင်္ဘောတက်ဖို့ ရှန်ဂရီလာမှာ... . ဝိတ်တာဆားဗစ် ယူနေတယ်၊ ငွှေဝင်း... ဒါ ငါပြောနေတဲ့ ငါတို့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပြုံးမြင့်နောင်တဲ့... . တို့ဘောစိပေါ့”

“ဝမ်းသာပါတယ်... . ဘော်ဒါတိုးတာပေါ့ဗျာ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူက မိန်း ထိုးပေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကြိုက်တာမှာပါ ကိုမောင်မောင်ငွှေဝင်း”

“ကျွန်တော် ပြုစုပါရစေဗျာ၊ လစာရော ငွန်းနပ်ပါ ထုတ်လာ လို့ပါခင်ဗျာ”

ချက်ချင်းပင် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရှိကြောင်း အကဲခတ်နိုင် သည်။ ဘောစိမို့ ရိပ်လိုက်မည်ဆိုသော စိတ်ပုပ် မရှိ။ ထွန်းစန်းက ကပ်ပြောသည်။ ခပ်တိုးတိုး။

“တင်မောင်ကိုးအကြောင်း သူ တော်တော်များများသိတယ်၊ မင်းကို ငါပြောဖူးတာ သူပဲ”

“တင်မောင်ကိုး ဟိုရှေ့က အလှပြင်ဆိုင်ထဲမယ် ရှိနေတယ်”

ပါးနပ်ပုံရသော ကိုငွှေဝင်းက သူ့စကားကို ကြားသွား သည်။

“ဒါဆို ဘာပေးသားနဲ့ကျွန်တော့်ကို အတူတွဲပြီး သူမြင်သွား ရင် မကောင်းဘူး၊ လာ... . ဘရာသာ၊ စားပွဲရွှေ့မယ်”

ဟိုဘက်အလှပြင်ဆိုင်က ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ဘဲ ဒီဘက် က လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ရလောက်သော စားပွဲကို ရွှေ့ထိုင်လိုက်ကြ သည်။ စားရင်းသောက်ရင်း... .

“အဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ် အရင်က ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းအောက်ခန်း

www.burmeseclassic.com

မှာ နေသွားဖူးတယ်ဗျ၊ အဲဒီတုန်းက.....”

သူ့အတွက် အင်မတန် အဖိုးတန်သော သတင်းစကားများ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်တော့သည်။ စကားလက်စမသတ်မီ တာရာနှင့် တင်မောင်ကိုး ထွက်လာ၍ ဖုန်းနံပါတ်လဲ၍ အမြန်နှုတ်ဆက် ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

“ကျေးဇူးအထူးပါဗျာ၊ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်... ခွင့်ပြုပါဦး”

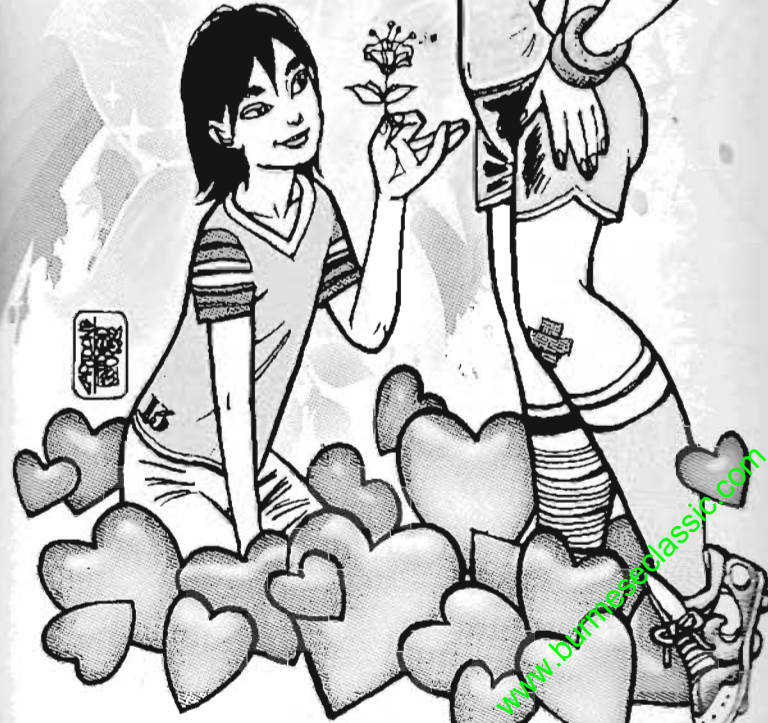
“ဟေ့ကောင်... မင့်စုတ်တံဘူး ကျန်ခဲ့ပြီ”

ထွန်းစန်းက စီးကရက်ဘူး ထောင်ပြရင်း နောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလန်းမတွေ ရှိနေသေးသည်။ သူ ရအောင်ပြီးပြနိုင်ခဲ့သည်။ သုံးယောက်စလုံးက လက်ညှိုးလေးကိုယ်စီ ကွေး၍ ကရော် ကရော် ကရော် ဟူသောသဘော လုပ်ပြရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အပြင်ရောက်သောအခါ ဟိုနှစ်ယောက်၏ကျောပြင်ကို မြင်၍လား ကိုမောင်မောင်ဌေးဝင်း စကားကြောင့်လား၊ အယားကွန်း အခန်းထဲက ထွက်လာ၍ပဲလား၊ နွေဥတုသည် ရင်ထဲသို့လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်နှင့် အရေပြားအနံ့သို့လည်းကောင်း ဖြန်းခနဲ ချက်ချင်း ဖြန့်ကျက်အုပ်မိုးလိုက်လေသည်။

ပန်းပေးပါတယ်
မင်းက
နှမ်းမွှေးမလို့လား။
အဲ့ဒါ
အတုံးအရုံး
ကျဆုံးနေတဲ့
ငါ့နလုံးတွေ
ငါ့အရုံးတွေကွယံ
ဘောလုံးလို ကန်ပစ်လိုက်။ ။

(ငါး)

ငါတို့ ကန်ပေါင်သွားမလို့ နောက်က လိုက်ခဲ့၊ ဖုန်းပါ ပိတ်ထား.. အိမ်ကမေးရင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်နေကြတယ်လို့ပြော ခါပဲနော်”... တဲ့။

အလှပြင်ဆိုင်ရှိရာ ရှော့ပင်မောင်မှအထွက် သကြားကိုကိုး ကားပေါ် သူမ မတက်ခင် ပြောခဲ့သော.. အဲ.. မိန့်မြွက်ခဲ့သော အမိန့်တော်စကား။ သူတို့ကား နောက်က ကပ်မောင်း၍ လိုက်ရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဖြစ်ရသည်။

“သမီးနော်... ရည်းစားမထားနဲ့လို့ ဒက်ဒီ မပိတ်ပင်ဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံး ဆင်ခြင်ရမှာကတော့... ဆိတ်ကွယ်ရာကို အဲဒီ ရည်းစားနဲ့ မသွားမိဖို့ပဲ၊ သမီး အဲဒါတော့ ဒယ်ဒီကို ကတိပေး”

သူ့ရှေ့တွင်ပင် သားအဖချင်း ကတိပေးခဲ့သည်။

ဗိုလ်မလေး ကတိတည်ပါသည်။ ကန်ပေါင်တဲ့။ ဒါ ဆိတ် ကွယ်ရာမဟုတ်။ လူတွေကြားထဲ ဖြစ်သည်။ ညဉ့်မှောင်သွားလည်း ကန်ပေါင်မှာက မာကျူရီမီးတွေ ထိန်ထိန်ညီးနေသည်။ ဖခင်ကို ပေးထားသောကတိ တည်ပေးသားဟု စိတ်အားငယ်ရာမှ သူတွေ့ရုံ ကျေးဇူးတောင် တင်မိရပါသေး ဗိုလ်မလေးရေ။

ကားကိုတော့ မီးပွိုင့်တွင်ပြတ်မကျန်ခဲ့အောင် သူ ဂရုတစိုက် မောင်းရင်း နောက်က ထပ်ချပ်မခွာ လိုက်နေရသည်။

ညနေညိုသည် အိုရင့်စပြုပြီ။

ကန်ပေါင် စားသောက်ဆိုင်တန်း ကားပါကင်တွင် သူတို့ ကားရပ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ နေရာလွတ်တွင် ကားထိုးရပ်လိုက် သည်။ ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ ကားတွင်းကသာ လှမ်းကြည့်နေလိုက် သည်။ စိတ်ကို... ဘရိတ်နင်းထားသော ခြေဖဝါးနှင့် ဝေါကင်းရှူး ဖိနှပ် အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်ကြား ဖိညှပ်ထားလိုက်သည်။ ပြားပြားဝပ် နေဟ... အဲဒီမှာ။

သူတို့ စားသောက်ဆိုင်တန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာ တွင် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ပလပ်စတစ်အိတ်မည်းနှင့် ဆွဲ၍ ပြန် ထွက်လာသည်။ ကိုကာကိုလာ အအေးဘူးနှင့် SNACK အိတ်သွပ် အကြော်အလှော် တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်တန်းနှင့် ရေကူးကန်ကြားရှိ ပန်းခြံ

လေးထဲ ဝင်သွားကြသည်။ အတွဲတွေ အင်မတန် ထိုင်၍ကောင်း သော နေရာလေးမှန်း သူသိသည်။ မာကျူရီ မီးပွင့်များ ညဉ့်အမှောင် ကို အာခံဖို့ ကွက်တိကွက်ကြား၊ အလင်းကွက်အတွက် လင်းလက် လာနေပြီ။

သူတို့ ထိုင်သောနေရာကို လှမ်းမြင်နေရအောင် ကားကို လိုအပ်သလို နေရာအနည်းငယ် ရွှေ့လိုက်မိသည်။ ခုံတန်းလျားလေး နှင့် နောက်ခံဟင်းလင်းရေပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ စားစရာတွေ အလယ်၌ ချထားပုံရသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောနေကြ ပုံပါ။ ဗိုလ်မကိုယ်လည်း တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်အောင် ရယ်မောနေသည်။

ဟို(. .)မသား ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဗိုလ်မက လှမ်းထူသည်။ ဟိုကောင်က လက်ကို လှမ်းဖမ်းသည်။ မောင်မောင်ဌေးဝင်း စကားတွေ နားထဲ ပြန်ကြားလာနေ၏။

‘ကြည့်မနေစမ်းနဲ့ကွာ... ဒါ မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲက ဇိုးနေ တဲ့ အကွက်မျိုးတွေပါ’

ကားထဲက DVD Player ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကိုဌက် (ထူးအိမ်သင်)၏ အကြင်နာအိပ်မက် ထွက်လာသည်။

“ခုတော့ ဝေးကြပြီလေ၊ ခုတော့ ဝေးကြပြီ၊ ထိုနှစ်ဦးသား ..ဟား...နှုတ်ဆက်မျက်ရည်လေးများ အားလုံးမသိအောင် သိမ်းထား၊ အခါတွေကတော့ အညှိုးနဲ့ရွာ...”

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ ဝေးသွားမှ ပြန်တွေ့ခါ...
နှမြောတသ လွမ်းနေပါသော်လည်း...”

သူ လှမ်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါ။ ကိုဌက်ကို ငှက်ရယ်။ ကျွန်တော် ငိုမိမှာစိုးလို့ပါဗျာ။

အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လာ၏။ ကားထဲက ထွက်၍ ဆိုင်တန်းဘက် လျှောက်လာသည်။ ရေသန့်အေးအေးတစ်ဘူး ဝယ်သည်။ မာဗိုရို မရို၊ လန်ဒန်တစ်ဘူး ဝယ်၍ ကားဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားထဲရောက်မှ ရေသန့်ဘူးဖောက်၊ တစ်ဝက်ကျော် ကုန်သည့်တိုင်အောင် တောက်လျှောက်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

စီးကရက်ဘူး ဖောက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသေး။

သူ့ကိုယ်သူ ဘေးက ထွက်ကြည့်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီဘားထဲက ကောင်မလေးတွေကို ဟာသအမြိုက်ဆေးတွေ တိုက်ကျွေးခဲ့သည်ဟုပဲ တွေးလိုက်သောအခါ နှစ်နှစ်ကာကာ သူ ပြုံးလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သည်။ ပြောင်းပြန် အတည့် သေချာမှ ကားထဲက ကျိုင်ပွင့်လေး နှိပ်ပြီး မီးညှိသည်။ ရှိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“အဟွတ်! . . အဟွတ်! . .”

“ဘွတ်!!”

ချောင်းဆိုးရတဲ့အထဲ လေက လည်လိုက်မိသေး။ ပိတ်ထားသော ကားတံခါးမှန်တွေ အမြန်လျှောချ၍ ကားတွင်း လေထုသန့်စင်သမှုကို ပြုလိုက်ရသည်။ နှာခေါင်း အင်မတန်ပါးသော ဗိုလ်မ အပြန်မှာ အနံ့မခံစေချင်။ သတိရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . မှုန်ဝါးဝါး အရိပ်ကလေးသာ လှမ်းမြင်နေရတော့သည်။ ပန်းခြံထဲက မာကျူရီ အလင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ ဖြန့်ဆင်းနိုင်လောက်အောင် လက်တံမရှည်။

အနေအထားက ကြားက စားစရာတွေ ကုန်သွားသလား၊

လွင့်ပစ်လိုက်သလားမသိ။ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိနေကြပြီ။ ကြည့်နေရင်း မှာပင် သကြားကိုကိုး ဘယ်လက်က ခုံတန်းကျောမှီပေါ် ဆန့်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ . . တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကွေးရင်း ဗိုလ်မလေး၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ထွေးလိုက်လေပြီ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ခေါင်းချင်း ပူးသွားသည်။ သူ လက်ညှိုးထိပ်ကလေးနှင့်သာ ငယ်ငယ်တုန်းက မထိရဲမတို့ရဲ မရဲတရဲ တို့ထိခဲ့ဖူးသော နူးနူးအိအိပါးပြင်လေး၊ သူ့ခုံမင်ခဲ့ရသော ပါးပြင်လေး၊ သူ့အနီးကပ် ခဏခဏ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးသော အသက်ဝင်နေသည့် သူ့ဗိုလ်မရုပ်ကလေး၏ ပါးပြင်ဥဥလေး။

လက်ထဲက တစ်ဝက် ပြာကျလုလု စီးကရက်ကို တရွိုက်မက်မက် ဖွာ၍ အသားကုန် ရှိုက်ချလိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း . . ချောင်းခံဆိုးတော့။

အဆုတ်ထဲ မီးခိုးတွေ လျှောလျှောရှူရှူ ဝင်သွားသည်။ ခဏအောင့်ထားပြီးမှ သူ့မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ခိုဝေမှု ဝင်လာသည်။ မြင်ကွင်းတွေ လှိုင်းထသွားသည်။ အရည်ကြည်လို အကွင်း ကွင်းတွေ ပေါ်လာသည်။ ထပ်ဖွာသည်။ ထပ်ရှိုက်သည်။ ပို၍ရိုဝေလာသည်။ လှမ်းကြည့်ချင်လွန်းသော မြင်ကွင်းဆီ အကြည့်က အလိုလို ရောက်သွားသည်။

ဟိုကောင့်ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ် ဗိုလ်မ၏ လှပသောဆံပင်တွေနှင့် ဦးခေါင်းက ညွတ်ကျနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း ငုံ့ကိုင်လာနေသော ဦးထုပ်ချွတ်ထားသည့် ဟိုကောင့်မျက်နှာက ဗိုလ်မ မျက်နှာနီးသည်ထက် နီးလာသည်။

ထို့ထက် ပိုနီးလာသည်။

သူ စိတ်ပင် မကူးရက်ခဲ့သော ဗိုလ်မနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးဆီ သေချာနေပြီ။ သေချာလောက်သည်။ ထိတော့မည်။

“တိ.....”

သူ ဟွန်းခလုတ်ကို အကြာကြီး မိထားသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်တွင် အကျယ်ကြီး၊ အကြာကြီး မြည်နေတော့သည်။ ဗိုလ်မ လူးလဲထရပ်သည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုကောင်လည်း ထရပ်၍ ဦးထုပ်ကောက်ဆောင်းသည်။ ဆိုင်တန်းထဲက လူတွေလည်း သူ့ကားဆီ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။

နှစ်ယောက်သား ပန်းခြံထဲက ထွက်လာသည်။ မီးက လင်းချင်းနေသည်။ ဟိုကောင်က... သူ့ကားဆီ ဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း၍ ကန်းလျှောက်သွားပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်၊ ဂျိတ်ခနဲ အသံခပ်ကျယ်ကျယ် မြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်မလေး သူ့ဆီ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာနေသည်။ သူ တံခါးဆင်းဖွင့်၍ တံခါးပိတ်ရန် မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူမ အနားရောက်လာသည်။

“ပြုံးချို့”

“ဟင်”

“မော့စမ်း”

“ဖြန်း!!”

“အဲ့ဒါ မီးရောင်အောက် အရှက်ခွဲဦး”

နောက်တစ်ဖက်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးပင် သူ့ထိုးပေးလိုက်သေးသည်။ ဆိုင်တန်းဆီက ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ဩဘာအမျိုးမျိုးပေးသံနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။

သူ့ကားဟွန်းသံကြောင့် အာရုံတွေ သူ့ကားဆီ ခုပြီက ရောက်နေခိုက် ဆလိုက်ထွန်းထားသောမြင်ကွင်းထဲ ကောင်းဘွိုင်တစ်ကောင် အရင်ဝင်လာသည်။ ကားထဲကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဝင်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

နောက်ထပ် နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး မီးမောင်းအောက်ဝင်လာသည်။ အခုန ဟွန်းသံရှည်ဆွဲသည့်ကားပေါ်က လူချောလူလှလေးတစ်ယောက် တံခါးဆင်းဖွင့်ပေးသည်။ ရိုရိုကျိုးကျိုး ရပ်နေသည်။ ခေါင်းမော့ခိုင်းဟန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရပေမည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသလို မဟုတ်၊ ဖြန်းခနဲ အားထည့်၍ တကယ်ရိုက်ထည့်လိုက်သော အရှင်လတ်လတ် ပြဇာတ်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော မင်းသားက ပါးတစ်ဖက် ထပ်ထိုးပေးလိုက်သေး။ အလကားကြည့်ရသော ပြဇာတ်တိုလေးကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပုံရသော ပရိသတ်က တဟေးဟေး ကျန်ခဲ့သည်။

အခုန ခပ်စောစောက ဖြတ်သွားသော သည်ခပ်ဆန်းဆန်း ကောင်းဘွိုင်နှင့် နတ်မိမယ်အတွဲကို မြင်သူ၊ အကဲခတ်ခဲ့သူတွေလည်း နည်းမည်မဟုတ်ပေ။

ပြေးနေသော ကားတွင်းမှာတော့...

ကားမောင်းရင်း မျက်နှာရဲ၍ စူပုတ်နေမည့် သူ့သက်ဦးဗိုလ်မရုပ်လေးကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ သူသိနေသည်။

မင်းရိုက်တာ ပန်းနဲ့ ပေါက်သလောက်ပါပဲကွယ်၊ အဲ့ဒီအနမ်းချောက်ထဲ မင်းကလေး ပြုတ်မကျဖို့က အဓိကပါ၊ ငါ့ပါးက သာမန်ပါးတွေပါ၊ မင့်နှုတ်ခမ်းကို ကာကွယ်ရုံပါ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာကို ခြိမ်းခြံအဲ့ဒီအနမ်းဟာ အဲ့ဒီနှုတ်ခမ်းဟာ ပထမခြေလှမ်းပါ၊ မင်းကလေး

၈၂ နတ်ရွာစိုး

ရယ်... ပွင့်ချပ်ကလေးရယ်။

ငါ့ပါးကြောင့် မင့်ပွင့်ဖတ် လက်ဖဝါးလေးတွေ ဖျားသွား
နာသွားမှာပဲ စိုးပါတယ်လေ။

အင်း... သည်တစ်ခါ အရိုက်ခံရတာ တန်လိုက်တာ...။

ဟာဟ။

BURMESE
CLASSIC

စားဝတ်နေရေးတဲ့

ဒီစကား

အစီအစဉ်မှားနေသလားလို့။

နေရေးကတစ်

နှစ်ကဝတ်ရေး

ဘာနဲ့စားစား

သုံးမှာထားပေါ့

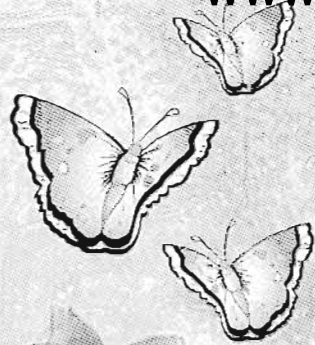
ဘယ်သူများ

သိတာမှတ်လို့

အိ...အရှိအပ်ဆုံးတစ်ခု

မိသားစု။ ။

(ခြေစာ)

၁၁ မင်းဝိုင်းသိမ်း၍ . . အချိန်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ရွှေ့ခိုင်းပြီ ဆိုကတည်းက ဒယ်ဒီမိုးမြင့်နောင်၏ မိသားစု နွေးနွေးထွေးထွေး ဆွေးနွေးပွဲ စတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သခင်မကြီး ဘွားစိန်မှုန်ကအစ မိအေးအဆုံး သိနေကြသည်။

မိအေးက ပါးနပ်လိမ္မာသည်။ ဥယျာဉ်မှူး ဦးချာလီ၊ ဦးမိုးမြင့်နောင်၏ယဉ်မောင်း ဦးသိန်းတိုး၊ ခြံစောင့်ဦးဘအို၊ ထမင်းချက် ဒေါ်အိတို့အား မိသားစု ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းထဲလာရန် ခေါ်ချင်း

မိတ်ကြားပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် အချိန်ပွဲလည်း သူတို့ထိုင်မည့် ဆိုဖာဘေး၌ ခုံပုလေးတွေနှင့် အသင့်ချထားပေးပြီး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်မူန်က သူ့ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်ထွင်း ကြိမ်ခင်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဓမ္မပဒစာအုပ် ဖတ်နေသည်။ တာရာမူန်က ဆိုဖာရှည်ပေါ်ဒေါ်အိနှင့် အတူတူထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်းလွန်လျော့နေသည်။

ဒက်ဒီဦးမိုးမြင့်နောင်က သူထိုင်နေကျ တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထမင်းစားပြီး သောက်နေကျ ကျူးဘားဝိုင်ချိုခွက်လက်ယံ ကိုင်ထားသည်။ ပြီးမြင့်နောင်က သူ့ဘေးဆိုဖာတွင် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသည်။ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး သူတို့ဆိုဖာ သူတို့ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသောအခါ . .

“ကဲ . . . အချို့စားရင်းနဲ့ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီလူအားလုံးဟာ စိန်ဂေဟာ မိသားစုဝင်တွေချည်းပဲဆိုတော့ကွာ၊ မအေး . . . ညည်းက မတ်တတ်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ဝင်ထိုင်လေ”

မိအေးက ဒေါ်အိဘေး ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးမိုးမြင့်နောင် ဝိုင်ခွက်စုပ်၍ စားပွဲပေါ် ချရင်း စကားဆက်သည်။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းတုန်းက သမ္မတကြီး အိုင်စင်ဟောင်းဝါးဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘဝပဲ ရှိသေးတယ် . . . ဦးစီးချုပ်ပေါ့၊ ရှေ့တန်းနဲ့ အနီးဆုံး မြို့ငယ်လေးမှာ . . . ခြံဝင်းလေး၊ တိုက်ပုလေးနဲ့ သီးသန့် နေထိုင်ခွင့်ရတယ်၊ အဲဒီကနေ နေတိုးစစ်ဌာနချုပ် ရှေ့တန်းကို ရုံးတက်ရတာပေါ့။

တစ်နေ့ ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲ မဟာမိတ် ဗိုလ်ချုပ်တွေ အဲဒီအိမ်ကလေးဆီ ရောက်သွားကြသတဲ့။

နောက်ဖေးထမင်းစားခန်းက စားပွဲခင်းတောင် မပါဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အိုင်စင်ဟောင်းဝါး ထမင်းစားနေတာကို အံ့တစ်ပါးအဖြစ် တွေ့ရှိကြရတယ်တဲ့၊ အဆင်ပြေသလို ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေကို တဟေးဟေး တဟားဟား ရယ်မောရင်း စားနေတာ မြန်ရည်ယှက်ရည်ပဲတဲ့။

အဲဒါက စစ်အတွင်းမို့ ဟင်းမကောင်းတာကို အံ့ဩတာမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့အတူတူ လက်ရည်တပြင်စီး ထမင်းစားနေသူတွေကို အံ့ဩကြတာ။

သူ့သက်တော်စောင့် စစ်သားလေးရယ်၊ သူ့ဒရိုင်ဘာရယ်၊ သူ့ထမင်းချက်ရယ်၊ သူ့ဥယျာဉ်မှူးရယ်နဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ စားနေရတာလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်လို့ မေးတော့ သူပြန်ဖြေတာက အရမ်းလှတယ်။

မိသားစုနဲ့ အဝေးကြီး ဝေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒါဟာ ကျွန်တော့် မိသားစုပဲလေတဲ့၊ ဟိတ်ဟန်ကင်းမဲ့ပြီး ဘယ်လောက်လူဆန်တဲ့ စကားလည်းနော်”

ဦးမိုးမြင့်နောင်လည်း ရံဖန်ရံခါ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်း အိမ်ဝန်ထမ်းတွေ စားသော စားပွဲဝိုင်းပုလေးတွင် ခွေးခြေခုံပုလေး ဖင်ခုံထိုင်၍ အားပါးတရ လက်နှင့်နယ်ဖတ် ဝင်စားတတ်သည်ကို ဝန်ထမ်းတွေက ချစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်စိန်မူန်က တားသည်။

‘သားရယ် . . . အဲလိုဝင်မလုပ်ပါနဲ့၊ သူတို့ ဟင်းမနှိုက်ခဲတော့ဘူး’ ဆိုမှ ဆင်ခြင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ပြောဖူးလား မသိဘူး၊ အိမ်ဆိုတာလည်း နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တယ်၊ တာရာမူန် . . . စာအုပ်ချထားဦး၊ ဒက်ဒီပြောတာနားထောင်

House ရယ်၊ Home ရယ်၊ အိမ်နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ House က အစားစားမယ်၊ သန့်စင်ရေး လုပ်မယ်၊ နားမယ်၊ ကျောင်းမယ်၊ ဒါပဲ၊ Home ဆိုတာက နွေးထွေးတဲ့မိသားစု ရှိနေမယ်၊ တစ်ဦး . . . အားနည်းမှု စိတ်ပျက်မှုကို တစ်ဦးဆွေးနွေးဖေးမမယ်၊ အားပေးပြုပြင် မယ်၊ ခင်မင်တွယ်တာတဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး လမ်းညွှန်မယ်၊ လုံခြုံစိတ်ချမှုတွေနဲ့ ပြည့်ဝနေမယ်၊ ဘဝခွန်အား အသစ်တွေ မွေးထုတ်ပေးမယ်၊ တိုးတက်အောင်မြင်တဲ့ အနာဂတ်အတွက် Home ရှိနေမှ ဖြစ်မယ် . . . ဒါပါပဲ”

ဝိုင်ခွက်ကို လက်စသတ်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ဘာအခက်အခဲတွေ၊ မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိကြလဲ၊ ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ဝေဖန်အကြံပေးကြမယ်၊ ဥယျာဉ်မျိုးကြီးဦးချာလီ အရင်ပြောပါ” ဟု ဆိုသောအခါ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး၊ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ သစ်ခွက်ကို ရေ သွယ်ဖို့ကိစ္စပဲ ကျန်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . အခြားမရှိပါဘူး”

“သားပြုံးမြင့်နောင် . . . ဒက်ဒီ လူလွတ်ပေးမယ်၊ သား ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်၊ နက်ဖြန် လူရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

“ကဲ . . . ဦးဘအို ဘာလိုပါသလဲ!”

“ခြံဝဂိတ်တဲက အိမ်ထဲကို ခေါ်တဲ့ အင်တာကွန်း အပြန်စကား ဝါးဝါးနေတယ်”

“သား အသစ်ဝယ်လာပြီးပြီ ဒယ်ဒီ၊ ဒီနေ့ အပြီးလဲပေးပါမယ်”

“သင့်ခံယူ ဆန်း”

“ကဲ . . . ဘယ်သူတွေ ဘာလိုအပ်ကြသေးလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ရင်ထဲ ဘာတွေ တအံ့နွေးနွေး ရှိနေကြသေးလဲ . . . ပြောကြပါ”

“ကိုသိန်းတိုး . . . ကားမှာ ဘာလိုလဲ!”

“မလိုပါဘူးခင်ဗျ . . . လိုရင်လဲ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် အမြဲအတူတူ ရှိနေတာပဲ၊ ချက်ချင်းပြောပါမယ်”

“ဒေါ်အိ . . . အိမ်စားစရိတ် လောက်ရဲ့လား!”

“ပိုတောင် နေပါသေးတယ် သူဌေး၊ မေမေကြီးကို စာရင်းအင်းနဲ့ ပြန်အပ်ပါတယ်”

“ဒီအိမ်ကို ပြောတာ မှတ်ဘူး၊ တောက ဒေါ်အိအိမိကို ပြောတာ”

“ကျွန်မ ပို့ထားတဲ့ငွေနဲ့ သမီးနဲ့သားမက်က အိမ်ဆိုင်လေးတောင် တည်ထားပြီး ရောင်းကောင်းတယ် ပြောပါတယ်ရှင်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ . . . ခွင့်ပြန်ချင် ပြောနော်၊ မအေးနဲ့ တာရာမှုန့် ချက်လိမ့်မယ်၊ ဟဲဟဲ . . . ဟိုတစ်ခါ ဘဲဥကို အချိုမှုန့် ထည့်ပြုတ်တာမျိုး စားချင်လို့ပါဗျာ”

“ဒက်ဒီနော် . . . ခု သမီး ဘဲတောင် အကောင်လိုက် ပေါင်းတတ်နေပါပြီ”

သူက ဝင်နှောက်ရန် အခွင့်ကြိုသဖြင့် . . .

“အမွေးတော့ ပြောင်အောင် နှုတ်ပါရဲ့၊ ဘဲချေးနဲ့ ကလီစာတွေ မထုတ်လိုက်မိဘူးဆိုတာမျိုး ဒက်ဒီ”

“ပြုံးနောင်စုတ်နော် . . . အဲ့ဒါ နှင့်ဖို့”

“ကိုကိုဖို့လို့ ပြင်ပြောစမ်း သမီး”

“ကိုကိုးဖို့”

တမင်ပြန်ဆော်မှန်း သူသိသည်။ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဒက်ဒီရှေ့မှို စကားပြောတာ။ သူနှင့် စကားမပြောတာ သုံးရက် တစ်မနက် ရှိပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ. . . မအေး အလှည့်”

“မေမေကြီးကို ကားမောင်းပို့နေရတဲ့ လိုင်စင်လဲ ရတော့မယ်. . . သက်တမ်းကုန်တော့မယ်”

“သားပဲ လုပ်ပေးလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

“ကဲ. . . ပြောစရာမရှိရင် ပြန်နားနိုင်ကြပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုသုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“မေမေ ဘာပြောစရာရှိလဲ၊ ဆုံးမစရာရှိ ဆုံးမပါ မေမေ”

“ငါ့သားကိုလည်း ပြောစရာမရှိဘူး၊ ငါ့မြေး ပြုံးမြင့်နောင်ကိုလည်း ဆုံးမစရာမရှိဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ များများလည်း ပြောချင်ပေါင်တော်၊ သူတစ်ပါးကို သိပ်နိုင်စားရင် ကိုယ့်ကို နိုင်စားမယ့်သူလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ကြပ်ကြပ်မှတ်ထား”

“ကြည့်. . . ကြည့်. . . ဒယ်ဒီ၊ အဲ့ဒါ ဘွားမှုန့် မီးကို စောင်းပြောတာ”

ဦးမိုးမြင့်နောင်က တဟားဟား ရယ်ရင်း. . .

“အိုး. . . ဒက်ဒီသမီးလိမ္မာလေးကို ဘွားမှုန့်က စောင်းပြောပါ့မလား၊ တည့်တည့်ပြောနေတဲ့ဟာကို. . . ဟား. . . ဟား”

စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြန်ပစ်ချ၍. . .

“ပြောတော့ မိသားစု Home ၊ တစ်ဟုန်းထဲ ဟုန်းပြီး လေးယောက်တည်း ရှိတဲ့အိမ်မှာ သုံးယောက်က တစ်ပါတီ၊ ဟွန်း. . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူက ဝင်ဖောက်ချင်လာပြန်သမို့. . .

“တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ပါတီဆိုတော့ ကိုယ်ပဲ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုယ်ပဲ အတွင်းရေးမှူး၊ ကိုယ်ပဲ ကော်မတီဝင်၊ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်လို့ရတာပေါ့၊ တစ်ကိုယ်တော် မဲဆန္ဒနယ်မြေမှာ”

“ပြီးနောင်စုတ်နော်. . . နင့်ကိုယ်နင် အဟုတ်ကြီး ထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ နင့်ဆုရဒီဇိုင်းက ဟိုကခိုးချ၊ ဒီကခိုးချ၊ ငါမသိတာမှတ်လို့၊ နင် ဘဝင်လေမဟပ်အောင် နိုင်စားတယ်လို့ အပြောအဆိုခံပြီး ငါ့မှာ မြေကြီးပေါ် ပြန်ရောက်အောင် မနည်းဆွဲချ ဆိုဆွဲမနေရတာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးမတင် ဖင်လှန်ပြတဲ့ကောင်”

“ဟဲ့. . . သမီး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ သူများကြားရင် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ် မြေး၊ လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း”

“အိုး. . . ဓါတ်သိအချင်းချင်း ပြောနေတာပဲဟာ၊ ဘယ်သူမှ မကြားဘူး၊ ဒယ်ဒီသားက သမီးကို ကာကွယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ပြီးချုပ်ချယ်နေတာ၊ ပါဝါပြ အုပ်ချုပ်နေတာ၊

သမီးအသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်လာတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ လိုအပ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီတော့ တောင်းရမှာပဲ၊ ရှိအပ် ရအပ်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးတော့ ဒယ်ဒီတို့ ပေးရမှာပဲ၊ နို့နဲ့မစင်သေးဘူးတွေ ဘာနေပြောနေတယ်၊ ဘယ်နှိုကို စိုခဲ့ရလို့လဲ!”

ထထွက်သွားလေသည်။

အားလုံးရင်ကို နှင့်ခနဲ နှင့်ခနဲ ထိစေသော ငိုသံပါစကား၊
ဘွားမှုန်က တာရာနောက်က အပြေးထလိုက်သွားလေ၏။ သားအဖ
နှစ်ယောက်တည်း ငေါင်၍ကျန်ရစ်သည်။ တော်တော်ကြာမှ သူ့
ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ပုံရသော ဦးမိုးမြင့်နောင်က သူ့ကို
အသေအချာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒက်ဒီရော ဘွားမှုန်ပါ ရိပ်မိနေတယ် သား၊ သားတို့မောင်
နှမကြား ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေကြတယ်၊ သားနဲ့အဖေကြားမှာတော့
ထိန်ချန်ထားတာ မရှိသင့်ဘူး၊ ငါ့သားကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ချစ်
တယ်၊ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားတယ်
ဆိုတာ သားသိပါတယ်၊

ပြီးတော့ သမီးက သားကို ငယ်နိုင်မှန်းလည်း ဒက်ဒီ သိ
တယ်၊ ငါ့သားက ညီမလေးကို အရာရာ အရှုံးပေးခဲ့တာလည်း ဒက်ဒီ
မသိဘဲ နေမလား၊ သားပြောစရာရှိရင် ဒက်ဒီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောစမ်း၊ ဒက်ဒီ အမှန်တရားဘက်ကပဲ ရပ်တည်ချင်တယ်၊ အမှန်
တရားကိုပြောဖို့ ကြောက်ရွံ့နေတာဟာလည်း ယောက်ျားကောင်း
တို့ရဲ့အကျင့်မြတ် မဟုတ်ဘူး သား၊

သား တစ်ခုခုပြောချင်နေတာ ဒက်ဒီသိတယ်၊ ပြော သား”

သူ စဉ်းစားရပါလေပြီ။ သူ့မြင်သမျှ၊ သူ့သိသမျှ၊ သူ့ကြားသမျှ
ထုတ်ပြောလိုက်ရကောင်းမလား။ ဗိုလ်မကတော့ သူ့အဖေ ဆူ
စကား စသည်နှင့် သည်စကားမြားဦး ဘယ်တာက စူးဝင်လာသလဲ
တန်းသိပေရောမည်။ ကင်မောင်ကိုး၏အခြေအနေကိုလည်း တစ်
ပိုင်းတစ်စသာ သူ့သိသေးသည်။

သူ့ဗိုလ်မလေးနှင့် တင်မောင်ကိုးအခြေအနေကလည်း ဘာ

ရယ်လို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေး။

ဗိုလ်မလေး ကာယိန္ဒြေ အန္တရာယ်ကလည်း တစ်ချက်လပ်
ဟာလိုက်သည်နှင့် ဟိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ကျရောက်လာနိုင်သည်။ အ
လစ်ချောင်းနေသော ကျားဝစဉ်းလဲသည် သိုးမနုနုလေးကို အလွတ်
ပေးမည်မဟုတ်။ ဇတ်ခနဲ ဆွဲတုတ်သွားရောမည်။

“ဒက်ဒီ... အခြေအနေက နည်နည်းလေး စောသေးတယ်၊
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘာမှလည်း မပြနိုင်သေးလို့ အချိန်နည်းနည်းပဲ
ပေးပါ၊ သားပြောပါမယ်၊ ဒီကြားထဲ ညီမလေးအန္တရာယ်ကိုတော့
သား အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်သွားပါမယ်”

“တာရာမှုန်မှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတရာ ရှိနေတဲ့သဘောလား
သား”

“သူ့ကို ခဏလွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလိုက်တာက အန္တရာယ်
ရှိမရှိ ပိုထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ် ဒယ်ဒီ၊ သား ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်ပါ
သေးတယ်”

“ဒီတော့ သားသဘောထားနဲ့ သား ဘာလုပ်ချင်လဲ...
ဒယ်ဒီကိုပြော”

“သားလည်း ကျောင်းပြီးတော့မှာပဲ၊ ခု ကျောင်းပထမနှစ်
ဝက်ပိတ်တုန်း ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ်
ဝင်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ သားအလုပ်လုပ်နေပေမယ့် ညီမလေးကို မျက်
ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားပါမယ်၊ သူတောင်းတဲ့
ဒီမိုကရေစီ ပေးလိုက်ပါ၊ သူလည်း ဘွဲ့ရပညာတတ် ဆင်ခြင်တတ်
အရွယ်ပါ ဒက်ဒီ”

ဦးမိုးမြင့်နောင် အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

သူ့သားပန်းကို ပုတ်လိုက်သည်။ သာသာဖွဖွ ညှစ်သည်။ ချစ်ခြင်း၊ အားကိုးယုံကြည်ခြင်းများ စီးမျောဝင်လာသည်။

“နောက်အပတ်ထဲမယ် အိမ်သားတိုးဖို့ရှိတယ် သား၊ ဒယ်ဒီ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးခု ပါတယ်၊ ဆေးလိုင်းမီတယ်၊ မြို့နယ်ပညာရည် ထူးချွန်ဆုလည်း ရတယ်၊ ဒက်ဒီက ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ မြို့နယ်ရပ်မိရပ်ဖတွေရွှေ့မှာ တာဝန်ယူခဲ့တယ်၊ ပညာဒါနပေါ့ သားရယ်”

“ဒယ်ဒီ ဒါနပါရမီကို သားလည်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပိုင်းဖြည့်ပေးပါမယ် ဒယ်ဒီ”

“သာဓုပါ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီက အလုပ်များတော့ ငါ့သားအားကိုးနဲ့ တာဝန်ယူခဲ့တာ၊ ကလေးမလေးက ရန်ကုန်တောင် တစ်ခေါက်လား၊ နှစ်ခေါက်လားပဲ ရောက်ဖူးတယ်တဲ့”

“အင်... မိန်းကလေးလား!”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မုဆိုးမသမီးလေးဆိုတော့ နွမ်းပါးရှာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီ တာဝန်အပြည့်ယူလိုက်တာ၊ သူ့အမေနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေလည်း အတော်ဝမ်းသာသွားကြတယ်၊ ကဲ... ဒါပဲ သား၊ သွားနားချေတော့”

ဪ... နွမ်းပါးသော စာတော်သည့် မုဆိုးမသမီးလေး တဲ့လားကွယ်။

တိုသိဖတ်သတ်
ပုပြတ်ပြတ်ပေမယ်
ဘုဆတ်ဆတ်မို့
ပစ်မရတယ်။
နာယောင်ကောက်ကောက်
နဖူးမောက်လည်း
ဝိတ်ကောက်တတ်တော့
ချောရတယ်။
အသားမည်းမည်း
သွားကျဲလေငြား
စကားများတော့
ဘားမားမက်ဒေါနားလို့
ထင်မိတယ်။
မျက်စိစွေစွေ
ခြေစွေစွေနဲ့
ကိုယ်နေပိန်ညှပ်
ဘယ်လက်ကပ်လည်း
စာမတတ်တော့
သနားတယ်။
မခွေးရယ်...ချစ်လို့ပါကွယ်။ ။

(ချစ်စဉ်)

ဝင်း

နေသော အသားအရေနှင့် ထင်းနေသော မျက်
ခုံးနှစ်ဖက်ကို အရင်သတိထားမိသည်။ နဖူးကို ပြောင်နေအောင်
နောက်လှန်ပြီးသင်၍ တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး
ရင်ဖုံးလက်စက အင်္ကျီအဖြူဝတ် ညာပခုံးပေါ် ကျော်ချထားသည်။
အင်္ကျီကလည်း ကိုယ်လုံးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကွက်တိ။ ယော
လုံချည်(အသစ်ဖြစ်ပုံရ)ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းပတ်ထား
သည်။ ကျောပိုးအိတ်အသစ်ကို လွယ်ထားသည်။ ဇစ်ဆွဲနံ့ရနံ့

အိတ်ကြီးနှင့် ပလပ်စတစ်ခြင်းကြီးတစ်လုံး ဘေးချပြီး ဟိုသည်ကို ဣန္ဒြေရရ ကြည့်ရင်း ရပ်နေပုံကို မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့် နှင့် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။

“မြို့နယ်လှယဉ်ကျေးမယ် နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ရထားတာဟဲ့ ပြီးနောင်စုတ်ရဲ့၊ ငါ့ညီမကို နင်လျှော့မတွက်လိုက်နဲ့၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ အလှဆုံးမိန်းကလေးကို ‘လေးနွယ်လား’ လို့... နင် တန်းမေးရုံပဲ”

ဒီမိုကရေစီ ရနေပြီဖြစ်သော တာရာမူန်က သူ့အကြိုထွက် ခါနီး ကားနားလာပြီး ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားတွေ ပြောနေခဲ့ သည်။ သူက တိုက်တွန်းထောက်ခံပေးသဖြင့် Nissan GT-R ပြိုင်ကား သစ်တစ်စီး ဒယ်ဒီဝယ်ပေးထားသောကြောင့် တာရာမူန် အပိုင်ရနေ ပြီလေ။

အဝေးပြေးဂိတ်ကို ဘတ်စ်ကားဆိုက်ပြီးမှ သူရောက်သွား သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ခပ်လွင့်လွင့် သူ့နီးပါးအရပ်က ဖိနပ် ပါး ဝတ်ထားသည့်ကြားက ရှင်းလင်းပြတ်သားနေသည်။ သူ့ကား နံပါတ်ကို သူမ လှမ်းဖတ်သည်။ မသိမသာ ပြုံး၍ ဝမ်းသာသွားပုံရ သည်။

သူလည်း ကားပေါ်က ခဏအကဲခတ်၍ ဆင်းသည်။ ပြုံးပြ ချ် သူမဆီ တန်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

“လေးနွယ်လား!”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုနောင်... အဲ... ကိုပြီးမြင့်နောင် လား!”

“အေးကွာ... ပွင့်တိုင်း ယဉ်ကြောပိတ်မိနေလို့ နောက်ကျ

သွားတယ်၊ ရောက်တာ ကြာပြီလား ညီမလေး”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နေ... ကိုကိုနောင်၊ အဲဒီအိတ် လေးနွယ် ဆွဲမယ်၊ အထဲမယ် ထဘီတွေပါလို့”

သူက ခြင်းကို ကောက်ဆွဲလိုက်ရသည်။

ဇစ်အိတ်က အတော်လေးပုံရသည်။

“ပေးပါဟာ... ထဘီလည်း အဝတ်အစားပဲ၊ တစ်ယောက် တစ်ဖက်ဆွဲတာပေါ့၊ ဟာဟ... အလေးသားပါလား၊ ငါ့ညီမ ကျောက်ပျဉ်တွေပါ ထည့်လာသလား!”

“စာအုပ်တွေပါ ကိုကိုနောင်ရဲ့... လေးမှာပေါ့၊ အဲလိုခေါ် လို့ရပါတယ်နော်”

“ခေါ်ချင်သလို ခေါ်စေဗျား”

ကားနောက်ဖုံး ဖွင့်ကာ ခြင်းရောအိတ်ရော ထည့်လိုက် သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကတော့ သူမက ပိုက်ထားသည်။ ကားရှေ့ခန်း တံခါးပင် သူဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလောက် ကားအကောင်းစားကြီး တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး”

“နောက်ဆို ရိုးအီသွားမှာပါ စီးရလွန်းလို့”

ညင်ညင်ညက်ညက်ပင် သူမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သူမက ဘေးဘီတွေကို ကြည့်လာသည်။ သူက သူမကို အကဲခတ်လာသည်။

သနပ်ခါးပါးပါးတော့ လိမ်းခြယ်လာပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ ဘာမှမရှိတော့။ ပကတိ မျက်နှာသားသာ ကျန်သည်။ နဖူးနုနု မျက်ခုံးက အထူးလိုက်ဖက်သည်။ နှာခေါင်းက တာရာမူန်လေးက မလှသော်လည်း တင်းတင်းစေ့စေ့ရှိဟန် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလှလှနှင့်

လေးကိုင်းလို ကွေးရရွေး ရှိလှသည်။

“လေးနွယ်က လှယဉ်ကျေးမယ်ဆို”

“ဟင်းဟင်း... ဘယ်သူပြောလဲ!”

“မင်းမမ တင်တာရာမှန် ပြောတာပဲ”

“လူကြားထဲ အဲလိုကြီး တကယ်တက်မလုပ်ချင်တာပါ။ . .

အမျိုးသမီးရေးရာက အတင်းလာခေါ်တာရယ်၊ အမေအိမ်ဆိုင်လေး ခိုခိုပြည်ပြည်ဖြစ်အောင် ငွေရချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။ ဒါတောင် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ရမယ်ဆို မပြိုင်ဘူးလို့၊ ထဘီအင်္ကျီပါပဲဆိုမှ ဝင် ပြိုင်ဖြစ်တာ”

ရှေ့ကားနှစ်စီးကို ကျော်တက်၍ ယဉ်ကြောထဲ ပြန်ဝင်မှ။ .

“ငါ့ညီမက လေ့ကျင့်ခန်း နည်းနည်းထပ်လုပ်ပြီး ဒီဇိုင်း ပြောင်းလိုက်ရင် အခု မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်တွေ နောက်ကောက်ကျသွား မှာ သေချာတယ်”

“လေးနွယ် ဝါသနာကို မပါတာပါ။ ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ချင် တယ်”

“ဒီပြင် ဘာဝါသနာပါသေးလဲ!”

“စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ စာရေးချင်တယ်၊ ဆရာမ ဂျူးတို့လို ဆရာဝန်စာရေးဆရာမ အရမ်းဖြစ်ချင်တယ်”

နောက်က လူနာတင်ကားအသံကြား၍ လမ်းပေးပြီးမှ။ . .

“လေးနွယ် စိန်ဂေဟောမိသားစုအကြောင်း ဘာတွေသိ ထားလဲ!”

“လေးလေးနောင်ကိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခဏခဏ မြင်ဖူးတယ်၊ အဖေနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ လေးနောင် ဘွဲ့ရပြီး

သူဌေးသမီးနဲ့ ညားတယ်လို့ သိတယ်၊

လေးလေးက လေးနွယ်တို့ မြို့နယ်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌလေ။ . . ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆုလာပေးရင်း ပြန်တွေ့တာ၊ အဲဒီတော့မှ မမတာရာမှန်ကိုလည်း မြင်ဖူးတာ၊ မမက ချစ်ဖို့အရမ်းကောင်းတယ် နော်၊ နုဖတ်နေတာပဲ၊ မမ ပြတဲ့ မိသားစုပုံထဲမှာ ဘွားစိန်မှန်ရယ်၊ ကိုကိုနောင်ရယ် ပါတယ်လေ၊ ရှုသိုးသိုး လုပ်နေတဲ့ ကိုကိုနောင်ကို အရမ်းမာနကြီးမယ် ထင်ထားတာ”

“အခုကော”

“ပေးပါဟာ။ . . ထဘီလည်း အဝတ်အစားပဲ၊ တစ်ယောက် တစ်ဖက် ဆွဲတာပေါ့ ဆိုကတည်းက ငါ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရပြီလို့ လေးနွယ် သိလိုက်တယ်”

“ငါလည်း ဣန္ဒြေရရလေး ရပ်နေတဲ့နင့်ကို ကားပေါ်က ခဏလှမ်းကြည့်ရုံနဲ့ ငါတော့ ညီမလေးတစ်ယောက် ထပ်ရပြန်ပြီလို့ သိလိုက်တယ်”

မင်းဟာ နွမ်းပါးပြီး စာတော်တဲ့ မုဆိုးမသမီးကလေးလို့ ကြားလိုက်ရကတည်းကပါကွယ်ဟု စိတ်ထဲက ဆက်ပြောနေမိသည်။

“လေးနွယ် ဘာစားလာသလဲ လမ်းမှာ”

“ဘာမှ စားမလာဘူး၊ စာပဲ ဖတ်လာတာ”

“တစ်ခုခု ဆင်းစားမလား။ . . ဘာစားချင်လဲ!”

“ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ် ကိုကိုနောင်ရယ်၊ အိမ်ရောက်တော့မှ ပဲ ရှိတာစားကြတာပေါ့”

ဪ... ငွေကြေးကို တွက်ချက်သုံးစွဲရတဲ့အကျင့်အနိုးစွဲ နေတဲ့ညီမလေးပါလား။ အိမ်ရောက်မှပဲရှိတာ စားကြတာပေါ့တဲ့

ဘာမဆို ဘုံးပေါလအော ရှိတဲ့အိမ်ကို မင်းရောက်တော့မှာပါကွယ်။
စိတ်ထဲ သနားကြင်နာစိတ်သည် စိမ့်ဝင်လာခဲ့သည်။

အဝေးက ကားလာတာ မြင်ကတည်းက ဦးဘအိုက လျှပ်
စစ်ခလုတ်နှိပ်၍ တံခါးကြိုဖွင့်ထားပြီးပြီမို့ ပြုံးပြပြီး မောင်းဝင်လာ
ခဲ့သည်။ ပေါ်တီကိုအောက် ကားအရပ်မှာ မိအေးကလည်း အိမ်မ
တံခါးဖွင့်၍ အထုပ်သယ်ရန် ကားနားအသင့်ပင် အပြုံးနှင့် စောင့်နေ
သည်။ အိမ်မတံခါးဝတွင် ထပ်ပေါ်လာသည်က ဘွားစိန်မှုန် ဖြစ်
သည်။ အိမ်သားတစ်ဦး တိုးပွားတော့မည်ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို
နေသော မိခင်ကြီးတစ်ဦး၏ အပြုံးဖြစ်သည်။

မိအေး ပေးသောလင်ဗန်းထဲ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ နာနတ်
သီးနှင့် မြို့နယ်ထွက် နာမည်ကျော် ငါးဖယ်ချဉ်၊ ပုစွန်ချဉ်ထုပ်များနှင့်
ရောက်ရောက်ချင်း ကျုံ့ကျုံ့ပဲ့ပဲ့လေး ခိုးရာယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း ကြမ်း
ပေါ် ထိုင်ကန်တော့နေသော လေးနွယ်ကို ကြည့်၍ ဆုတွေ အရှည်
ကြီးပေးရင်း ဘွားမှုန် ကြည်နူးမျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို မြင်နေ
ကြရသည်။ လက်အုပ်ချီထားသော လေးနွယ်ဦးခေါင်းလေးကို ထ၍
ပွတ်သပ်ရင်း...

“ငါ့မြေး... ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်အဘွားမေတ္တာရင်ခွင်
ကို ရောက်လာတယ်လို့ပဲ သဘောထား... ကြားလား၊ ကဲ... မိအေး၊
လေးနွယ်အတွက် အသင့်ပြင်ထားတဲ့အခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊
မြေးလိုအပ်တာ မိအေးကိုပြော”

လေးနွယ်လည်း သည်လောက်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးက
သည်လောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုလိမ့်မည်ထင်ထားပုံမရ၍
ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေ ဝေနေသည်။

“ဒေါ်အိ... စားစရာတစ်ခုခု အရင်ပြင်ပါ၊ လေးနွယ် ဘာ
မှ စားမလာဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဆာတယ်”

“အသင့်ပါပဲ မောင်ပြုံးရယ်”

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် တာရာမှုန် ရှိမနေ။ သူ ဖုန်းတစ်
ချက် ကောက်နှိပ်သည်။ တစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

“အေး... ငါစိတ်ချမယ်၊ အကြောင်းထူးရင် ချက်ချင်းပြန်
ဆက်၊ အေး... ဒါပဲ”

သက်ပြင်းချရင်း ရေအမြန်ချိုးရန် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“**၃** လိုပဲ နေ့တိုင်းစားကြလားဟင် ကိုကိုနောင်”

သနပ်ခါးရေကျဲ့ ဆံပင်တွေ လျှော်၍ ခြောက်အောင် Dryer နှင့် မိအေးမှုတ်ထားပေးပုံရသော ကျော့ဖြန့် အထွေးလိုက်ကြီး ခြုံထားသော လေးနွယ်က ဟင်းပွဲတွေ ကြည့်၍ မစားသေးဘဲ မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေးလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“လေးလေးနောင်ဟာ အဲ့သလောက် ချမ်းသာနေပြီလား၊ လေးနွယ်တော့ အိပ်မက်ကို အရှင်လတ်လတ် မက်နေသလိုပဲ၊ လေးနွယ်အိပ်ခန်းထဲမှာလည်း စုံနေတာပဲ၊ ဓမ္မရာပုံကြီးပေါ်ဆို တက်ဘောင် မအိပ်ရက်အောင်ပါပဲ၊ အဲ့လိုလူသားတွေ လောကကြီးထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာပါလား”

“ကဲ... မမ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့၊ ကျွန်

တော်မျိုးတော့ ဆာလှပြီ... စားပြီ”

ဘယ်ဟင်းခတ်ရမှန်းမသိဘဲ အိမ်ကအမေကို လေးနွယ် သတိရနေပုံရသည်။ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ငါဖြစ်ဖူးတာတွေ နင် အခုဖြစ်နေတာပါ ညီမလေးရယ်၊ သူလည်း အမေကို လှမ်းလှမ်းမိသည်။ ခုနေ အမေ ဘာဟင်းနဲ့ စားနေမလဲ။

“ဟင်းချွေတာစရာ မလိုဘူးနော် သမီးလေး၊ ဟင်းများများ စား”

လေးနွယ် စားနေပုံ ကြည့်၍ ဒေါ်အိကပင် ဝင်ပြောရှာသည်။ ဟင်းချွေတာနေကျ နွမ်းပါးသူလေးကို ဒေါ်အိလည်း သိသည်ပဲလေ။ သို့သော် ဟင်းအများကြီး ရုတ်တရက် မစားတတ်သေးသော လေးနွယ်ကို သူ ကြင်ကြင်နာနာပင် ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေမိတော့သည်။

“ဒီလိုဆန်မျိုးကို ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးရတဲ့ လယ်သမားတွေ တောင် မစားရရှာပါဘူး ကိုကိုနောင်၊ အဲ... မစားတတ်တော့တာလည်း ပါတာပေါ့၊ လေးနွယ် စာရေးစရာတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်”

“ထမင်းကို ဗိုက်ထဲ အရင်ဝင်အောင်စားဦး ညီမလေး”

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

လေး: နွယ် ထမင်းစား တစ်ရေးအိပ်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း နီးလာသောအခါ ဧည့်ခန်း၌ အခွေကြည့်နေသော သူ့ဘေးနား ခေါင်းဖြီးရင်း လာထိုင်သည်။ သူက သူ့ကြည့်နေသော ရုပ်ရှင်ကားကို အသံလျှော့လိုက်ပြီး...

“လေးနွယ် အလှပြင်တာ ဝါသနာပါရဲ့လား!”
“ဟင်း.. ဟင်း.. မိန်းကလေးတိုင်း အလှကြိုက်တာပဲ၊ အလှပြင် ဝါသနာမပါတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့ဝန်းကျင်ကို လိမ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် အလှပြင်ဖို့ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာလို့ မေးတာလဲ ကိုကိုနောင်”

“မင်းမမတာရာဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ လေးနွယ် ရောက်ပလားတဲ့၊ လေးနွယ်ကို ဒီဇိုင်းပြောင်းချင်တယ်တဲ့၊ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ အများကြီး လိုသေးတယ်တဲ့၊ ဆေးကျောင်းသူ အပျံ့စားလေး

ဖြစ်အောင် သူ့စိတ်ကြိုက် ပြင်ပေးချင်တယ်တဲ့၊
မင့်မမက အဲ့လိုမျိုး သိပ်ဝါသနာပါတယ် လေးနွယ်၊ အဲ့ဒါ မင်းသဘောထား မေးပေးပါတဲ့၊ သူ ပညာရှင်တစ်ယောက် ခေါ်လာမယ်တဲ့၊ သူ့ဆီ ပြန်ဆက်ရတော့မယ်. . . ဘယ်လိုလဲ!”

ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေပါသည်။
“ဆံပင်မညှပ်ရဘူး၊ အဲ့. . . အရှည်မဖြတ်ရဘူးဆိုရင်တော့ မမ ကြိုက်သလို ပြင်ပါ၊ အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ ငြိမ်ခံနေပါမယ်လို့”
အင်း. . . လာပြန်ပေါ့၊ ဗိုလ်မရဲ့အသက်ဝင်နေတဲ့ အရှုပ်တစ်ရှုပ်ဟု စိတ်ထဲက မြည်တမ်း၍ ဖုန်းဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။
“အဲ့ဒီကား မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ကိုကိုနောင်၊ အစက ပြန်ပြပါလား!”

ကမ္ဘာကျော် ဂျိမ်းကင်မရွန်း၏ AVATOR ဖြစ်သည်။ သူ အစက ပြန်ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံသုံး အသံစနစ်ကိုလည်း လိုအပ်သလို ညှိပေးပြီး ဒင်းမလိုက်(ခေါ်)ဧည့်ခန်းမီးမှိန်မှိန်လေး ချပေးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးလား လေးနွယ်”
“တစ်ခါကြည့်ဖူးတယ် နေပြည်တော်ရုပ်ရှင်ရုံမှာ၊ ခုလည်း အဲ့ဒီတီရက်သာတက်ချားစိအတိုင်း အိမ်မှာရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံအရသာပေါ့နော်”

သိပ်တောမဆန်မှန်း သိသာစေသော စကားဖြစ်သည်။ အေးလေ. . . စာဖတ်အားကောင်းတဲ့ လှယဉ်ကျေးမယ် ဆရာမနဲ့ လောင်းပဲ။ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ သူမ ရုပ်ရှင်ထဲမှာရုံနဲ့ နေစဉ် ဖုန်းဆက်ရန် သူ ဝရံတာဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းက အရင်ဝင်လာသည်။

“ဒီနေ့ ဈေးဝယ်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတယ်၊ ကန်တော်ကြီးက စားသောက်ဆိုင် ထိုင်တယ်၊ အလှပြင်ဆိုင် ပျံ့ပြီး မင်းသားပြန်သွားတယ်”

“ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ဘယ်လိုခုံ ဘယ်လိုနေရာမှာ ထိုင်လဲ!”

“ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ငါဝင်မကြည့်ဘူးလေ... မလိုအပ်လို့ပေါ့၊ သူတို့ ဝယ်သွားတဲ့လက်မှတ် Sitting Plan မှာ ကြည့်လို့ရတာပဲ... လူလယ်ခေါင်ကြီးက”

“ဟူး... ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း... ဒါပဲ”

သက်ပြင်းမှုတ်ရင်း တာရာဖုန်းကို သူနှိပ်သည်။

သိပ်မကြာခင် သူမ၏ Nissan GT-R ပြိုင်ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။ အသိုက်ကောင်းကောင်းမှာ ဝင်ဥနေလိုက်ဟု သူပြောဖူးသော အလှဖန်တီးရှင်နှင့်အတူ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ထွက်ကြိုနေသော လေးနွယ်ကို တာရာ ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်သည်။

“မမ အရမ်းပျော်တယ် လေးနွယ်၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ညီမလေးတစ်ယောက် တကယ်လိုနေတာ၊ တချို့က တိုင်ပင်ဖို့ နေနေသာသာ လေးသိဖို့တောင် ကောင်းတာမှတ်ဘူး”

မျက်စောင်းက သူ့ဆီပေါ့။ ရှင်းနေတာပဲဟာ။ အလှဖန်တီးရှင်က လေးနွယ်ကို တွေ့ကတည်းက ရပ်ငေးနေသည်။ စိတ်ထဲက သူလိုသောပုံကို ဖော်နေပြီ ထင်သည်။ ရွှင်ရွှင်ဆိုလား သူ့နာမည်။

“မုန့်မုန့်မှာ ဒီလောက်လှတဲ့ အထည်ကြမ်း ရှိနေခဲ့တာ ထုတ်မပြောဘူးနော်”

“ဘာအထည်ကြမ်းလဲ၊ ရွှင်ရွှင်နော်... ကြည့်ပြော၊ ငါ့ညီမက အထည်ချောတဲ့၊ နည်းနည်းလေး သရုပ်”

အလှဖန်တီးရှင်က လက်ချည်း ဆင်းလာသဖြင့် လေးနွယ် ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။ တာရာမုန့်က...

“လာ... အနုပညာလုပ်ငန်း စကြမယ် ရွှင်ရွှင်၊ ငါ ဒါရိုက်တာနော်”

“မမဖျား စိတ်ကြိုက်ပါဖျား၊ ရွှင်ရွှင်က ကိုယ်လုပ်တော်ပါသခင်မ”

သူက...

“အလှပြင်ခန်းထဲ ကိုယ်ပါ လိုက်ဝင်လို့ ရမလားဟင်!”

“အကြံတော့ မပေးနဲ့၊ ဘေးကြည့်ပရိသတ် သက်သက်ပဲဆိုလိုက်ခဲ့”

ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်၍ တာရာမုန့်၏သီးသန့်အားကစားခန်း (GYM)နှင့် အလှပြင်ခန်းသို့ ဝင်လာသော လေးနွယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မှန်နံရံ(ကြည့်မှန်)တွေ ခန်းလုံးပြည့်ကာရံထားသည်။ အားကစားပစ္စည်းနှင့် စက်မျိုးစုံ ရှိသည်။ ထိုအခန်းကျယ်ထဲမှာမှ မှန်ကြည်နံရံသုံးဖက်နှင့် ကြည့်မှန် နံရံပြည့် တစ်ဖက်ကာရံထားသော အလှပြင်ခန်း။

တော်ရုံတန်ရုံ အလှပြင်ဆိုင်ထက် အပုံကြီးသာသော သီးသန့်ကိုယ်ပိုင်အလှပြင်ခန်းထဲ ဝင်တော့ သင်းပျံ့မွှေးရနံ့တစ်မျိုးက ရှူရှိုက်၍ကောင်းလှသည်။

လေးနွယ် အံ့သြသောမျက်နှာက ဖုံးဖိမရအောင် ပေါ်နေသည်။

“မမမှုန်ဘဝက ပြည့်စုံလိုက်တာနော်၊ ရွှေဘဝက ဒါနပါရမီ
ကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ လေးနွယ်လည်း ဒီဘဝမှာ နေအင်အား မရှိပေ
မယ့် လေးလေးနောင်ကျေးဇူးကြောင့် ဆရာဝန် ဖြစ်တော့မှာပါ။
ငါ့ဝိတဒါနနဲ့ ပါရမီဖြည့်မယ်၊ လေးလေး၊ ဘွားမှုန့်၊ ကိုကိုနောင်၊ မမ
မှုန်တို့ရဲ့ ကြီးမားသော ကျေးဇူးကို ဆပ်ပါမယ်”

“ဒီလိုပြောရုံနဲ့တင် မမမှုန် ကျေနပ်လှပါပြီကွယ်၊ ကဲ...
မမမှုန်နဲ့ ရွှင်ရွှင်က လေးနွယ်ကို ရှုပ်ဒါနပြုကြပါတော့မယ်၊ ဆံပင်ကို
အသားပေးတဲ့အလှပဲ ဖောင်ဒေးရှင်း ခံမယ်၊ အဖျားလေးတော့ ညှိ
မယ်နော်”

“မမတို့သဘော”

တာရာမှုန်က အလှပြင်ခုံပေါ် ထိုင်နေသော လေးနွယ်ကို
ရွှထောင့်အစုံမှ အသေအချာ ပတ်ကြည့်နေသည်။ လက်ထဲ အပိုင်
ရောက်လာသော အရုပ်တစ်ရုပ်ကို ဘယ်လိုဆေးသုတ်ခြယ်မှုန်းရင်
ကောင်းမလဲဆိုသော ပန်းပုဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၏ အကြည့်မျိုး။

ထိုစဉ် သူ့ဖုန်းမြည်လာပြန်၏။ မောင်မောင်ဌေးဝင်း ဖုန်းနံ
ပါတ် ပေါ်နေသည်။ သူ အလှပြင်ခန်း၊ အားကစားခန်းမှ ထွက်၍
လွတ်လပ်သော အပေါ်ဆုံးထပ် ဝရန်တာဆီ တက်ခဲ့၏။

“ဟဲလို... ပြီးမြင့်နောင်ပါ ကိုမောင်မောင်ဌေးဝင်း၊ ပြောပါ
ခင်ဗျာ”

“.....”

“ဟုတ်လား... ဒါ သတင်းထူးပါပဲ”

“... ဆိုတော့ သူတို့ မသိအောင် ကျွန်တော် ဟင်းဆက်နဲ့
မှတ်တမ်းပါ တင်ထားပေးနေပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“ဒါပဲနော်... ဟိုဘက်စားပွဲက ဝိတ်တာလို့ ခေါ်နေလို့”

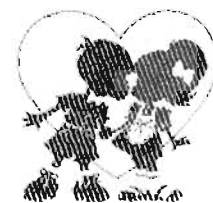
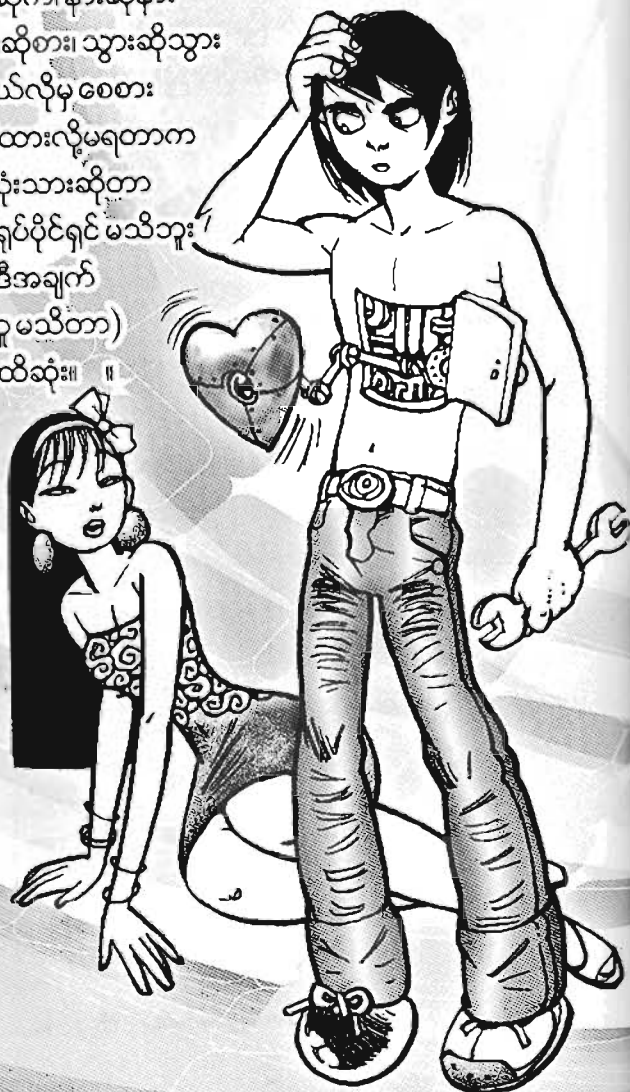
“ဟုတ်ကဲ့... ဆီးယူဆွန်း(နီ) ဘရာသာ”

သူ အလေးအနက် ပြုံးလိုက်၏။ အပြုံးက မာနေ၏။

သံမဏိ ခါးတစ်လက်လိုလည်း လက်နေ၏။

သံပတ်မပေး
ခါတ်ရေးမလို
ရီမုဒ်နှိပ်ဖို့မလို
ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ
ကဆိုက၊ နားဆိုနား
စားဆိုစား၊ သွားဆိုသွား
ဘယ်လိုမှ စေစား
ရပ်ထားလို့မရတာက
နှလုံးသားဆိုတာ
အရှုပ်ပိုင်ရှင် မသိဘူး
အဲ့ဒီအချက်
(သူ မသိတာ)
အထိဆုံး။ ။

(၅၈)

“ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်”

“ကာလနဂါး ကာလနဂါး ထတော့၊ ရှော့ပင်း ကားမောင်းပို့
မယ်ဆို”

စီခနဲ ဗိုလ်မအသံကြောင့် ဖန်တွနောသောမျက်လုံးတွေ
ပွတ်၍ အိပ်ရာမှထရင်း တံခါးနား ပြေးကပ်၍ . . .

“ခဏစောင့် . . . မျက်နှာသစ် ရေချိုးဦးမယ်”

“ဆယ်မိနစ်တိတိပဲ စောင့်မယ်၊ ငါ့မှာလည်း တားရှိတာ

နင်သိတယ်နော်”

“အေးပါဟာ”

ပြောရင်း နံရံက နာရီကို လှမ်းကြည့်ရသည်။ (၈)နာရီတိတိ။
(၁၀)မိနစ်အတွင်း အပြီးလုပ်ရပေမည်။ ကမန်းကတန်း ရေချိုးခန်း
ပြေးဝင်ရသည်။ ညဉ့်က ရိုးရဲနှင့်ဘာစီလိုနာပွဲက ညဉ့်လယ်ကျော်
သည်မို့ အိပ်ရေးပျက်ထားသည်။

ရေခွေးရေအေး နှစ်မျိုးနှင့် ရေချိုးရင်း သွားတိုက်၊ မုတ်
ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ရေပန်းကြား အပြီးလုပ်ရသည်။ တဘက်ပတ်ပြီး
ထွက်လာတော့ လေးမိနစ် ကုန်သွားပြီ။ နည်းနည်းတော့ လန်းသွား
သည်။ အမြန်ဆုံး အဝတ်အစားရွေး၊ လဲ၊ Roll On လေး ဒရောသော
ပါး ပွတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီ ခါးပတ်ပတ်ရင်း ပြေးဆင်းလာမိသည်။
သူတို့က စားသောက်၍ ထွက်လာပေပြီ။

“ဟိုကျမှ မနက်စာ စားတော့”

“ဟ.. ရှော့ပင်းမောလ်က ကိုးနာရီမှ ဖွင့်တာပါဟာ”

“လမ်းမှာ ရွှင်ရွှင်အိမ် ဝင်ရဦးမယ်ဟ၊ ကားသွားထုတ်”

လူမှားလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေသော လေးနွယ်ကို
တစ်ချက်သာ စွေစောင်းကြည့်၍ ကားသော့ဖြုတ်ပြီး ကားဂိုဒေါင်ဆီ
မပြေးရုံတမယ် လှမ်းခဲ့ရသည်။ နောက်က လေးနွယ်အသံကို ကြား
သည်။

“ကိုကိုနောင်ခါးပတ်က ဘောင်းဘီကွင်းတွေ ကျော်နေ
တယ်”

သွားရင်းလာရင်း ခါးပတ်ဖြုတ် ပြန်ပတ်ရသည်။ သူ မကြား
လိုက်တော့တာက...

“ဝေါကင်းရှူး အရောင်တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေတာ သတိမပေးနဲ့
ညီမလေး လေးနွယ်... အသာနေ”

သူ လင့်ခရုဇာကားကိုပင် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လေးနွယ်
နှင့်တာရာက နောက်ပေါက်ကပင် တက်ထိုင်ကြသည်။

“ကန်တော်လေးက ရွှင်ရွှင်အိမ်ကို အရင်မောင်း”

အိပ်ရေးပျက်လျှင် သူ အစားကောင်းကောင်းကို အဝစား
လေ့ရှိသည်။ ခုတော့ အိပ်ရေးပျက်၊ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ကား
မောင်းနေရသည်။ ရွှင်ရွှင်အိမ်ရှေ့ ကားရပ်တော့ ခဏနော်ဆိုပြီး
တာရာတစ်ယောက်တည်း တိုက်ပေါ်တက်သွားသည်။ ခုမှပင် လေး
နွယ်ကို သူ အသေအချာ လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေကို ဖြောင့်ပစ်၍ လက်လက်ထနေအောင် ပေါင်း
တင်ထားပုံရသည်။ ဘာလိမ်းသည်တော့ မသိ။ နဂိုဆံလုံးကြီးကြီး
တအုံတခဲကြီးသည် အိထွေးပြေးလွှားနေသည်။ ယိမ်းညီညီ ကနေ
သလိုပါပင်။ နားသယ်နှစ်ဘက်ကို ကျစ်ဆံမြီးသေးသေးလေး ကျစ်၍
မဟော်ဂနီရောင်ဆိုးပြီး နဖူးထိပ်ကို ယှက်၍ ပတ်သည်။ နောက်နေ
တွင် ဒီဇိုင်းဖော်၍ ကလစ်ညှပ်ထားသည် ထင်သည်။

“ဆံပင်ဒီဇိုင်း အရမ်းလှတယ် လေးနွယ်၊ ဟိုဘက်လှည့်...
နောက်စေ့ပြစမ်း”

ရှက်ပြီးနှင့် လှည့်ပြသည်။ ရွှင်ရွှင်နှင့်တာရာ တော်ပါပေ
သည်။ အတော်ကြည့်ကောင်းသည်။ လေးနွယ်၏မျက်ခုံးကို ဇင်
ယော်တောင်လို ပြင်ပစ်လိုက်သည်။

“မျက်ခုံးပြင်ထားတာလည်း မဆိုးဘူး”

“မျက်ရည်တောင် ကျတယ် ကိုကိုနောင်၊ နှုတ်ယူတာလေ”

လှချင်တော့ အနာခံရတာပေါ့နော့. . . ဟင်းဟင်း၊ မျက်နှာလည်း ပေါင်းတင်ထားတယ်၊ လိမ်းတာလည်း စုံရောပဲ. . . ဘယ်လိုနေလဲ ဟင်”

“ကောင်းပါတယ်. . . အဲဒီမိတ်ကပ်ပါးပါးက ဘယ်သူလိမ်း ပေးတာလဲ!”

“မနက်ငါးနာရီကတည်းက မမမှုန် လာနှိုးပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ်ထားတာလေ”

အဲဒါ မင်းကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကစားထားတာ ဟု စိတ်ကသာ ပြောဖြစ်၏။

“ဒါလည်း မမမှုန် အဝတ်အစားတွေပဲ၊ အမျိုးမျိုး လဲဝတ် ခိုင်းပြီးမှ သူက ဒါနဲ့လိုက်တယ်. . . အပိုင်ယူလိုက်တော့တဲ့၊ ဟူး. . . ချေးတော်တော်ကြီးမှာပဲနော်၊ အားနာလိုက်တာလေ၊ ဖိနပ်ကျတော့ လေးနွယ်က ဆိုင်နည်းနည်းကြီးနေတယ်၊ မတော်ဘူး၊ ဖိနပ်အရင် ဝယ်ရမယ်တဲ့၊ လေးနွယ်မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မပါတာ သိပ်မသုံးနိုင်တာ မမမှုန်ကို ပြောမထွက်ဘူး၊ သူဝယ်ပေးတိုင်းလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေတယ်”

သူမ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပါ သည်။

“အဲဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့ ညီမလေး၊ အရှင်းဆုံး ပြောထားတာ ကောင်းပါတယ်၊ တာရာဟာ လေးနွယ်ကို ချစ်တာလည်း ပါမှာပေါ့၊ သူ့အရမ်းချစ်တဲ့ သက်ရှိအရုပ်တစ်ရုပ်လို သဘောထားပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် အမျိုးမျိုး ပြင်တော့မယ်၊ ဆင်တော့ မယ်၊ ပြီးရင် တသသ ကြည့်တော့မယ်၊ အဲဒါ သူ့စရိုက်သဘာဝပဲ၊

မင်းကို ညီမအဖြစ် အပြီးမွေးစားဖို့ ဒယ်ဒီနဲ့ဘွားမှုန်ကို သူ ပူဆာပြီးပြီ၊ သူဝယ်ပေးသမျှ ယူမှ ကြိုက်တယ်၊ လေးနွယ် ကြိုက်တာ လည်းဝယ်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ တာရာမှုန်ဟာ လေးနွယ် မှန်းဆမရ အောင် ဘဏ်စာရင်းကိုယ်ပိုင် ရှိတယ်၊ အခု သူ သုံးဖြုန်းနေတာ ဘဏ်ကရတဲ့ အတိုးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုမှာ ဆင်းလာကြပြီ. . . ရှား”

“ကလစ်. . . ဂျိတ်”

ရွှင်ရွှင်က ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း လေးနွယ်ကို ကြည့် ခဲ့. . .

“ဟ. . . တို့ တာရာလေးတောင် လက်ရာအရမ်းတက်လာ ပါလားကွယ်၊ လှလိုက်တဲ့လက်ရာ”

“ဒါ အကြမ်းသဘောပဲ ရှိသေးတယ် ရွှင်ရွှင်၊ ရှော့ပင်း မောလ်ကျရင် ကိုယ် ဘာတွေ အနုပညာမြှောက်အောင် ဆင်မလဲ မင်းကြည့်လိုက်၊ ဟုတ်ကဲ့ ကိုပြီးမြင်နောင်ရှင်၊ မောင်းလို့ရပါပြီရှင်”

အငေါ်တူးသော ချစ်စဖွယ် အသံလေးဖြစ်ပါသည်။ နာမည် အပြည်အစုံ ခေါ်ခဲသည်လေ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကော်ဖီဘားထဲတွင် သူစားချင်တာတွေ တစ်ဝတပြီ စား၍ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ဘောလုံးဂျာနယ်တစ်စောင်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ စကပ်ထဘီ ခပ်ကြပ်ကြပ်ကြောင့် သတိထားလှမ်းရင်း တာရာနှင့်ရွှင်ရွှင်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် ဆတ်တောက်တောက် လိုက်သွားရရှာသော လေးနွယ်ကို ရယ်လည်းရယ်ချင်သနားစိတ်လည်း ဝင်နေခဲ့မိသည်။

ဂျာနယ်က အစအဆုံး ဖတ်စရာ ကုန်သွားသည်။ ကော်ဖီလည်း ကုန်ပြီ။ ကော်ဖီနောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။ ဖတ်စရာ မရှိသောအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်. . . ဘာတွေ ဒီလောက်ကျက်နေတာလဲ မောင်”
ရွှင်ရွှင်၏ ညှုတ်တုတ်အသံကြောင့် သူမော့ကြည့်မိသည်။
ရွှင်ရွှင်ဘေးမှာ တာရာ၊ တာရာဘေးက၊ ဟာ. . . ဒါလေး

နွယ်လား။

ဖန်သား ပင်စယ်လ်ဟိုက်ဟီးနှင့် ခြေသည်းတွေ ဒီခိုင်းဖော်ထားသည်။ ရွှေခေါင်းလောင်းလေးတွေ တပ်ထားသော Foot Chain လေးက ခြေချင်းဝတ်ကို လှပစွာ ပတ်ထားသည်။ ခြေသလုံးအလှကို တဝက်ကျော်ကျော် လှစ်ပြထားသော အဝါပြေပြေ ဂါဝန်ရှည်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ခါးကျဉ်းကျဉ်းကို ဂါဝန်ရှိ ခါးပတ်နှင့် တင်းနေအောင် စည်းပတ်ထားသည်။

ရင်ညွန့်အစပင် မမြင်ရအောင် ရှုံ့ကြိုးထည့် စည်းပိတ်ထားသော ဂါဝန်က အထက်ပိုင်းအလှကို ထွန်ရရွန့် လှနေစေသည်။

တစ်ခုသာ ပြောစရာရှိသည်။

ဂါဝန်ပခုံးသိုင်းကြိုးက လက်သန်းသာသာဖြစ်နေ၍ လည်ပင်းသားနှင့် ပခုံးသား အရှင်းသား ဝင်းမွတ်စွာ ပေါ်နေခြင်းပင်။ လှပသော လည်တိုင်တွင်လည်း ပုလဲပုတီးအစစ် တင်းအစ်နေသည်။

မိတ်ကပ် ထပ်တင်ထားပုံရသည်။ မျက်တောင်တုတော့ တပ်မထား၊ ဆေးနှင့် ကော့ထား၏။

သေချာဆုံးက လေးနွယ်၏မျက်နှာအနေအထားဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့်ကြားက (သူ ကြိုတင်မှာစကားကြောင့်) ကျေနပ်သောအပြုံးကို အတင်းပင် တပ်ဆင်ထားသည်။

သည်အဝတ်အစား သည်အနေအထားနှင့် သူ ဘယ်လိုမနေသားမကျတာ ပေါ်လွင်လွန်းလှသည်။ သူ့ကိုတောင် မကြည့်ရအောင် ခေါင်းငုံ့နေသည်လေ။

“ထိုင်ကြလေ. . . တစ်ခုခုစား”

“ပြီးနောင်... တို့ညီမ လေးနွယ်လေး မလှဘူးလားဟင်”

“အရမ်းအရမ်းကို လှသွားပါတယ်ခင်ဗျား၊ နတ်ရေကန်ထဲ ငွမ်းခနဲ ပစ်ချလို့ ငွားခနဲ ကားယားယက်ကန်နဲ့ မွန်းပြီး တက်လာသလိုမျိုးလို့ ဖွဲ့ဆိုရပါလိမ့်မယ်”

“ပြီးနောင်စုတ်နော်... အလှဖန်တီးရှင်တွေကို စောင်းတဲ့ ချိတ်တဲ့စကားလား၊ ငါ့ဆာနေပေမယ့် ဘာမှမစားဘဲ အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြလိုက်မှာနော်”

“စတာပါဟာ၊ ကဲ... ထိုင်ကြ၊ ဒီမှာ မိနူး”

ကိုယ်စီဆွဲလာသောအိတ်တွေကို ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ထပ်တင်လိုက်ရသည်။ မစ်ခဲရှိတ်နှင့် ဆင်းဒဝ်တွေ မှာစားကြသည်။ အလှပြင်ပစ္စည်းအသစ်များအကြောင်းကို ရွှင်ရွှင်နှင့်တာရာက ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေကြသည်။ လေးနွယ်က သူ့ကို မကြာခဏ ရှက်စနိုး ခိုးကြည့်သည်။

သူက ဆိုက်ကိုစာအုပ်တွေ ဖတ်ထားသဖြင့်...

“ဒီမှာ လေးနွယ် ဆိုက်ကိုသဘောပေါ့နော့၊ တို့ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်တတ်တာတစ်ခု ပြောပြမယ်နော်၊ အမြဲတမ်း လုံချည်ပဲ ဝတ်လာတဲ့လူတစ်ယောက် ပထမဆုံး ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင် သုံးလေးလှမ်းတစ်ခါ လေးငါးလှမ်းတစ်ခါ အောက်ပဲ ငုံ့ငုံ့ကြည့်နေတတ်ကြတယ်၊ အဲ့ဒါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲ။

ပြီးတော့လည်း ဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ သူ့ကို လူအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်လို့ သူ့စိတ်မှာ ထင်နေတတ်တယ်... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရုတ်တရက် စေ့စေ့ပြန်မကြည့်ရဲဘူး၊ ငါ့ညီမ အခု အဲ့လိုဖြစ်နေတယ်... ဟင်းဟင်း”

သူမ အနည်းငယ် ပြုံး၍ ခေါင်းမောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုနောင်၊ နေသား သိပ်မကျဘူး၊ လူတွေ အားလုံး လေးနွယ်ကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

ရွှင်ရွှင်က ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောရင်း...

“အဲ့ဒါပဲ... တို့များကျတော့ အဲ့လို ဝိုင်းပြီး မကြည့်ကြည့်အောင် လုပ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့၊ နော့... တာရာ”

“သိပ်မကြာပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ နေသားကျသွားမှာပါ၊ နောက်တော့ အရင်ဒီဇိုင်း ပြန်ဆင်ရင်တောင် ဘယ်လိုဟာကြီးလဲဟာလို့ ဖြစ်သွားမှာပါ၊ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းတဲ့ အင်တာနက်ခေတ်ကွယ်”

“ဒါပေါ့... မြင်သူတိုင်း၊ ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ခေတ်မီလိုက်တာ၊ လန်းလိုက်တာလို့ ဖြစ်သွားအောင် ရွေးချယ်ပြင်ဆင်တတ်တာ Art ပဲ၊ ဒါ အနုပညာပဲ၊ အဲ့ဒါကို ဘာသာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့ တတ်မြောက်သူဟာလည်း (Artist) အားတစ်စုံပဲ... အနုပညာရှင်ပဲ၊ ဟိုမှာဆို ဘွဲ့လွန်တောင်ပေးပြီး အလေးထားရတဲ့ပညာပေါ့၊ မြင်ပုံတွေ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲပဲ”

ပညာတတ်ဖို့ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့သာ အဓိက ဦးတည်ထားသူလေး အလှအပနှင့် အဝတ်အစား ဖက်ရှင်ဘက် စိတ်သက်ဆင်းမသွားဖို့ကိုသာ ဆုတောင်းရပါလေသည်။

ကိုယ်ဟာ ကျေးဇူးရှင် မုဆိုးမကြီးရဲ့သမီးလေးဆိုတာ မနေနဲ့ ညီမလေးရေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ လူကို အကြီးကြီး ပြုပြင်တတ်တယ်၊ စိတ်မခိုင်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ လူကို နိုင်သွားတတ်တယ်၊ အင်း... မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ဓါတ်ခိုင်ကြည်တာပေါ့လေ။

အင်း... ဒီကောင်မလေး ပြုံးစိစိနဲ့ပါ။

သူ့ဖိနပ် မှားစွပ်ထားတာကို အိမ်အရောက် ချွတ်မှပဲ သိသည်လေ။ ဒါတောင် ဝိုင်းရယ်ကြမှ။

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

ဥနေရောက်တော့ (ရယ်ကျဲကျဲနှင့်) သနပ်ခါးပိန်းကြားနှင့် သူမအဝတ်အစားထဲ သူမပြန်ဝင်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် အသက်ဝဝရှူနေသည်ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ကိုကိုနောင် ဖိနပ်မှားတာ မမမှန်က တားထားလို့တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့မမအား... .

“အပြင်ထွက်မှ ပွဲနေပွဲထိုင်ကျမှ မမစိတ်ကြိုက် ဝတ်ပါမယ် အိမ်နေရင်း အဲလို တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ဝတ်ထားရတာ နှမြောလို့ပါ”

... .တဲ့။ အားတစ်စုံမမ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ပခုံးသာ တွန်ပြနိုင်ပါတော့သည်။ သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ နက်ပြန် ဒက်ဒီနှင့်ဘုတ်အဖွဲ့က အလုပ်သင် စဆင်းခွင့် သူ့ကို ပြုလိုက်ပြီတဲ့။ သူ တာရာကို ပြောပြတော့ ကြိုးစားပေါ့တဲ့။ ခနဲတဲ့တဲ့။

သိုးဆောင်းစကားအရတော့
 ဒက်ဒီတို့ဟာ
 လူမိုက်တွေပဲ သား
 “လူမိုက်တွေဟာ အိမ်ဆောက်ကြတယ်
 လူလိမ္မာတွေက အဲ့ဒီအိမ်ကို ရွေးချယ်ဝယ်ယူပြီး
 တက်နေတယ်” တဲ့။
 ငှက်အသိုက်အမြုံဆောက်ပေးတာတောင်
 ကုသိုလ်ရသေးတာပဲ သားရယ်
 ဒါလူအသိုက်အမြုံကွ
 တို့သားအဖ
 ကမ်းကုန်အောင် မိုက်လိုက်ကြစို့။ ။

ဒယ်ဒီမိုးမြင့်နောင်

Diamond Rays ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ။

အလုပ်စတင်ချင်းပင် လုပ်ငန်းခွင် လက်တွေ့သုံး (Work Site Structure Drawings) ပုံစံများ အသေးစိတ် ထိုင်ဆွဲရသည်။ ပုံဆွဲခဲ့အကောင်းစား၊ ပုံဆွဲကိရိယာ အကောင်းစားများနှင့် ဆွဲရခြင်းဖြစ်သည်။

(ကျောင်းမှာ ဒါမျိုးမရှိ)။ လိုအပ်သော Drawing ပညာ ပေးသည့် ဆရာဦးမောင်မောင်လည်း ရှိသည်။ နေပြည်တော် ဒီဇိုင်းဆုရထားသမို့ သူ့ကို တလေးတစားလည်း ရှိကြသည်။

ဒက်ဒီကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိသည်။ ကွန်ယူတာဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းပါ အခြေခံတတ်မြောက်ထားသူမို့ မျက်နှာပန်းလှသည်။ သူငွေသားဆိုသော်လည်း အောက်ခြေဝန်ထမ်းကိုအစ ရှိရှိကျိုးကျိုး သူက နှိမ့်ချဆက်ဆံသဖြင့် တစ်ပတ်အတွင်း ရုံးချုပ်တစ်ရုံးလုံး၏ ချစ်ခင်ခြင်းကို ခံရသည်။ သူ့အလုပ်၌ ပျော်လေသည်။

ကောင်မလေးတွေဆို . . ကိုနောင် ကိုနောင်နှင့် တနောင် တည်း နောင်နေသဖြင့် . . .

“မောင်ပြုံးမြင့်နောင် . . မင်းလည်း ရုံးရောက်မှပဲ လူစင် ခပ်က ဂွေးသီးရောင်းတဲ့မောင်း ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ဒက်ဒီဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းတိုးက စသည်။ အိမ်သား ဝံ့ဝံ့ညီညီရှေ့တွင် ဦးသိန်းတိုးက သည်အကြောင်းကိုပင် ဟာသ မောက်သဖြင့် ဝိုင်းရယ်ကြရပြန်သည်။ တာရာက . . .

“သူက ရောက်လေရာရာ ကိုပါကြီးလေ၊ အကုန်ဝင်ပါတော့ တာ၊ ဒီတော့ သူ့ကို ခင်တော့မပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်မျိုးက ကိုပါကြီးပါ၊ ရောက်လေရာ ရာပါတယ်၊ ဒေါ်အိတော့ပြန်တဲ့နေ့က ပဲဟင်းချက်တဲ့လူက မဆလာ နဲ့ ကနခို မှားထည့်လိုက်တဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပါခင်ဗျာ”

ထိုနေ့က တကယ်ဖြစ်၍ မိအေးက ကြိုသိသွားသဖြင့် သွန် ပစ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ စားမိပါက တစ်အိမ်လုံး နေရာတကာ ပါကုန်ပေ ရော့။

“ပုလင်းချင်း တူနေလို့ပါနော်” . . . တဲ့။

ဆင်ခြေက။ နမ်းမကြည့်။ ဖတ်မကြည့်။ ခုတော့ အင်မတန် လက်ရာကောင်းသော လေးနွယ်ပါ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီပင်

နေ့ခင်းအိမ်က ထမင်းပို့တာ စားနေပြီ။ မိအေး ကားမောင်း၍ လေး နွယ်ပင် လာလာပို့သည်။ တာရာအိမ်မှာ ရှိမရှိ လေးနွယ် ဝတ်စားလာ တာ ကြည့်ရုံနှင့် သိသာသည်။

ငွေစာရင်းချုပ် ဒေါ်သန္တာကျော်က . . .

“ဦးမိုးမြင့်နောင်တို့များ ရေရှည်စီမံကိန်းတွေ ခဏခဏ ကန်ထရိုက် ရတာလည်း မပြောကြနဲ့အော့၊ ချွေးမလောင်း ရွေးထား တာကိုပဲကြည့်”

ဟု မထိတထိ စကြသည်။

“ဟုတ်သဗျို့ . . စိန်ဂေဟာ အနာဂတ်ကျန်းမာရေးပါ လှမ်းကြည့်ထားတာ၊ အဲ့ဒါ ဆရာဝန်လောင်းလေးဗျား”

ရုံးအဖွဲ့မှူး ဦးဆန်နီက သူကြားအောင် အားပါပါ ထည့် အော်သည်။ လေးနွယ်ကလည်း ထမင်းပို့အပြန်၌ သူ့ထံ အမြဲဝင် သည်လေ။ ညနေ ဘာဟင်းစားချင်လဲဟင်ဟု လာမေးခြင်းသာပါ။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားလာလျှင် စူအောင့်အောင့် ဖြစ်နေတတ်သော သူ့မျက်နှာကိုတော့ ဘာကြောင့်ဟု လေးနွယ် တွေးတတ်ဖွယ် မမြင်။

“တာရာရော”

(သူက ဒက်ဒီထက် စော၍ရုံးတက်သည်။)

“လေးနောင် ရုံးတက်ပြီး ခဏနေ သူလည်း ကားလေးနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ”

ဟု ဆိုလျှင် ဟိုနှစ်ကောင်ဆီ တစ်နေကုန် သူဖုန်းခေါ်ရ တော့သည်။ ငတတွေကလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆက်သွယ်နေ ပြင်ပချည်း ဖြစ်နေလျှင် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရပါတော့သည်။ ထွန်းစန်းနှင့် မင်းသိမ်းထွန်းကို နှစ်ယောက်ပြူးသော်လည်းကောင်း၊

မအားလျှင် တစ်ယောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း TAIL ခေါ် တင်
မောင်ကိုးနှင့် တာရာ သွားတတ်လာတတ်သည့်နေရာများကို နောက်
ယောင်ခံလိုက်ပေးရန် အပြည့်အစုံ သူစီစဉ်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။
တင်မောင်ကိုး အမြဲတမ်းလို စတည်းချတတ်သည့် ရှန်ဂရီလာ သရီး
စတားမှာလည်း မောင်မောင်ဌေးဝင်း ရှိနေသည်။ သူပို့ထားသော
MESSAGE ကိုလည်း ကွန်ပျူတာထဲ အပိုင်ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
ကိုမောင်မောင်ဌေးဝင်းသည် သတင်းထောက်လှမ်းသောလုပ်ငန်းနှင့်
ဓာတ်ပုံ ဝါသနာထုံပုံရသည်။ မိတ်ဆွေကောင်းလည်း ပီသပါသည်။
အမှန်တရားဘက်က အမြဲရပ်တည်လိုစိတ်၊ ကူညီလိုစိတ် ရှိသူဖြစ်
သည်။ စားပွဲထိုးဆားဗစ် ယူနေသော်လည်း အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်
Internet တပ်ထားသူဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသည်။ ထွန်းစန်းနှင့်
သူ့ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတိုတွေ Online ပေါ် Website လုပ်ထားသူ
ဘလော့ကာဖြစ်သည်။ တင်မောင်ကိုးဆိုသော နာမည်မရ၊ တရ
မင်းသားနှင့် သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်
စားနေသူ ဖြစ်သည်။

သူ လုပ်ငန်းခွင် အသေးစိတ် DRAWING တစ်ခုကို လက်စ
သတ်လိုက်ပြီး ပုံဆွဲ RAPEDO ကို အဖုံးပိတ်လိုက်စဉ် ရုံးလုလင် ကို
မောင်ထွေးက ညွှန်ကြားလွှာဟူသော စာတစ်စောင် သူ့အား ရိုရို
သေသေ လာပေးသည်။ ဖောက်ဖတ်လိုက်သောအခါ အင်ဂျင်နီယာ
ချုပ်က သူ့အား လုပ်ငန်းခွင် အတွေ့အကြုံ လက်တွေ့ရစေရန်
ပါရမီလမ်းပေါ်ရှိ ကိုယ်ပိုင်လုံးချင်း အိမ်ရာတစ်ခုတွင် လုပ်ငန်းခွင်
အင်ဂျင်နီယာ SITE ENGG အဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ SITE
ဆိုက်ထဲ ဆင်းချင်နေသော သူ အရမ်းပျော်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့

ထိုဆိုက်က ရှန်ဂရီလာ သရီးစတားနှင့်လည်း နီးသည်လေ။ ပြီးတော့
လုပ်ငန်းခွင်ဆိုသည်က ရုံးချုပ်ထက် လွတ်လပ်သည်။ ပျော်စရာ
လည်း ကောင်းသည်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသည့် လူကြီးလည်း ရှိမနေပါ
ချေ။ လုပ်ငန်းချောမွေ့စွာ လည်ပတ်တိုးတက်နေအောင် စီမံခန့်ခွဲ
ထားခဲ့နိုင်ပါက ကြိုက်သလို အပြင်ထွက်နိုင်သည်။ ထိုဆိုက်၌ သူနှင့်
ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော အကောင်းဆုံးပန်းရံ၊ လက်သမား၊ သံချည် ဦးလှ
မင်း ရှိသည်။ အိမ်၌ သစ်ခွံခြံ လာဆောက်ပေးရင်း ခင်မင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

အင်ဂျင်နီယာချုပ်၊ ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒက်ဒိုကို
ကျေးဇူးတင်ရပါလေသည်။ အင်ဂျင်နီယာချုပ်အား သူ အပြီးသတ်
ဆွဲထားသော DRAWING သွားအပ်သည်။

“မောင်ပြီးမြင့်နောင်... ရုံးအလုပ် မရှိရင် ဒီနေ့ခင်းပဲ
ဆိုက်ထဲ ဝင်ပေးလို့ရမလား၊ အဲ့ဒီဆိုက်က တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာက
သူ့မေမေ နေမကောင်းလို့ ရွှေကျင်ကို အရေးပေါ် ပြန်သွားတယ်”

“ရပါတယ် EE ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ
ခင်ဗျာ၊ ဂျူတီရိုပို့က...”

“မနက်ဖြန်မှ တင်ပေတော့၊ ဒီညနေ SLAB ကြမ်းခင်းတစ်ခု
လောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်၊ အနီးကပ် ကြီးကြပ်ဖို့ အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ဦးတော့ လိုကြောင်း အိမ်ရှင်ဆီက အခုန ဖုန်းဝင်လာတယ်၊
ကဲ... လစ်ပေတော့”

“စိတ်ချပါ EE ၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပါမယ်”

“ဦးမိုးမြင့်နောင်သားပဲကွာ... အင်မတန် တော်တော်မင်း
ဒက်ဒိုထက် မင်း ပိုတောင် တော်ရမှာပေါ့၊ အန်ကယ် မှတ်တယ်၊ ကဲ

ဝှက်လုပ်ခံ"

ဇောင်းမှ လွတ်သော မြင်းတစ်ကောင်လို EE ရုံးခန်းမှ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ကြုံသူတွေကို ကြုံသလို နှုတ်ဆက်၍ ဓာတ်လှေခါးနှင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြေအောက် ကားပါကင်က သူ့လင့်ခရုဇာကား မြားတစ်စင်း ထွက်သလို ထွက်လာခဲ့သည်။ ပါရမီလမ်း ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ ဦးလှမင်းနှင့် ရုံးအဖွဲ့တွေက ယာယီရုံးခန်းရှေ့က တန်းစီကြိုနေကြသည်။ ရုံးချုပ်က ဖုန်းကြိုဆက်ထားပုံရသည်။

သူ့ကို လူလူသူသူ အရာရှိတစ်ယောက်လို ကြိုဆိုခြင်းကို ပထမဆုံး ခံရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်တက်တက် ရှိန်တိန်တိန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အပြင်၌၊ အိမ်၌ မောင်ပြုံးခေါ်လိုက် ကိုနောင်ခေါ် လိုက်နှင့် ခင်မင်ဝင်ထွက်နေသော ဦးလှမင်းက သူ့ကို ဦးတပ်၍ မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သူ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်ရသည်။

"သူက ငွေစာရင်း ဒေါ်မိမိလေး၊ သူက စတိုကီပါ ကိုအောင် မင်း၊ သူက အထွေထွေ မောင်ခင်မောင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မောင် လှမင်းလေးပါခင်ဗျာ။ . . ဖိုမင်ပါ။ ကဲ။ . . အားလုံးပဲ မှတ်ထားကြ ပါ။ ဟောဒါက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တာဝန်ခံအသစ် အင်ဂျင်နီယာ အသစ် ဦးပြုံးမြင့်နောင်တဲ့၊ နေပြည်တော် စီမံကိန်းဆုရ ဒီဇိုင်းနာပေါ့"

အားလုံးကို သူ ဖက်လှဲတကင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း။ . .

"ကျွန်တော် လုပ်ငန်းခွင်ပညာ လာသင်တာပါခင်ဗျာ၊ အား လုံးဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဆရာမတွေလို့ သဘောထားပါတယ်"

မောင်ခင်မောင်က လူပြောင်လူပျော် ဖြစ်ပုံရသည်။ မျက်နှာ ချိုသည်။ သွက်သည်။

"စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဆရာ တိုးတက်ပျက်စီးဖို့ ကျွန်တော်များ

ပါရမီဆိုင်က တာဝန်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ"

သူ့ထက် နည်းနည်းကြီးပုံရသော ဒေါ်မိမိလေးက။ . .

"ခင်မောင်နော်။ . . လူကြီးကို"

"လူငယ် လူချောလေးပါ မမအပျိုကြီးရယ်၊ ဘယ်က လူကြီး ရမှာလဲ"

ဝင်ဝင်ချင်းပင် ခင်မင်ပျော်ရွှင်ဖွယ် မိသားစုလို ဖြစ်သွား သည်။

"ကဲ။ . . ဆိုင်ထဲ SLAB လောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတာတွေ သွား ကြည့်ရအောင် ဦးလှမင်း၊ DRAWING FILE အားလုံးယူခဲ့ပါ၊ အိမ်ရှင် ကော ရှိသေးလား!"

"ဆရာကို မျှော်နေပါတယ်ခင်ဗျ"

စတိုကီပါ ကိုအောင်မင်းက ပြောရင်း ရုံးထဲဝင်၍ ပုံခံပိုင် ယူသည်။

အိမ်ရှင်က ရုတ်တရက် ဘယ်နေသည်မသိ။ သူ ညွှန်ကြား စရာရှိသည်များကို ချက်ချင်းတွေ့ရှိသည်။

"ဦးလှမင်း။ . . ဟိုဟာ မီးဖိုခန်းနဲ့ရေချိုးခန်းဖြစ်တယ်၊ အောက်ခံ ကွန်ကရစ်သား ထူဖို့လိုတယ်၊ ဘလောက်တုံးအပြည့် ထပ်ခုပေးပါ၊ DRAWING အရ မီးရိုက်ရင် ကြိုးဖျောက်ရိုက်ရမှာ ကွန် ဂျူပိုက်တွေ အမြန်သွားယူပါ၊ သုံးမတ်လုံးဆိုရင် ရတယ်၊ ဒီနေရာ တွေမှာ ပိုက်တွေ မြှုပ်ခဲ့ရမယ်၊ ပိုက်တွေထဲကို နန်းကြိုးခပ်ပျော့ပျော့ လျှိုထည့်ထားခဲ့မယ်၊ ဒီနေရာ ဒီနေရာ ပေး။ . . မတ်ကင်အင်းခံပေါ့၊ ကျွန်တော် မတ်ကင်းအတိအကျ ပေးထားမယ်၊ ပိုက်အတိုတွေ မြှုပ် ခဲ့ရမယ်၊ လောင်းပြီး မာမှ စိုနဲ့ ပြန်ဖောက်တာမျိုး ကျွန်တော်မလိုချင်

www.burmeseclassic.com

ဘူး၊ ကြမ်းခင်းနာတယ်၊ ဒါ အိမ်သာနေရာပဲ၊ ကမုတ်တိုင်မှာ သံကြွပ်
ပိုက် အဆင်သင့်ရှိလား ကိုအောင်မင်း”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“အိပ်ခန်း’ အိမ်သာတွေပါ သံကြွပ်ပိုက် မြှုပ်ခဲ့ရမယ်၊ လေး
လုံးသွားယူခဲ့ပါ၊ အချင်း ၄” နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဦးလှမင်းက သူမြင်တတ်ပုံ၊ ကြိုတင်စီမံပြင်ဆင်နေပုံတွေ
ကို ကြည့်ရင်း ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ဦးလှမင်း.. . ဒီနေရာ ကြမ်းခင်းကနေ တိုင်အသစ်ပေါက်
ရမယ်၊ သံစထုတ်ခဲ့ရမယ်လေ၊ ဒါမှ ဆက်တက်လို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့.. . ဖြတ်တောက်ကွေးနေပါပြီ ဆရာ၊ ဟောဟို
မှာ လာနေပါပြီခင်ဗျ၊ အင်း.. . အာစရိဦးမိုးမြင့်နောင်တော့ ဂုဏ်
ယူဖွယ် သားတစ်ယောက် ရထားပြန်ပါပကောလား”

“အင်းနော်.. . ပညာလာသင်တာပါဆိုလို့ပဲ၊ ဝင်ဝင်ချင်း
ထောင့်ကို စေ့နေတာပဲ.. . အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါလား!”

နောက်က ရောက်နေသော ငွေစာရင်း ဒေါ်မိမိလေး၏
မှတ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ သူမနံ့ဘေးက အသားမည်းမည်း ဗိုက်ရွဲရွဲ
ငါးကျပ်သားခန့် ဆွဲကြိုးတုတ်လိမ်ကြီးက ကွမ်းစားသွားတွေ ရဲခနဲ
ပြုပြသည်။ ဒေါ်မိမိလေးက အိမ်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေး
သည်။

“ဦးမင်းမောင်မောင်တဲ့.. . ဦးပြုံးမြင့်နောင်၊ ကျွန်မတို့
ကလှိုင်းယဉ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်က ပိုဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ၊ ဆရာလုပ်ရည်ကို
ရည်ကို ချက်ချင်းအကဲခတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြမ်းခင်းမနာအောင်
ဆရာလုပ်သွားတာတွေပေါ့၊ မြင်ဖူးပါတယ်.. . တစ်ချို့သူငယ်ချင်း
တိုက်တွေ ပြီးမှ စို့တွေနဲ့ တတောင်တောင် လျှောက်ဖောက်နေတာ၊
သံချောင်းတွေ ပေါ်လာ၊ ကွန်ကရစ်တွေ ပဲ့ကျ၊ ပြန်ဖာ၊ ဆရာရောက်
လာတာ ဝဲလ်ကမ်းဗျာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမင်းမောင်မောင်၊ ကဲ.. . ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်ပါရစေဦး”

“လုပ်ပါ.. . လုပ်ပါခင်ဗျ”

“ဦးလှမင်း.. . ကွန်ကရစ်လောင်းမယ့် ကားလာရင် SLAB
တွေစလောင်းမယ်.. . လိုအပ်တဲ့နေရာတွေ လောင်းဖို့အတွက်လည်း
အဆင်သင့်ပြင်ထား.. . ဖျော်စက်ထဲ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘီလပ်မြေကို
လေးနဲ့ တိုက်ထည့်မယ်နော်၊ ဝမ်းတူးဖိုးအတိ လောင်းမယ်.. .
ကျောက်စရစ် ရေဆေးမယ်၊ စက်ဆရာကို သဲကျောက် တာလီအော်
ခိုင်းမယ်၊ ရေအချိုးအစား ဆလန့်တက်(စ်) (SLUMP TEST) ကျွန်
တော် ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. . ကျောက်စရစ် ရေကြိုတင် ဆေးပြီးသားပါ
ခင်ဗျ၊ သစ်သားလေးလည်း တစ်ပေပတ်လည် ကွက်တိရိုက်ပြီးသား
ပါ”

“အဲ့ဒါတွေပဲ ဒယ်ဒီပြောဖူးတာ၊ မင်းထက် တော်တယ်ကွတဲ့
အဲ့ဒီဆိုဒ်မှာ ဦးလှမင်းရှိတယ်တဲ့၊ ငါ့သား သွားအိပ်နေတဲ့.. . ဟား
.. . ဟား”

“ဆရာက သူများစိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ပြောတတ်

ဘယ်နော်၊ ဥက္ကဋ္ဌအာစရိလား အဲလိုပြောမှာ”

မှန်သည်။ ဒယ်ဒီက အလုပ်အပေါ် စေတနာထားသူ၊ တော်သူကို ကြည့်လည်း ကြည့်တတ်သည်။ မြင်လည်း မြင်တတ်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကနေ ဘယ်နံ့ရောအခါမှ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလေ့မရှိ။ စာအိတ်နှင့် ငွန်းနပ်(ဆုကြေး)သာ စိုစိုပိုပို လှမ်းပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

“ငါ့သား လုပ်ငန်းခွင်မှာ သွားအိပ်နေလို့ ပြောပါမလား ဆရာလေးရယ်၊ အာစရိက အလုပ်ချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ငိုက်မိရင် တောင် သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်ဖြုတ်မယ့်သူဗျ”

အာလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဦးလှမင်း ဥပမာက ဝုတ္တိဆန်သကဲ့လေ။ ဦးလှမင်းက ကုမ္ပဏီစဖွင့်ကတည်းက အသောက်အစား ကင်းသော ဒယ်ဒီ၏လက်ရင်းဖိုးဖြစ်သည်။ ဟာသဉာဏ် ရှိသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး ပညာစုံ ရသည်။ စည်းရုံးရေး ကောင်းသည်။ သစ္စာ ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် လုပ်သားနှစ်ဆိုင်ခွဲ၍ ပြိုင်တူ လုပ်အားပြိုင် ကွန်ကရစ် လောင်းကြသည်။ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ အိမ်ရှင်ဦးမင်းမောင်မောင်က စမူဆာနှင့် အအေး အဝတိုက်ကျွေးသည်။ သူက စည်းစနစ်ကျစွာ အရပ်ပြီးသောအဆိုင်းကို နေ့တွက်နှစ်ဆပေးမည်ဟု ကြေညာထားသည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြီးစီးသွားပါသည်။ အနည်းငယ်သာ နောက်ကျသော အဆိုင်းကိုပါ နေ့တွက် နှစ်ဆပေးခြင်းဖြင့် အားလုံး ပျော်ရွှင်အောင် သူ စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူရထားသော နေပြည်တော် ဒီဇိုင်းခဲထဲမှ လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ဒီဇိုင်းခဲများ အမေဆီ

ပိုရန် စီစဉ်ထားသည်။ သူ့ပထမဆုံး ဝင်ငွေဖြစ်သည်လေ။ အမေနှင့် တစ်လတစ်ခါခန့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရှိသည်။ အမေဆီ ပြန်မရောက်တာ နှစ်ပေါက်တော့မည်။ အမေက ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာ၍ တော်သေးသည်။

အိမ်နှင့်ခြံနှင့် အိမ်ဆိုင် တင့်တင့်တယ်တယ်နှင့်မို့ သိပ်ပူစရာမလို။ အမေဆွေမျိုးထဲက စွဲမိဆိုင်သောကောင်မလေးလည်း အဖော်ရှိနေသည်။ အမေ့ကို ဒီနေ့မှ တမ်းတမ်းတတ သတိရရင်း အလုပ်စောစောပင် သိမ်းဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန် လုပ်စရာများ ဦးလှမင်းနှင့် တိုင်ပင်စီစဉ်နေစဉ် ကိုမင်းမောင်က ဘီယာလိုက်သောက်ရန် ခေါ်သော်လည်း သူ လှလှပပ ငြင်းပယ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းစန်းဆီက ဖြစ်သည်။

“မင်းသိမ်းထွန်းလည်း ရှိတယ်၊ မင်း ရှန်ဂရီလာကို ချက်ချင်း လာခဲ့၊ အေး.. . အခြေအနေကတော့ လောလောဆယ် ဘာမှမထူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးနိုင်တယ်လို့ ငါတို့ ထင်နေတယ်၊ မောင်မောင် ငွေးဝင်းလည်း ရှိတယ်၊ သူ့အလုပ်များနေတယ်၊ ငါတို့ ကားပါကင်ကပ် စောင့်နေမယ်၊ အေး.. . ဒါပဲ သူငယ်ချင်း”

သူ စိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရှန်ဂရီလာမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာတွေချည်းပါလား ဗိုလ်မလေးရယ်။

ကြားဖူးသလား

သူရိ

သိုးဆောင်းစကားပါပဲ

GOD SEE THE TRUE, BUT WAIT. တဲ့

"ဘုရားသခင်ဟာ အမှန်ကို မြင်တယ်

ဒါပေမယ့် စောင့်ကြည့်နေတယ်" တဲ့။

အဲ့ဒီစောင့်ကြည့်နေခိုက်

မိုက်ခနဲ

ညှတ်ခနဲ

ဘုန်းခနဲ

တုံးခနဲ

လဲကျသေဆုံးသွားတဲ့

မြင့်မြတ်နုလုံးတွေကို

မမြင်ဘူးလားလို့

အရင့်အား

(တွေ့များတွေ့ရင်)

မေးကြည့်ချင်တယ်။

(တစ်ဆယ်)

၁၃

ဂရီလာ ကြယ်သုံးပွင့်အဆင့် ဟိုတယ်ထဲ ချီးဝင် လိုက်သည်။ ကားပါကင်တွင် တာရာမုန်၏ Nissan GT-R ပြိုင်ကား လေးကို တင်မောင်ကိုးကားနှင့် ယှဉ်၍ထိုးထားသည်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ ကားချင်း ယှဉ်တွဲနေတာတောင် စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ထွန်းစန်းနှင့် မင်းသိမ်းထွန်းအား လပြတ်နှင့် ဌားစေထား သော တက္ကစီကားကို ရှာသည်။ ကားကို မတွေ့။ သူတို့တစ်သော

အောင်မြင်စာပေ

တစ်နေရာ၌ ကားထိုးဆိုက်လိုက်မှ ပန်းခြံနံဘေးက နှစ်ကောင်သား
ဘွားခနဲ ထွက်လာသည်။ ကားပါကင်မီးတွေ ဝင်းခနဲ ထွန်းပွင့်လာ
၏။ အမှောင်သည် ရှန်ဂရီလာ ကောင်းကင်ကို အင်နှင့်အားနှင့်
ဖိချလာနေသည်။

သူ့ကားပေါ်သို့ ရွှေက ထွန်းစန်း၊ နောက်က မင်းသိမ်းထွန်း
F.B.I ထောက်လှမ်းရေးတွေစတိုင်နှင့် ဟိုသည်ကြည့်၍ စွေ့ခနဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ထွန်းစန်းက အိုစမာဘင်လာဒင်ကို အရှင်
လတ်လတ် ပြန်တွေ့လာပုံမျိုးနှင့် . . .

“ဒီကောင် ငါတို့ကား သူ့နောက်က ပါ၊ပါနေတာ ရိပ်မိ
တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် သူ မမြင်အောင် ကားပါ ငါတို့ ဖွက်ထားတာ၊
မင်းကားပါ နေရာရွှေ့လိုက်ဦး၊ ဒီကောင် ကားပါကင်ကို မသိမသာ
ထွက်ချောင်းတာ နှစ်ခါရှိပြီ”

သူ့ကားကို ထွန်းစန်း ပြသောနေရာထိ ရွှေ့လိုက်သည်။

“စားသောက်ခန်းမမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားနေကြ
တယ်၊ အသစ်ဝင်လာတဲ့ စားပွဲထိုးချာတိတ်ကို ငါးထောင်တန်
တစ်ရွက်ပေးပြီး တာရာလိမွှော်ရည်ခွက်ထဲ ဆေးမှုန့်တွေ ခတ်တာ
ကိုငွေ့ဝင်းက ဟင်းဆက်နဲ့ အသေအချာ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်၊
တို့ကို ပြပြီးပြီ၊ ခုထိတော့ တာရာ မသောက်ရသေးဘူး၊ ရိပ်မိသွားမှာ
ဦးလို့ ဒီကောင် အတင်းမတိုက်တွန်းဘူး ထင်တာပဲ”

တာရာမှုန့်က စားသောက်ပြီးမှ အအေးအဝသောက်
ကြောင်း သူသိထားသည်။

“သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆေးပြားလဲ မသိဘူး၊ ချာတိတ်
ဆီက ရေတောင်းပြီး သောက်တယ်ကွ”

“သူ့သောက်တဲ့ဆေး ငါသိတယ် ထွန်းစန်းရ၊ ရာဂကြွဆေး
ပြား ၅၀အား နှစ်ပြားကွ၊ တစ်ရာအား”

“မင်းကတော့ ဒါလိုက်စားတဲ့ကောင်ပဲ . . . သိမှာပေါ့”

သူ အရေးတကြီး မေးခွန်းကို မေးရတော့သည်။

“သူတို့ စားသောက်လို့ ပြီးတော့မလား၊ တို့ အဲဒီစားသောက်
ခန်းထဲ နောက်ပေါက်က ဝင်လို့ရနိုင်မလား!”

“စားတုန်းသောက်တုန်းပဲကွ . . . တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီ
ကောင်ရော မင်းညီမရော မမြင်ဖူးဘူး၊ ကားကိုပဲ သံသယရှိတာ၊
ငါတို့နှစ်ယောက်က ရွှေ့ပေါက်က ဝင်လို့ရတယ်၊ မင်းကိုတော့ ကို
ငွေ့ဝင်းညွှတ်သည်အနေနဲ့ နောက်ပေါက်က ဝင်နိုင်အောင် ကိုငွေ့
ဝင်း မင်းကို ကူညီလိမ့်မယ်၊ မင်း မီးစင်ကြည့်ကပေတော့၊ ဟေ့
ကောင် . . . မင်း ပွဲမကြမ်းနဲ့နော်၊ ကိုငွေ့ဝင်း ဖားသားကြီးက ဒီဟို
တယ်မှာ အစုံရှယ်ယာ ဝင်ထားတယ်တဲ့ကွ၊ ကိုငွေ့ဝင်းမျက်နှာကို
ထောက်နော်”

“ငါနားလည်ပြီ . . . ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်
ကွ၊ ကဲ . . . မင်းတို့ ရွှေ့ကဝင်၊ ကိုငွေ့ဝင်းကို ငါရောက်ကြောင်း
ဆက်သွယ်ပေး”

နောက်နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုငွေ့ဝင်းအကူအညီ
နှင့် သူ စားပွဲထိုးအဝတ်အစားနှင့် တာရာမှုန့်တို့စားပွဲကို လမ်းခြင်
နေရသောနေရာလေးကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်စားပွဲခြားတွင်
ထွန်းစန်းနှင့်မင်းသိမ်းထွန်း မီးနူးဖတ်နေသည်ကိုလည်း လမ်းခြင်
နေရပြီဖြစ်သည်။ အဓိက တာရာမှုန့်ရွှေ့က လိမွှော်ရည်ခွက် ပြစ်
သည်။ ဘုရားရေး . . . တစ်ဝက်ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီကောင်ကို

လည်း တောက်ပသောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကြည့်နေပြီ။ စိတ်ကြွ
ဆေးနှင့် မူးယစ်ဆေး ရောထားပုံရသည်။ သူတို့စားပွဲက အပေါ်ထပ်
တက်သည့်လှေကားနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ဖြစ်နေသည်။ အစီ
အစဉ်တော့ အတော့်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်နိုင်တဲ့ကောင်ပါလား။

သူ မျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေစဉ် နောက်က ပခုံး
လာပုတ်ခြင်း ခံရသည်။ သူ လန့်ဖျပ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
အတော်မူးနေပုံရသော ကိုမင်းမောင်မောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို
မှတ်မိပုံမရ။ အေးလေ... သူကလည်း စားပွဲထိုးကုတ်နှင့် ဖြစ်နေ
သတိုး။ ရပ်ရင်းက ယိုင်ထိုးနေသည်။

“ကောင်လေး... ငါ့ကို သန့်စင်ခန်း လိုက်ပို့စမ်းကွာ”

“ဗျာ!”

“သန့်စင်ခန်း... သန့်စင်ခန်း၊ သန့်စင်ခန်းဆိုတာ အိမ်သာ
ကို ပြောတာကွ၊ ငါ သေးထွက်ဖို့ လေးလက်မလောက်ပဲ လိုတော့
တယ်။ အိမ်သာပျောက်နေလို့ လာတဲ့ပို့ အမြန်ပို့ကွ၊ ဟော... ဟော
... သုံးလက်မပဲ လိုတော့တယ်”

“အောင့်... အောင့်ထားပါ နောင်တော်၊ နေပါဦး...”

သန့်စင်ခန်းက... ဘယ်... ဘယ်နားမှာလဲ!”

“မင်းကလည်း ဝိတ်တာလုပ်နေပြီး အလွန်မေ့တတ်တဲ့
ကောင်ပဲ။ လာ... ဒီတည့်တည့်လျှောက်၊ ငါ့တွဲဦးလေကွာ”

မနိုင်မနင်းကြီး ဝင်တဲ့ရင်း သူ ညွှန်ရာဘက် လျှောက်နေ
ရသည်။ ကိုဌေးဝင်းလည်း ဘယ်ပျောက်နေသည်မသိ။ အခြား ဝိတ်
တာလည်း မတွေ့၊ မင်းမောင်မောင်က သူ့လည်ပင်းကို အတင်းဖက်
ဘွယ်ရင်း သိုင်းကွက်နင်း လိုက်ပါနေသည်။

“ညာဘက်ချိုးကွေ့ရမယ်ထင်တယ်... ဟုတ်တယ် ဆက်
လျှောက်”

သူလည်း သန့်စင်ခန်း ဘယ်နေရာမှန်း မသိ၍ အမူးသမား
ညွှန်ရာနောက် လျှောက်လိုက်နေရတော့သည်။

“ဟာ... ဟာ... နှစ်လက်မပဲ လိုတော့တယ်၊ ထွက်...
ထွက်တော့မယ်”

ပြောရင်း ယိမ်းထိုးလျှောက်ရင်း ဘောင်းဘီခါးပတ်တောင်
မဖြုတ်နိုင်ဘဲ သူ့လည်ပင်းကို လက်လွှတ်၍ ဖစ်ထဲက သူ့ရွှေပြွန်ကို
ရေသွန်ရန် ဆွဲထုတ်နေသည်။

“ဟာ... ဟာ... တစ်လက်မပဲ လိုတော့တယ်၊ မေး
တော့ဘူး ကောင်လေး၊ ဖွင့်ကွာ အဲ့ဒီတံခါး”

ဘာတံခါးမှန်းတော့ သူလည်း ပူထူနေ၍ မော့မကြည့်အား။
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အပေါက်ဝတည့်တည့်တွင် မင်းမောင်မောင်
ခန္ဓာကိုယ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရတနာရွှေပြွန်က ရေသွန်လေပြီ။

“ဖျန်း... ဗျန်း... ဗျန်း”

“ဟာ!... ဟင်!... အို!”

အထဲက အာမေဇိုတ်သံတွေနှင့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူလည်း
လန့်သွား၏။ မင်းမောင်မောင် ခန္ဓာအတ္တဘောနှင့် ကွယ်နေသော
သူ့ကို အထဲက လူတွေ မမြင်ခင် အမြန်ဆုံး နောက်ဆုတ်လစ်ထွက်
ခဲ့ရသည်။ မျက်စေ့မှိတ်၍ သူ့ကိစ္စသူ အားထည့်ကြိတ်နေသော မင်း
မောင်မောင်က ကိစ္စပြီး၍ ခါယမ်းရင်း သက်ပြင်းချ၊ မျက်စိ
တပွင့် ဖွင့်၍...

“အင်း... ခုမှ ပေါ်သွားတော့တယ်... ဟုတ်တယ်၊ တော့...”

ပဲ...ဟင်! ” (မျက်လုံးပြူးသွားသည်။)

“ဟေ့လူ... ဒါ သန့်စင်ခန်းမှတ်ဘူးဗျ၊ ကမ္ဘာကျော် စားဖို
မှူးကြီး မစွတာဒေါင်းနင်းကိုယ်တိုင် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်နေတဲ့
စားဖိုခန်းဗျ၊ ဒီဟိုတယ်မှာ အသန့်ဆုံး ထားရတဲ့အခန်း”

ဖြန်းခနဲ တံခါးပေါင်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ဗုန်းခနဲ နောက်လန်
မင်ထိုင်၍ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဆော... ဆောရီး”

“ဘုန်း!... အင့်!”

ဖစ်မပိတ်အား။ ပက်လက်ကြီးဖြစ်သွား၏။

စောင့်ကြပ်နေသော မြင်ကွင်းဆီ သူ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်
ရောက်လာသောအခါ ဂျိတ်ခနဲ ပိတ်သွားသော ဓာတ်လှေကား
တံခါးနှစ်ချပ်ကိုသာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်က
ပြောင်တလင်းခါနေပြီဖြစ်သည်။ ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် သူ တက်သွား
သောအထပ်ကို ကြည့်နေစဉ် ကိုဌေးဝင်း ဟိုသည်ကြည့်၍ သူနား
ဖျတ်ခနဲ ကပ်လာသည်။

“ဒုတိယထပ် R.204 ကိုနောင်၊ ဘာအသံမှ မထွက်စေနဲ့၊
လက်လွန်ခြေလွန်လည်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ရှမ်းဆာ့ဗစ်သော့
အပိုတစ်ချောင်း၊ ထူးပါဘူး... ကျွန်တော်ပါ လိုရမယ်ရ လိုက်ခဲ့မယ်
ဗျာ... ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ လာ... ရိုးရိုးလှေကားကပဲ တက်ရ
အောင်”

နှစ်ဦးသား ရိုးရိုးလှေကားမှ ပုံမှန်ခြေလှမ်းနှင့်သာ တက်လာ
သည်။ အချိန်နည်းနည်းလေး ပေးရမည်ဟု ကိုဌေးဝင်းက အကြံပေး
သည်။ ဒုတိယထပ် လှေကားအိမ်မှ ထွက်ကြတော့ စင်္ကြံအဆုံး

အခန်းရှေ့၌ တာရာမူန်ကို ခြေလွတ်လက်လွတ် လက်နှစ်ဖက်လုံး
နှင့် မပွေ့ထားရင်း တံခါးသော့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်နေသော တင်မောင်
ကိုးကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရသည်။ အတင်းတိုးထွက်တော့မည့်
သူ့ကို ကိုဌေးဝင်းက လှမ်းဆွဲရင်း လက်ထဲက ဟင်းဆက်နှင့် လှမ်း
ချိန်သည်။ ခဏစောင့်။ ခပ်တိုးတိုးလည်း (ရိုက်ကူးရင်း) ပြောသည်။

“ဒေါသမကြီးနဲ့... အချိန်နည်းနည်းယူ ဘရာသာ၊ ခဏ
လေး စိတ်လျှော့ထားပါ... အမှားမခံဘူးနော်၊ ကျွန်တော် မျက်စိပုံ
ပြမှ ဝင်မယ်၊ ကိုယ့်မှာ သော့ရှိနေမင်ဟာ”

သူ့စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်၍ ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ကိုဌေးဝင်း
ခြေလှမ်းအတိုင်း ခတ်ဖြည်းဖြည်း ရင်ပေါင်တန်းရပ် လျှောက်နေချ
သည်။ ရင်ထဲမတော့ ဗလောင်ဆူဝေနေသည်။ ဟုန်းဟုန်းလောင်
နေပြီ။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သော့ပေါက်မှ မြင်လိုမြင်ငြား သူ
ကုန်း၍ချောင်းသည်။ တရုတ်လုပ် သော့အိမ်တွေက ဘာမှမမြင်ချ
နားနှင့် တံခါးကပ်ထားစဉ် ရှေ့ခန်းက ကျီခနဲ တံခါးသံ ကြားသည်။
ကိုဌေးဝင်းက လက်တို့သဖြင့် ခါးပြန်ဆန့်ရင်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလို
လုပ်နေရပြန်သည်။ ရှေ့ခန်းထဲက ခါးဖက်ထွက်လာသော အတွဲကို
ကိုယ်စီအပြီးနှင့် ကြောင်တောင်တောင် သွားဖြူ ဟဲခနဲ လုပ်ပြလိုက်
ရသည်။ ခဏနေမှ ကိုဌေးဝင်းက အသံမမြည်အောင် သော့ဖွင့်
သည်။ အသာလေး တံခါးဟ၍ အထဲက မြင်ကွင်းကို ဟင်းဆက်နှင့်
ချိန်သည်။ သူ ခြေဖျားထောက် ကဲကြည့်လိုက်သောအခါ...

ဒန်းလော့မွေ့ရာပေါ် ပက်လက်ကလေး လဲကျနေသော
တာရာမူန်၊ အင်္ကျီကျွတ်နှင့် အပေါ်က အုပ်မိုးထားသော တင်မောင်

ကိုး။ မသိစိတ် သိစိတ် ရောပြွမ်းနေပုံရသော တာရာမူန်က ရှိသမျှ အားကုန်သုံး၍ ရုန်းဖယ်ရင်း . . .

“ကိုကိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ တာရာကို သနားပါ ကိုကိုး၊ ဟင့်အင်း . . . တာရာ ကြောက်တယ်၊ တာရာ တောင်းပန်ပါတယ် . . . မလုပ်ပါနဲ့”

တင်မောင်ကိုးက နွားသိုးစိတ်ဝင်နေပုံရသည်။ သူမ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ချုပ်ကိုင်ဖိနှိပ်၍ တာရာအပေါ် အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်နေပုံရသည်။ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ငြိမ့်နဲ့ ဆွဲပြုလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းက တာရာမျက်နှာဆီ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ တာရာလေး တောင်းပန်သံ တိတ်သွားသည်။ သူမ လက်နှစ်ဖက်က တင်မောင်ကိုးကျောပြင်ကို ဖက်တွယ်တော့မယောင် မြှောက်တက် ယက်ကန်နေသည်။

ဟော . . . ဟော . . . ဖက်တွယ်လိုက်ပါပကော။

ဝင်တော့ဟု ငွှေဝင်းက အချက်ပြသည်။

ချက်ချင်းပင် လေပြင်း၏လျှင်မြန်နှုန်းနှင့် သူ ခုတင်ဘေး သွားရပ်သည်။ ကုန်း၍ အလုပ်ရှုပ်နေသော တင်မောင်ကိုး ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“ဟင်! မင်း . . . စားပွဲထိုးကောင် . . . ဘာဝင်လုပ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဝင်”

“ဖောင်း!”

ညာခြေကို ဝိုက်၍ အားကုန်မထည့်ဘဲ မျက်ခွက်ကို ချိန်ဆ လှမ်းကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပက်လက်မြှောက်တက်၍ ကုတင် အောက်သို့ ကောက်ကွေး လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး လျှောတိုက် နံရံနှင့်

ပြေးဆောင့်သည်။

“တာရာ . . . တာရာ . . . တာရာ”

“ဟင်! နင် . . . နင် . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုကိုးကို နင် . . . နင် . . . ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ!”

“သူ . . . သူ . . . နင့်ကို ဆေးခတ်ပြီး အဓမ္မ . . .”

“မှတ်ဘူး . . . မှတ်ဘူး . . . နင်နဲ့ဘာဆိုင်လိုလဲ!”

“ကိုနောင် . . . နောက်မှာ”

သူနှင့်တာရာကိုသာ မည်း၍ ဟင်းဆက်နှင့် မှတ်တမ်းတင် နေသော ကိုငွှေဝင်းလည်း ခုမှပင် သတိထားမိပုံရသည်။ နောက် နည်းနည်းလေး ကျသွား၏။ သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့် . . .

“ခွမ်း!”

သူ့နဖူးစောင်းပေါ်သို့ အနီးကပ် ကျလာသော တရုတ်ပန်း အိုး ထူထူထဲထဲ တစစီ ကြေမှုသွားသည်။ သူ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော် လည်း ဇွဲကြောင့် ဦးခေါင်းက မညွတ်။ သွေးတွေ ဖြာခနဲ ကျလာ သည်။ တာရာအင်္ကျီဝါဝါပေါ်၊ ရင်သားပေါ်၊ ရင်စည်းပေါ်ပါ ကျတုန် ၏။ သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်။ ကြောင် ကြည့်မူးဝေနေသော တင်မောင်ကိုးမျက်နှာဆီ ဘယ်ဝိုက်၊ ညာဝိုက် နှစ်လုံး အားကုန်သုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဖောင်း! . . . ခွပ်! . . . အ! . . . ဗုန်း”

“ကိုကိုး . . . ကိုကိုး”

တာရာမူန် လူးလဲထရန် ကြိုးစားရင်း၊ အော်ရင်း ပြန်လည် လန်ကျ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော်ရှင်းမယ် ကိုနောင်၊ တောင်မလေး

ကို အမြန်ထုတ်၊ ခင်ဗျား ရရဲ့လား၊ ကျွန်တော် ချီရမလား!"

"ရတယ် ကိုဌေးဝင်း"

သူ စွေ့ခနဲ ကောက်မ၊လိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဌေးဝင်း

က... .

"လာ... ကိုနောင်၊ ပစ္စည်းတင်တဲ့ဓာတ်လှေကား ရှိတယ်၊ နေဦး... ခဏ၊ ဟိုကောင်လုပ်နေသေးတယ် ကျွန်တော် တစ်ချက် ကျွေးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျက်နှာကို ရှူးဖိနပ်နှင့် ချိန်၍... .

"မလည်မဝယ် ငါတို့အိမ်ဖော် ကျပ်မပြည့်မလေး မိခွေးအတွက်... ရော"

ဖောင်း! အွတ်!

ခုမှပင် တကယ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သူတို့ ထွက်သည်။ အခန်းတံခါးကို LOCK ချပ်တံခါးသည်။ လူရှင်းနေသည်။

"မိခွေးလေး ရွာပြန် ကလေးဖျက်ရင်း သေတာ အဲဒီကောင်ကြောင့်ဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ဘာသက်သေမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ()မသား၊ အသေကို လုပ်ချင်နေတာ"

ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ကားနောက်ခန်းတွင် သာသာဖွဖွ တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ကားနားက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ကိုဌေးဝင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်အကြည့်နှင့်ပင် သူကြည့်တော့... .

"နောက်ကြောင်းကို ပူမနေနဲ့၊ ရှန်ဂရီလာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်တဲ့သက်သေ ဒီမှာရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ဆုတောင် ရနိုင်သေးတယ်၊ ကန်ချင်နေတဲ့ သောက်ခွက်လည်း ကန်ရတယ်၊ ကျေးဇူး

ပဲ ဘရာသာ" တဲ့လေ။

ကင်မရာကို ထောင်ပြရင်း ပြုံး၍ ကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်လေသည်။ နောက်က နှစ်ကောင်ကလည်း ကားမောင်း၍ လိုက်လာသည်။

"ကိုကိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ တာရာကို သနားပါ၊ ဟင့်အင်း... တာရာ ကြောက်တယ် ကိုကိုး၊ တာရာ တောင်းပန်ပါတယ်... မလုပ်ပါနဲ့"

ခပ်ယဲ့ယဲ့ ယောင်ယမ်းရင်း ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားသော နောက်ခန်းက သူ့ဗိုလ်မလေးကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း... .

အင်း... ကံသီပေလို့ပေါ့ ဗိုလ်မလေးရယ် မငဲ့ရင်ဘတ် ပေါ်ကျခဲ့တာ ခေါင်းက သွေးပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့နှလုံးသားကနေလာတဲ့ သွေးစစ်စစ်တွေပါကွယ်... နှလုံးသွေးပါ။

ငါ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပြန်ပြီဟု သူပီတိဖြစ်ရသည်။

ခြံဝ မရောက်ခင် ကားချင်း ယှဉ်ရပ်၍... .

"သူငယ်ချင်းတို့... ငါတို့အော်ပရေးရှင်း အောင်မြင်တယ်၊ ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ရတယ်၊ အကျအဆုံး လုံးဝမရှိ၊... ဟီဟီ၊ အိမ်ထဲ လိုက်မပို့နဲ့တော့၊ ဒယ်ဒီတော့ ရုံးမှာပဲ အိပ်မယ် ပြောတယ်၊ ဘွားမှုန်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရင် အောကလီးယားပဲ၊ တာရာမှုန်ဘဝလည်း မင်းတို့ကျေးဇူးကြောင့် လုံခြုံသွားပြီ၊ ဒက်ဒီဆီက ဘွန်းနပ်စ် မင်းတို့ဆီ အချီကြီး လာလိမ့်မယ်"

"အဲဒါ ငါတို့ မမျှော်မှန်းပါဘူးကွာ၊ မင့်နှမကို ကယ်လိုက်နိုင်တာပဲ ဒီဘဝမှာ ငါတို့ သမိုင်းဝင်သွားပြီ၊ အပြန်တော့ ကိုပြုပြန်တဲ့ သမိုင်းနားက အုပ်ကျင်းဝင်ပြီး အောင်ပွဲခံလိုက်ဦးမယ်... ဂွတ်ဒီ"

နိုက် နိုက်တံဂွန်”

ထွန်းစန်းက ဂျယ်လို လက်ပြသည်။

“နိုက်တံဂွန်”

“ဦး”

သွေးသံရဲရဲနှင့် ဝင်လာသော သူ့ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ရင်း ဦးဘအို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ကျန်ခဲ့သည်။ တံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ဆီ အပြေးလိုက်လာနေသည်ကို ဘက်မှန်က မြင်နေရသည်။ ငါတို့ သခင်၊ ငါတို့သူရဲကောင်းလေးကို ဘယ်ကောင် ဆော်သလဲဆိုသော အနေအထားမျိုး။

ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်သည်။

တာရာမုန်ကို သာသာဖွဖွ မယူတော့ တအင်းအင်း ညည်း သံလေး ထွက်လာသည်။ ကားသံကြား၍ တံခါးလာဖွင့်သော မိအေး ၏အသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော DIAMOND VILIA ခြံကြီး ၏ ညဉ့်ဦးယံကို စတင်လှုပ်နှိုးလိုက်တော့သည်။ ငယ်သံပါသော အာ ခေါင်ခြစ်သံနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး။

“အမလေး.. . သွေးတွေ”

သူ ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ မိအေးအော်သံနှင့် မြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်နေ၍ ကြက်သေ့သေနေ သော ဒက်ဒီဦးမိုးမြင့်နောင်နှင့် လေးနွယ်။ သူ တာရာမုန်ကို ဆိုဖာ ပေါ် အသာလေး ချသည်။ တအင်းအင်း ညည်းညူနေသော သမီး နား ဖခင် ပျာယာခတ် ထလာပြီး သွေးတွေလည်း စွန်း၊ အင်္ကျီလည်း ပြိုမို့.. .

“သမီး.. . သမီးလေး.. . ဖေဖေသမီးလေး.. . ဖေဖေလေ

.. ဒက်ဒီလေ၊ သ.. . သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သမီးကို ဘယ်သူလုပ် တာလဲ!”

မေးလေးနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက်နှင့် ဦးမိုးမြင့်နောင် လှုပ်ပုတ်နှိုးရင်း မေးနေ၏။ မကြာမှီမှ တုန်ယဲ့နေသောအသံက ဦးမိုးမြင့်နောင်၏သောကကို အထင်းသား ပြနေ၏။ လေးနွယ်လည်း ဂူးလေး ထောက်၍ ခြေဆုပ်လက်နယ် လုပ်ရင်း တာရာမုန်အဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည်။

“အင်း.. . အင်း”

“သမီးလေး သမီးကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ!”

“အင်း.. . အင်း”

မျက်စေ့ကလယ်ကလယ်နှင့် ပွင့်လာသည်။ ဒက်ဒီကို စိုက် ကြည့်သည်။

“သမီးကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် အယ် ကောင်လုပ်တာလဲ!”

သူ့ဒက်ဒီမျက်နှာနောက်မှာ သူမ အမြင်ထဲ ဝါးရာမှ ပြတ် သားလာနေသော ပြုံးမြင့်နောင်မျက်နှာ။ သူမ အံ့ကြိတ်သည်။ ငါ့နေ သူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ သူမ လှမ်းကြည့်ရာသို့ သူမ ဒက်ဒီ ကလည်း လှည့်၍ကြည့်သည်။ ဒက်ဒီ ပြုံးမြင့်နောင်ကို မြင်သည်။ အံ့ဩကြောင့်ကြနေသောမျက်နှာ၊ သမီးဘက် ပြန်လှည့်ပြီး အသံဝါ ကြီး တုန်ယင်ယင်နှင့် ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးပြန်သည်။

“သမီးကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲလို့ ဒက်ဒီမေးနေတယ်လေ”

သူမလက်ညှိုး မြှောက်တက်လာသည်။ မျက်နှာလည်း ခေါ်သမျက်နှာ။ မျက်လုံးကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်ချက်လုံးနှင့်

တစ်လုံးတည်း ပြောသည်။

“သူ” . . တဲ့။

သူ့မျက်နှာတည့်တည့်က လက်ညှိုးနှင့်လက် ခွေခနဲ ပြန်
ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟင်! . . . လက်စသပ်တော့”

ဦးမိုးမြင့်နောင် လေးလေးပင်ပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း နီရဲနေ
သောမျက်နှာ ရတနာကိုးသွယ် စီခြယ်လက်စွပ်ဝတ် လက်သီးကြီး
ဆုပ်၍ ကုန်းထလာသည်။ သူ့ဘက် ဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။
သမီးဆိပ် ငယ်ထိပ်တက်လာနေပြီ။

“မင်း. . မင်း. . ငါ့သမီးကို”

“မှုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သားရှင်းပြ. . .”

“ကိုကိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ တာရာကို သနားပါ ကိုကိုး၊ ဟင့်
အင်း. . . တာရာကြောက်တယ်၊ တာရာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မလုပ်
ပါနဲ့. . . အား”

“ဖျောင်း! . . . ဖျောင်း!”

“ရှင်းနေပြီပဲ၊ ကဲ. . . ရှင်းချင်ဦးကွာ”

“ဖျောင်း!”

သူ့ဦးခေါင်း ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခါထွက်နေသည်။ ခေါင်းမှ
စက်လက် သွေးစက်အဟောင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးစက်အသစ်များ
ပေါင်း၍ အကြောင်းလိုက် အတန်းလိုက် မီးချောင်းရောင်အောက်
လွင့်စဉ်ထွက်နေသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့
အနီးနံရံတွေ ချာလပတ်လည်သွားပြီး ကြမ်းခင်းကော်ဇော စိမ်းစိမ်း
ကြီး မြင့်တက်ပြီး သူ့မျက်နှာဆီ အရှိန်အဟုန်နှင့် ဝင်လာသည်။

“ဟင်း!”

“အို. . . လေးလေးနောင် တော်ပါတော့၊ အဲဒီဂေါက်တံနဲ့
ဆို သေသွားလိမ့်မယ်”

“အာစရိ. . . လွန်ကုန်မယ်”

ဆွဲသံလွဲသံ တွန်းထိုးရုန်းကန်သံများ သူ အတိုင်းသား ကြား
နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် လူငနွား၊ ငါ လူသတ်မှု မဖြစ်ခင်. . မင်း ငါ့
မျက်စိအောက်က ထွက်သွား၊ အပြီး. . မင်း ထွက် သွား တော့”

“ကိုကိုး. . . မလုပ်ပါနဲ့၊ တာရာကို သနားပါ ကိုကိုး၊ ဟင့်
အင်း. . . တာရာကြောက်တယ်၊ တာရာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မလုပ်
ပါနဲ့. . . အီး”

အသံမျဉ်းမျဉ်းလေးက လွတ်တော့မည့် သူ့အသံကို လှုပ်
ပုတ်နှိုးသလိုမျိုးမို့ အားကြိုးမာန်တက် သူလက်ထောက်၍ မှောက်နဲ့
အနေအထားမှ ကုန်းထရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ အရိပ်တွေ ပတ်ပတ်
လည် ပြေးနေသည်။ ဒယ်ဒီဦးမိုးမြင့်နောင်အရိပ်။ ဒါ. . ဒါပင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ထိုသော လက်အုပ်ကို
နဖူးပေါ် ရောက်အောင် တင်လိုက်သည်။ သူတင်လိုက်နိုင်ပါသည်။

'အရှင်လိုငါမလှုပ်မှ' (ဒါမှမဟုတ်) ငါသေမှအေးမယ်'

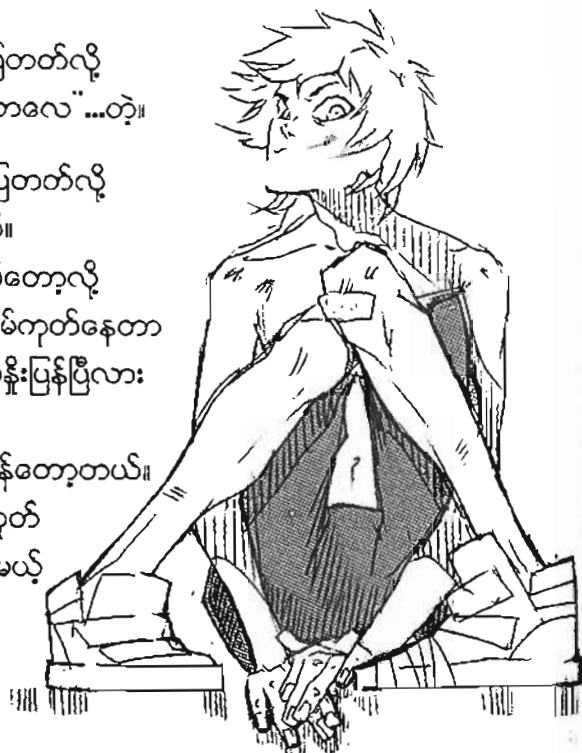
ကန္တာကျော် အကပညာရှင်ကြီး
မာသာဂရေဟမ်ကို
သတင်းထောက်တွေက မေးတယ်။

"အင်မတန်လှတဲ့အမေ့ရဲ့
အကကို ရှင်းပြပါလား" ...တဲ့။
မာသာဂရေဟမ်က ဖြေတယ်။

"သားတို့ရယ်
အမေ ရှင်းမပြတတ်လို့
ကပြလိုက်တာလေ" ...တဲ့။

ငါလေ ရှင်းမပြတတ်လို့
လုပ်ပြခဲ့တယ်။
လုပ်မပြတတ်တော့လို့
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကုတ်နေတာ
ဒါကို လာပုတ်နိုးပြန်ပြီလား
ဒီတစ်ခါငါ..

ငါသေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။
အဟုတ် အဟုတ်
ငါသေမှအေးမယ့်
ဇာတ်ထုပ်။ ။

အမိတ်

၆၀ တစ်ရာလမ်းမမှ (အာနီး) ခဲတစ်ပစ်သာသာအတွာ
မှာဖြစ်သည်။ ဆည်မြောင်းတံတားလေးပေါ် စက်ဘီးလေးဘေးမှာ
ရပ်၊ ဒေါက်ထောက်ရင်း သူခြေဆင်းထိုင်နေခဲ့သည်။ နေမင်းသည်
အနောက်ရိုးမပေါ် မေးကလေး မတင်တတင်နှင့် လောကကို ဘယ်
လိုမြင်နေသည်မသိ။ သူ့ကိုလည်း မြင်ဖူးသလို ကြည့်နေသည် ထင်
သည်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့(၁၈)နှစ်လောက်က ဟိုးမြို့အဝင် ကုက္ကိုပင်ကြီး
အောက်မှာ ရွှေပန်းငေါက်တောက်နဲ့ ထိုင်နေခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်လေး
မဟုတ်လားဟု မေးနေသလို ထင်ရသည်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အဲသည်တုန်းက အမေခွေးအုံ အကြော်ဆိုင် နံဘေးမှာ ခွံနွားရုပ်ကလေးကို ခြောက်အောင်လှန်းနေတဲ့ ကလေး လေး။ လေးနှစ်သားလေးဟာ ကျွန်တော်ပါခင်ဗျ။ နွားရုပ်လေးက တော့ ခြောက်နေပါပြီ။ နွားရုပ်လေးနဲ့ အကြော်ကြော်တဲ့ ထင်းပုံဘေး ဆော့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးအေးသောင်ကြီးက . . .

“ဟေ့ကောင် ဖိုးပြုံးချို။ မင်းနွားက လှတော့ လှတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အင်္ဂါမစုံဘူးကွ။ ဒီမယ် ငါ့နွားသိုး ‘နောက်တိုး’ ကို အသေအချာ ကြည့်၊ မင့်နွားမှာ ဘာလိုနေလဲကြည့်” တဲ့။

နွားသိုးနှစ်ကောင်ကို တံဖျာ(ကြိမ်လုံး)နဲ့ မောင်းရင်း ပြော သွားတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟီဟိ . . သိပြီ။ ဟုတ်သားပဲ . . လိုနေတာ သိပြီ၊ ဝှေးစေ့။ နွားသိုးရူးမှာ ပြူး နေတဲ့ဝှေးစေ့ အတိုင်းသား မြင်ရသည်လေ။

သည်တုန်းက အခု ဆည်မြောင်းဟာ ချောင်းကောလေးပါ။ ခွံတွေ အရမ်းစေးတဲ့နေရာပေါ့။ ကျွန်တော် နွားလေးကို နွားပီပီ သသ အင်္ဂါစုံအောင် ဝှေးစေ့နှစ်လုံး ခပ်မျောမျော ပူးနေပုံ မရရ အောင် တပ်တယ်။ နေဘက် နွားကို ဖင်ပေးပြီး နေပြနေခဲ့တာပါ။ အဖေစွပ်ကျယ်ကို ပခုံးမှာ ဖုသီးထုံးဝတ်ပြီး ထိုင်နေတုန်း ကိုယ့်အာရုံ က နွားဝှေးစေ့မှာပဲ ရှိနေတုန်း ပြုန်းဆို သူတို့ ရောက်လာကြတာပါ။

နေမင်းကြီးရယ် . . ကျွန်တော့်ဘဝ အတင်းပြောင်းဖို့လဲဖို့ . . အဲ . . ခုလို လဲပြီဖို့ ဖန်လာခဲ့တာပါပဲ ရှင်နေမင်းကြီး။ လူစင်စစ်က အဲဒီမှာ အရုပ်စဖြစ်ရတော့တာပါခင်ဗျား။

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

မျှော်ရှင်ဖွယ် မြေးလေး မွေးနေ့မင်္ဂလာ ရောက်တိုင်း အခန်း တံခါးပိတ်ပြီး ကြိတ်ငိုခဲ့ရတာက ဘွားစိန်မှုန်ပါ။ ဒီနေ့မှာပဲ ချစ်လှစွာ သော သမီးလေး တင်တင်စိန် လူ့လောကက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရ တာလေ။ နှစ်လည်တာလေ။ အမင်္ဂလာမျက်ရည်ကို မင်္ဂလာယူနေသူ လူတွေ မမြင်စေချင်၍ ကြိတ်ငိုခဲ့ရသည့် မွေးမေမေအဖြစ်။

သည်နှစ်တော့ သမီးလေးတင်တင်စိန်ကို အထူးလွမ်းဆွတ် သည်။ မြေးလေး တင်တာရာမှန်ကလည်း ငယ်ငယ်က သူ့အမေလို ပင် အသွန်အသင်လွတ် စကားလုံးတွေ ထင်ခနဲ ဒင်ခနဲ ထိထိမိမိ ပြောတတ်လာပြီလေ။

“သားမိုးမြင့်နောင် . . တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ ကြည်ဖြူတယ်၊ တို့သမီးလေးကို သူ့သမီးလေးလို ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်နိုင်သူဆို ငါ့သားယူသင့်တယ်၊ ယူသာယူ . . သား၊ အရွယ်

www.burmeseclassic.com

ကောင်းပဲ... အမေ သဘောတူပါတယ်”

မိုးမြင့်နောင် ဇနီးသည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝေ ခေါင်းယမ်းသည်။

“သား ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသား မေမေ၊ တင်တင့်ကို လွမ်းတဲ့ သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေအားလုံး သမီးလေး တာရာမူန့်အပေါ်မှာပဲ ပုံအောင်လိုက်ပါတော့မယ်၊ သမီးလေးမှာ မိထွေးမရှိစေချင်ပါဘူး၊ သားပဲအဖေ၊ သားပဲအမေ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ အမေ ခွင့်ပြုနားလည် ပေးတာ သားကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို သမီးမွေးရာဇာတိမှာ တစ်ခုခု သွားလှူဒါန်းပြီး အလွမ်းပြေရအောင် သားရယ်၊ ကုမ္မဏီအလုပ်လည်း ပါးတုန်း မြေး လေးနဲ့ ခရီးသွားရအောင်၊ အိမ်က ကားသုံးစင်းက နည်းနည်းကျဉ်း ဘယ်၊ ဟိုက်အောင်လို ခပ်ကျယ်ကျယ်တစ်စင်း သွားပယ်၊ သားမြေး လေးကို နောက်ခန်းမှာ လေအိတ်မွေ့ရာနဲ့ သူ့အရုပ်တွေနဲ့သူ ခိတ်ကြိုက်ဆော့၊ စိတ်ကြိုက်အိပ်လိုရအောင်လေ၊ ခရီးလည်း မပန်း အောင်ပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် တင်တာရာမူန့်လေး လေးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကျင်းပ ပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့မှာ ကိုသိန်းတိုးနှင့်သူ တစ်လှည့်စီ ဟိုက်အောင် အသစ်မောင်း၍ စိတ်ညောင်းကိုယ်ဆန့် ခရီးဖြန့်ခဲ့ကြသည်။

“အဲ့ဒီရှေ့က မြို့လေးအဝင် ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ တင်တင့် အဖေနဲ့ စားဖူးတဲ့ အကြော်တဲလေး ရှိသေးလား ကြည့်စမ်းသား၊ ကောင်းသကဲ့၊ ရှိရင် ဝင်စားရအောင်၊ ပဲဆီသန့်နဲ့ ကြော်တာ”

“ရှိတယ် မေမေ၊ ကြည့်ရတာ သန့်ပြန့်နေတာပဲ”

လေအိတ်မွေ့ရာခွက်ထဲ အရုပ်မျိုးစုံနှင့် ပက်လက်လှဲအိပ်

လာသော တာရာမူန့်လေးပါ နိုးလာသည်။

“မီးလေး... အကြော်စားမလား!”

“စားမယ်... စားမယ်”

ကားကြီးရပ်ပြီး တခမ်းတနား ဆင်းလာသော ပြုံးပြုံးပြတ် ပြတ်တွေကို ဆိုင်ကလေး ချောက်ချီးချောက်ချက်ထဲက မဒွေးအံ့ အားနာသွားပုံနဲ့ ခွေးခြေလေးတွေ ဖုန်ထ၊ သုတ်ရှာသည်။

“လာပါ... ထိုင်ကြပါ၊ အကြော်စုံပါတယ်ရှင်၊ ခရီးနွေး လည်း ပူပါတယ်”

“အကုန်စုံအောင်ထည့်ကွယ်”

အားလုံး ပိုင်းထိုင်၍ အကြော်စုံပူပူလေးကို အားပါးတရ လွေးနေသော်လည်း တင်တာရာမူန့်လေးက တစ်စုံတစ်ရာကို ရပ် ငေးနေသည်။

“မြေးလေး လာလေ၊ ဒီမယ်ငှက်ပျောကြော်ပူပူလေး”

“ဟင့်အင်း... စားသေးဘူး”

သူမ ငေးရာသို့ အဘွားနှင့်အဖေပါ အကြည့်ရောက်သွား သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထင်းပုံဘေးမှာ ပုဆစ်တုပ်၍ စွပ်ကျယ်ငုတ် ဘုသီးလေး ထုံးဝတ်၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ကလေးလေး သူ့ရှေ့က ရွှံ့နွားရုပ်လေးကိုသာ မမှိတ်မသုန် ငြိမ်ကုတ် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ရွှံ့တွေ ဖုန်တွေကြားက သနားဖွယ် ချစ်ဖွယ် ရုပ်ကလေး။

“သမီးလေး ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ... ဘာလိုချင်လို့လဲ!”

“ဟိုးက အရုပ်ကလေး မီးကိုဝယ်ပေး၊ မီးလိုချင်လို့ ဝယ် ပေးဆို ဝယ်ပေး”

မဒွေးအံ့ ကြားသွားသည်။ သူ့သားကို အကြော်လှန်ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

“သားရေ. . . ဖိုးပြုံးချို၊ သားနွားရုပ်လေး ယူပြီး ဒီကိုလာ ခဲ့ဝမ်း”

အမေအသံကြားမှ ဆိုင်ဘက်လှမ်းကြည့်မိသည်။ မတ်တတ် ငြိမ်သက် သူ့ဘက် ကြည့်နေသော ဗိုလ်မရုပ်ကလေး၊ ဘယ့်နှာ ပန်းကမ္ဘာ မှန်စိရိထဲကနေ ဒီကိုရောက်နေပါလိမ့်။ သူ ပြူးကြောင်၍ ငေးနေမိသည်။

“ဖိုးပြုံးချို. . . အဲဒီနွားရုပ်ကလေး ယူပြီး ခု လာခဲ့”

သူ့နွားရုပ်လေး ဝှေးစေ့မပြုတ်အောင် ရွရွလေး လက်ဝါး တင်၍ ဗိုလ်မရုပ်ကလေးကို မျက်စိက မခွာဘဲ တစ်လှမ်းချင်း လာ ခဲ့သည်။ အဝေးကပင် သူပျော်လွန်း၍ ပြုံးလာပုံက ချစ်စရာကောင်း ကြောင်း ဘွားမှုန်၊ မိုးမြင့်နောင်နှင့် ကိုသိန်းတိုးပါ မြင်နေရသည်။ အနီးကပ်လာလေလေ သူက ပြုံးလေမို့ ဗိုလ်မရုပ်ကလေးကလည်း ပြန်ပြုံးလေသည်။ ဟင်. . . သည်ဗိုလ်မရုပ်လေးက ပြုံးသဟ။

“ပေးလိုက် သား၊ မမက သားနွားရုပ်လေး လိုချင်လို့တဲ့”
သူက တစ်လှမ်းအလို၌ ရပ်၍ နွားရုပ်လေး လှမ်းပေး ရင်း. . .

“ဝှေးစိကို မထိနဲ့. . . မခြောက်သေးဘူး၊ နင့်လက်တွေ ပေ ကုန်လိမ့်မယ်”

“ယူလေ မြေးလေး. . . လိုချင်တယ်ဆို”

တာရာမှုန်လက်က ရှေ့ထွက်မလာ။

ခေါင်းသာ ခါယမ်းရင်း. . .

“ဟင့်အင်း. . . သမီးလိုချင်တာ ဒီအရုပ်မှတ်ဘူး၊ ဒီအရုပ်”
သူမ လက်ညှိုးက ဖိုးပြုံးချိုလေးကိုယ်ကို ထိုးပြလေတော့ သည်။

“ဟာ! . . မြေးလေးက မဟုတ်တာ၊ ဒါ အရုပ်မဟုတ်ဘူး လေ၊ အဲဒါ ဝယ်လို့မရဘူးကွဲ့”

“မရဘူး. . . ဝယ်ပေး. . . ဝယ်ပေး၊ အဲဒီအရုပ်ပဲ ဝယ်မ ပေးရင်. . . ငြိ”

ဖုန်ထဲ သဲထဲ ဗြဲခနဲ ငိုရင်း ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ခြေထိုး၍ ဖုန်တွေလည်း ထောင်းထောင်းထသွားသည်။

“ဟီး. . . ဝယ်ပေး၊ မီးလိုချင်တယ်. . . ဝယ်ပေး၊ ဘွားမှုန် ဝယ်ပေး၊ ဒယ်ဒီ ဝယ်ပေး၊ ဟီး. . . ဟီး. . . ဝယ်ပေးဆို ဝယ်ပေး”

ဘွားမှုန် မြေးငိုသံကြောင့် တုန်ယင်တုန်ယင်ဖြစ်သွားသည်။ ပထမ ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက်. . . မဒွေးအံ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး အကြော်ဆိုင်သိမ်း၍ အိမ်အထိ လိုက်လာကြသည်။ ရပ်မိရပ်ဖတွေပါ ခေါ်၍ ဖိုးပြုံးချိုလေးကို အမွေစားအမွေခံနှင့် မွေး စားလိုကြောင်း စာချုပ်စာတမ်းနှင့် တောင်းဆိုညှိနှိုင်းကြတော့သည်။

“မိဒွေးအံ့. . . ကလေးအနာဂတ်နော်၊ သူတို့ ကြည့်ရတာ သူတော်ကောင်းတွေပဲ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပုံက ဆန်းတယ်၊ ကြည့် စမ်း. . . ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ မွေးနေ့တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ ပြုံးချို လေးက သုံးမိနစ်ပဲ ကြီးတာပါရောလား၊ ကိုယ့်သားဟာ ကိုယ့်သား ပဲလေ၊ နင့်ကိုလည်း ပိုက်ဆံတွေ ပေးသွားဦးမှာ၊ နင်လည်း အချိန် မရွေး သားဆီ ဝင်ထွက်သွားလာလို့ ရနေတာပဲ၊ နင်မို့ စင်စစ်အားနေ တယ်၊ မိခင်ဆိုတာ သားကောင်းစားဖို့ အဓိကပဲလေ၊ နင်တွေ့ရတာ

နေနဲ့”

ရပ်မိရပ်မတွေ၏စကားဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မဒွေးအံ့ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန် ကားဦးပြန်လှည့်သည်။

ပြီးချိလေးကတော့ သူလိုချင်သော ဗိုလ်မရပ်ကလေး ပြီး
တတ်ရယ်တတ် အရှင်လတ်လတ်နှင့် ကားနောက်ခန်းထဲ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ပါသွားသည်။ စုံလင်လှသော အရုပ်တွေကြား သူ့နွားရုပ်
လေးပါ ဂွေးစေ့မပြုတ်ဘဲ ပါသွားခဲ့လေသည်။

ဪ... (၁၈)နှစ်ကျော်ကျော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။

သူက အရုပ်လို ထင်သော ဗိုလ်မအရှင်လေးက သူ့ကို
အရှင်သခင်မအဖြစ် အရုပ်လို ဝယ်သွားခြင်းပါလားလေ။

ဟိုးက ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာပေါ့။

ဟင်! . . .

သူ လွမ်းလွမ်းမောမော လွမ်းအကြည့် ကုက္ကိုပင်အောက်သို့
ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။ ဝေးနေ၍ ခပ်ဝါးဝါးသာ ဘယ်သူ့ကား
ပါလိမ့်။ ကားထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ပေ
တစ်ရာမှ သူထိုင်နေသော ဆည်မြောင်းပေါင်ပေါ် ဆင်းလာသည်။
တဖြည်းဖြည်း ပုံမန်းလာနိုင်၏။ အိမ်က စွဲမိနှင့် နောက်တစ်ယောက်
က... မိအေး။

ဟုတ်သည်။ မိအေးပါလား။

ကျွတ်! . . . ဘာလိုက်လုပ်ပြန်တာလဲဟာ။

“ကိုကြီးကိုနောင် . . . လေးလေးနောင် စာပေးလိုက်တယ်”

သူ ယူ၍ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

သား

ဒက်ဒီ အမှားကြီး မှားသွားတယ်။

သားထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ အိမ်မှာ သား
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဒက်ဒီကို ခေါ်တွေ့တယ်။ သားကွန်ပျူတာထဲက
တင်မောင်ကိုးနဲ့ သူ့ကို ယူထားတဲ့မိန်းမတို့...တာရာမုန့်ကို ဘယ်လို
ပိုင်းကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်နေတာနဲ့ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက် မှတ်
တမ်းဗီဒီယို လာဖွင့်ပြကြတယ်။

ဒက်ဒီ အရမ်းကို နောင်တရနေတယ် သား၊ ဒက်ဒီကိုယ်ဒက်ဒီ
ခွင့်မရွတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။ မင်းနှမလည်း အဲဒါတွေ မြင်မှ အကြီးအကျယ်
ငိုတော့တာ။ ကိုကိုးဆိုတာ တင်မောင်ကိုးမှန်း မသိခဲ့လို့ အင်တေန်
ဗီဇာတဲ့ ငါ့သားလေးကို ဒက်ဒီ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်ခဲ့တာပဲ။
ခွင့်ရွတ်ပါ သား...ပြန်လာပါ။ ဘွားမှန်လည်း တငိုတယ်ထိုးနဲ့ ပြီးတော့
သားကို အင်မတန် သံယောဇဉ်ရှိရာတဲ့ လေးနွယ် သုံးရက်အတွင်း ပိုက်
ဆင်းသွားလိုက်တာကွာ သိသာတယ်။ ဒက်ဒီ တောင်းပန်နေတာပဲ။
ပြန်လာပါ သား။

ချစ်သော
ဒက်ဒီ

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ငါလည်း လူဟာ . .
မာနနဲ့။ တာရာမုန့်ကိုယ်တိုင် ငါ့ဒူးခေါင်းပေါ်မှာ မျက်ရည်လာသုတ်
ငါပြန်လာမယ် မိအေး၊ အဲလိုပြောလိုက်စမ်းဟု မိအေးကို မှားစေ
နှင့်သာ လွမ်းပြောလိုက်မိသည်။

မိအေးက ဘယ်လိုသိမည်နည်း။ သူ့ကို မှတ်မိတာလယ်

ကလယ်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“လေးလေးနောင်က. . အဲ. . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုကြီး နောင်ကို မမလေးနွယ်နဲ့ အရမ်းသဘောတူ. . .”

“တော်စမ်း မိအေး၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ လေးနွယ်ကို ငါ ညီမအရင်းလိုပဲ ငါချစ်တာဟာ၊ မုဆိုးမ သားသမီးချင်း ငါတို့ မောင် နှမအရင်းပဲ၊ ဒယ်ဒီကို ပြောလိုက်၊ ငါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် နေရင်း ပြန်လာဖို့ စဉ်းစားနေတယ်လို့၊ ကဲ. . . နင်သွားတော့၊ ဘွားမှုန်ကို တော့ ငါ ညဉ့်တိုင်း ကန်တော့အိပ်တယ်လို့ ပြောလိုက်”

မိအေးနှင့်စွဲမိ လှည့်ပြန်ရင်း ကားဆီ လက်ထောင်ပြသည်။ တစ်ယောက် ထပ်ဆင်းလာပြန်သည်။ ဝဲခနဲ မည်းခနဲ ဆံပင်အုံ ကြောင့် တန်းသိသည်။ လေးနွယ်။ မိအေးတို့နှင့်လေးနွယ် လမ်းတစ် ဝက်တွင် ဆုံသည်။ တစ်မိနစ်ခန့် စကားရပ်ပြောနေကြပြီး လေးနွယ် သူ့ဆီ ဆက်လျှောက်လာသည်။ တိမ်တောက်ချိန်မို့ ရွှေရည်တစ်ခြမ်း ပက်ဖြန်းထားသော လေးနွယ် လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

လွင့်မျောကခုန်နေသောဆံပင်တွေက ပန်းချီကား အရှင် တစ်ချပ်လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ သူက ဘယ်လိုမှ ပြုံးမရ။ ခပ်ငေးငေးသာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုကိုနောင် မွေးကတည်းက အမေဒွေးအုံကို ပြုံးပြတယ် ဆို၊ ခုတော့ လေးနွယ်ကိုတောင် ပြုံးမပြနိုင်အောင်ပါပဲလား၊ စိတ်မ ကောက်တတ်ဘူးလို့ လေးနွယ်ထင်ထားတာ မှားရောပဲ”

“နင်လည်း ဒယ်ဒီသံတမန်ပဲလား၊ ငါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် နေဦးမယ်ဟာ၊ ငါ အရုပ်ဘဝကို မပြန်ချင်သေးဘူး၊ နင်လည်း ပြန် တော့”

နင်မှ ဆံပင်တွေ ဝဲခနဲ သိမ်းရင်း သူ့ဘေး ဝင်ထိုင်တော့ သည်။

“လေးနွယ်က ဒယ်ဒီ. . အဲ. . လေးလေးနောင်ရဲ့သံတမန် မဟုတ်ဘူး၊ မမမှုန်ရဲ့သံတမန်”

“ဘာ”
“မမမှုန်ရဲ့သံတမန်ပါဆို. . . အရုပ်ဘဝကို မပြန်ဘူးတဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ငယ်ငယ်ကတည်းက သူက ငါ့ကို အရုပ် တစ်ရုပ်လို ဝယ်သွားခဲ့တာ၊ ငါ့ကို အရုပ်လို ထားတာ၊ ငါ အရုပ် မဟုတ်ဘူးဟာ၊ လူ. . လူ. . နှလုံးသွေးနဲ့ ခုတ်မောင်းနေတဲ့လူဟာ”

လေးနွယ်က သူ ဒေါသနှင့် အော်နေသည်ကို ခပ်အေး အေးပင် နားထောင်နေသည်။ တွဲလောင်းချထားသော မမြဲလေးပင် လေကို ယက်ကန်၍ ဆော့နေသေးသည်လေ။

“ပြော. . . ကိုကိုနောင်၊ ရင်ထဲ ရှိတာတွေ အကုန်ပြော လေးနွယ် နားထောင်ပေးမယ်”

“အဲ့ဒါပဲ. . . ငါ အရုပ်မဟုတ်ဘူး. . လူလို့ သူ့ကို ပြော လိုက်”

“ဒါပဲလား”
“ဒါပဲ”

“မမမှုန်ကလည်း မှာလိုက်ပါတယ်၊ သူလည်း ဗိုလ်မရပ်လေး မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခံစားတတ်၊ ငိုကြွေးတတ်၊ မှားတတ်၊ နောင်တရ တတ်တဲ့လူတဲ့”

သူ အူတူတူ ဖြစ်သွားသည်။ လေးနွယ်ကို စောင်းငဲ့၍

ခပ်ကြာကြာ ကြည့်နေမိ။

“ငါစိတ်ထဲက သူ့ကို ငိုလ်မရပ်လေးလို့ ရှိထား ထင်ထားတာ သူ့ အယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ။ ငါ တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးပါဘူး။”

“ထုတ်မပြောပေမယ့် ရေးချထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တွေ အားလုံးက စားပွဲထဲ သော့မခတ်ဘဲ ကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ. . . သူ့ အကုန်ဖတ်မိသွားလား!”

“နေ့တိုင်းဖတ်၊ အချိန်တိုင်းဖတ်၊ ဖတ်တိုင်း ငိုနေတော့တာပဲ ထမင်းမစား ဟင်းမစား တံခါးပိတ်ပြီးကို ငိုနေတာ”

“ဟာ. . . ဒါ. . . ဒါဆို သူ့ကျန်းမာရေး၊ သူ. . . သူ နေ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

ပျာပျာသလဲ ထဖြစ်လာသော သူ့ကို လေးနွယ် ပေစောင်း စောင်း ကြည့်သည်။

“သူ. . . သူက စိတ်ကြီးတယ်ဟ၊ ငါသိတယ်၊ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှဖြင့်၊ ဖွဟဲ့. . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ဘွားမှုန်က ချောချက်ပြီး သူ့ကို မဖွင့်ခိုင်းဘူးလား၊ တံခါးဖျက်ဝင်သင့်ရင် ဝင်ရမှာပေါ့၊ ငါ. . . ငါ. . . ငါ့ဦးခေါင်းပေါ် သူ့မျက်ရည် လာသုတ်ပြီး တောင်းပန်မှ ပြန်မလို့ပဲ၊ မဖြစ်ဘူး. . . ခုပဲ ပြန်မယ်ဟာ၊ သူ့ကို ငါတံခါးဖွင့်ခိုင်းရင် ရကိုရတယ်၊ လာ. . . ထ လေးနွယ်. . . ပြန်မယ်၊ ဟာ. . . နင်က ထပါဆို ဘာရယ်နေတာလဲ!”

လေးနွယ်က အသံအက်အက်လေး ထွက်အောင်ပင် ခေါင်းမော၍ ရယ်မောနေတော့သည်။ သူက မတ်တတ်ရပ်၍ လေး နွယ် လက်မောင်းကို ဆွဲထူနေသည်။

“ထ၊ဟာ. . . ငါ စိတ်အရမ်းပူနေပြီ၊ သူ့အကြောင်း အူမ

ချေးခါးသိတာ ငါပဲ ရှိတယ်ဟ၊ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို့ ရုပ် တတ်တာ၊ သူက ဇွတ်ဟ”

လေးနွယ်က ရယ်မော၍ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကားဆီ လက် ယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ အပြေးထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်မှ ကြောင်အမ်းအမ်း ရပ်နေသော သူ့ကို လှည့်ပြောသည်။

“ကိုကိုနောင်ဦးခေါင်းကို သုတ်ဖို့ ဟိုမယ် မျက်ရည်တွေ သယ်လာနေပြီ”

စွဲမိနဲ့မိအေး ပေတစ်ရာပေါ် ကျန်ခဲ့သည်။ လေးနွယ်က ပေတစ်ရာဘက် အပြေးသွားနေသည်။ သူ၏ လင့်ခရူအကားက ပေတစ်ရာပေါ်က ဆည်ပြောင်းဘေးလမ်းအတိုင်း ထိုးဆင်းလာနေ သည်။ ကားမောင်းလာတာ ကိုသိန်းတိုးလား၊ ဒယ်ဒီလား။

လေးနွယ်စကား နားထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

“ကိုကိုနောင်ဦးခေါင်းကို သုတ်ဖို့ ဟိုမယ် မျက်ရည်တွေ သယ်လာနေပြီတဲ့”

ဟင်. . . ဒါဆို. . . ဒါ. . . ဒါဆို. . .

ကား သူ့နား ထိုးရပ်လာ၏။ သူ ကျောပေး၍ အပြေး ရပ် နေလိုက်၏။

“ဒီ. . . ဒီမယ်ရှင်. . . ကျွန်မ အရမ်းချစ်တဲ့အရှင်ကလေး အင်းတိတ်(ခံ)လေး. . . ဟို. . . ဟိုဒင်းပြုတ်သွားလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန် တပ်ပေးပါလားရှင်”

ကားထဲသို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူမ အယ်လိုလုပ် ထဲက ရွှံ့နွားရုပ်ကလေးနှင့် ညာလက်ထဲက နွားငှေးစေ့ နှစ်စုံကို လေး။ လက်မလက်ညှိုးကြား ပြူးလို့၊ လှည့်မကြည့်ခင်က သူ့အား

၁၆၆ နတ်ရွာစိုး

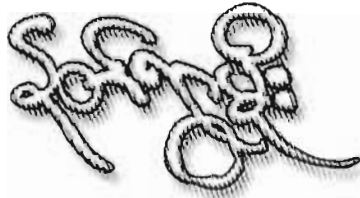
ဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါသေးသည်။ ဝှေးစေ့ကို သူမ တမင်ဆွဲဖြတ်
လိုက်သော ဖြုတ်ဆိုသည့်အသံလေး သူကြားပါသည်။

တယ်လီပသီ နားနှင့် သူ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ပါသည်

လေ။

ဟင်! . . . ဟယ်တော့! . . . ။

လိမ္မော်ခြင်းကင်းပါစေ

စာကြွင်း ။ ။

ရှောက် ဆုံးတော့. . သူ ဆည်မြောင်းရေထဲ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်ဗင်
ထိုးချလိုက်လေသည်။ ဗိုလ်မပါးကို တို့ခွဲဖူးသော သူ့လက်ညှိုးက
လေးနှင့် ဝှေးစေ့တစ်စုံစာ ရွံ့ကုတ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com